

Найнал Кӧнүбек 07.

Г
И
З
Е
К

2009

Hajnal Könyvek 07.

Tizek

2009

Sorozatszerkesztő: Baranyai Attila

A kötet szerzői:
Bodó Csiba Gizella
Csontos Márta
Dobler Anita
Geisz László
Hajdu Mária
Jeles Erzsébet
M. Simon Katalin
Maszong József
Molnár Szilvia
P. Borbély Katalin

Borító terv: Baranyai Attila

Tipográfia: Baranyai Attila

Nyelvi lektor: Sz. Gábor Ágnes

ISSN 1587-2912

Köszönet a győri Vizuális Pedagógiai Műhelynek, hogy segítségével létrejöhett e kiadvány, továbbá köszönet a szerzőknek az írásaikért.

Köszönjük Karaffa Gyulának, Nagy Jánosnak (Jegának) és Papp Andrásnak az írások előválogatását.

Minden jog fenntartva, beleértve az egész vagy részletek reprodukálásának jogát!

Megrendelési cím:

Barátok Verslista

8263. Badacsonytördemic, Római út 84.

E-mail: megrendeles@verslista.hu

(<http://www.verslista.hu>)

TÍZEK

BODÓ CSIBA GIZELLA BEMUTATKOZÁSA

A háború utáni első békeévben születtem. Szerencsének érzem, hogy az egyre gyarapodó évek élményeit, tapasztalatait, tanulságait valamilyen formában írásba önthetem. Az írás ugyanis hatalmas segítség az öregedés, a magány, a nehézségek elviselésére. Egy program, egy cél, egy életforma, s még ennél is sokkal több. S bár versek formájában jelentkezem gyakrabban, de igazán prózai munkáim vannak a vajúdás állapotában, s várnak születésükre. A 2008-as esztendő nagy ajándék volt számomra az irodalom terén. Ott lehettem a kanadai Kaláka c. internetes újság szerzői között. Az Írószövetség és a Petőfi Szülőház Emlékmúzeum pályázatán bekerültem az antológiába, mely 2009-ben jelenik meg. Sok játékon, pályázaton értem el eredményt a Barátok Verslistánál, s itt kaptam és vehettem át a 2008-as Díjat publikációimért. Írásaim jelentek meg a „Képzeld el” irodalmi újságban. Az Irodalmi Rádiónál több versem elhangzott, s CD-n és nyomtatásban is megjelent. Az Ad Librum Kiadónál tavasszal megjelent ’7-77 – 2007. Hetvenhét vers c. önálló kötetem. S helyet kaptam az idén is a Sodrásban, és a KLARIS antológiákban, a Kláris c. újság minden számában. Októberre megjelent útinaplóm – Damaszkusz kapujában címmel. 2009-et is szeretném az írásnak szentelni, folytatva ezt az utat, s reménykedve, hogy vágyaink, céljaink sikerülnek, ha azt kitartóan és őszintén akarjuk.

Bodó Csiba Gizella: Varázs

Gondolataim palatábláját
Spongya törölte
Homlokom mögött,
Üres vagyok,
Mint a fecske fészke,
Frakkos lakója
Délre költözött.
Nézem a fenyő
Ringó karját,
Ágfején karmos tobozok
A szálkás jegenye
Mélyen lehajol,
Viharos szél fúj,
Tompán bámulok.
Mi ez a téli csend
Elmémben,
Minden levél
Bennem is hullott?
Téli álmra
Készülne testem
Hirtelen meleg-fény-
Barlangba jutok.
A jászolban alvó
Csecsemő, s
Valahol elindultak
A pásztorok.
Csillag-bölcsek is
Útra keltek
Lelkem is
Szárnyra kap, s
A varázsütés után,
Éteri dallam röpíti
Sokadmagával
Gyémánt üstökös
Nyomán.

Újra éjfél

Lelkem áttetsző
Szitakötőszárny
Reá kötve ezer teher,
Mit vinnie kell, s
Hinnie kell, hogy
Nap ereje emeli fel.
Szél és fény
Segíti csak
Ágrólszakadt
Önmagamat,
Fon ezüst szálakat,
Feszít Új Esztendőre
Hidat.
Hidat a véges-
Végtelen között,
Reményem ünneplőbe
Öltözött
Erre az éjszakára.
Részegült fák
Tántorgása
Elmúlást söprő
Szél szagát,
A hófelhők
Tiszta illatát,
Kristály hideg
Örvénylő zúgását
Lendítik tovább.
Táncolnak
Felettük elhúzta
Egy harmonika
Utcák örök-ifjú
Sanzonját, mi
Időkön át formál
Létformát,

A világ mulat,
Az óra üt,
Múlt esztendőt
Temet, hallgatom
A hajnali szelet
S békét kívánok
Mindenkinek.

Éjfél

Az éjfél, mint vadász a magaslesen,
figyelt csendesen, majd halkan
belopakodott, kézen fogta az órát,
kecsesen léptette mutatóját,
mint ki hölgyét viszi táncba,
az óra a tizenkettőt járta.
Az éjfél keresett, de nem talált,
lassan körbejárta a szobát,
nem talált, hisz a Tejúton jártam,
ringtam csillagok ringató karjában.
Itt tartott rabként a látomás,
az a különös éji varázs, hogy
egy Nyilas les egy Oroszlánra,
de íját sosem húzza fel támadásra.
Hogy Kos vágat a Halak után,
kik elúsznak minden éjszakán,
hol a Rák egyet lép előre, kettőt hátra
csak a Mérleg lehet a bírāja.
Maradnék, de halványulni kezd az ég
ezer sziporkája, s egy hajnali kósza
szellő visszaröpített az ágyra,
s lelkem szomorú-boldogan bújik
vissza kihűlt vackába.
Talán kis álom-maradék a lantzene,
s hogy valaki belefönt karjába.

Séta a parkban

Két csend között a tónál,
a fák között a csendben
csak mentem.

Hagytam lelkem belefolyni
e duzzadó, zöld árba,
hol platánok öles ága
ölelt volna át, – de ne!
inkább továbbmentem, tovább.

Féltem roppant erejüket,
lombjuk között a kék eget
is alig akarták megmutatni,
a parkot úgy uralták,
ahogy királyi szarvasok tartják
fejük díszét, trófeáját.

Büszke volt mindegyik fajta:
a tölgy, a fenyő, s száz év avarja
adta át a táplálékát,
erjesztette tapló-gombát,
előtte csupaszcsiga mászott,
rozsdaszínű, levélforma
a métert egy hétig haladta
– nem sietek már sehova –
gondolta, s lehet, hogy szült
egy aforizmát, s hódított volna
rózsa-prizmát, ha valaha elér oda,
hol a rózsakert lugasa,
mint trónus zárta le a kertet,
az illat bódító volt, frissen erjedt,
részegített, mint decemberi pince,
hová csak lefelé visz út,
s bódultan esel össze.

A dombon egy hölgy
bronzba törölte a lábát,
nem billentette ki stabilitását,
hogy a darázsraj körötte zsongott,

mint távoli repülő morajlott,
csípésük nem zavarta e mozdulatban,
hisz a darázs csókolt volna vasba
ha belé ereszti fullánkját,
nem választották hát
a halálnak ezt a formáját,
hagyták, a lány lábát, hátát
más hódolók pásztázhassák.
Ó, hercegem! Így bandukoltam
a méhraj család cselédszobámig kísért,
kilincsemen két rózsza várt,
nem kellett szólni semmiért.

Nappalokon e természetet habzsoltam,
szót inkább csak este szóltam,
ez öskertet bár nem birtokoltam
egy teljes hétig mégis hercegnő voltam.

Tisztító víz

Égi könnyek
egyre gyűltek
felhő párnákban
feszültek.
Lezuhogtak,
leperegtek,
Föld arcán
elcsendesültek.
Sírt az ég,
és sírt a föld,
Isten meg csak
könyökölt –
fejét kezébe hajtva,
a világ fájdalma
rajta! S Ő hagyta,
sírjanak mindenek

lenn istentelenek,
fenn a mennybéliek,
hogy majd a
könnyek özöne
az égi, földi
harcteret büntelen
tisztává tegye!
S a könny áztatta
földeken, hol
vér termett
és vér terem,
vadrózsa nyíljék
a vértéken,
margaréták
a fegyveren.
Könnyből eredt
patakokat
népesítik szelíd
halak, madarak
nem ragadoznak:
béke-fényből
falatoznak.
Így álmodtam
özönvizet –
hajnal hasadt,
esőre ébredek.

Te voltál nékem

Te voltál nékem
A nyár kalásza,
Illatos cipó az asztalon.
Aszú a pohárban,
Szőlő a tálban,
Birsalma mosoly
Barázdált, érett arcodon.

Te voltál nékem
Sebesség, s Idő,
Száguldás suhanó szárnyakon,
Felhők az égen,
Bárány a réten,
Bezárt várkastély,
Amelyben álmodom.

Te voltál nékem
Védelem s Erő,
Bölcsesség, csend és nyugalom,
Kandalló melege –
Vadlibák serege elhúzott felettünk,
Miközben hópelyhek
Táncoltak le szempilláidon.

Te voltál nékem
Kérdés és Felelet.
Amit már megkaptam,
S amit majd kapok,
Augusztusi égbolt, szomorúan szép volt,
A horizonton lebukott csillagod.

A férfi könny

A férfikönnny legördülése:
sziklás hegyek megindulása,
megremegtet, mint a
föld mélyének felszakadt,
fájdalmas morgása.

A férfikönnny: néma üvöltés,
ritka folyókká duzzadása,
szétmorzsolt bazalt
a lélek-veremben,
a férfikönnny:
a remény halála.

Lehet

Lehet, hogy tested emléke,
mint kelő naptól hátráló
köd oszlik fel, – lehet,
de nyakszirtemen őrzöm
születéstől hozott
anyajegyként
egy hajnali leheleted.
Lehet, hogy tekinteted
idővel opálgyönggyé kerekedett,
mi egy színes álmomban
szemembe költözött,
s most együtt látok Veled.
Lehet, hogy az elmúlásra
már nincsenek meg nem írt szavak;
itt voltál mély hangokban
lehunyt szemem mögött,
tenger morajlásként
befogadón hallgattalak.
Minden meséd, tanításod
most belső mélységem
recés redőire tapad,
lehet ezer „lehet”,
de minden lehetséges
Te voltál, magad!

A megérintetthez

Kit megérintett a szó,
– az én szavam –
ma már végtelen messze van.

De megérintette-e vajon,
vagy én hittem
minden szavát vakon?

Mert én oly erősen hittem,
ki ismeri: „beszéded legyen
Igen-Igen! – Nem-Nem!”
az nem szólhat nem valót,
felkeresi a halót,
ha az esdve kéri, s reméli,
hogy az ítélő szava
az Igazság maga.

Istenem, mekkorát csalódtam!

Vigaszom vigasza s rítusa
lett az írás, kódex mintájú
arany betű, kehelybe gyűjtött
sírás – mi vérré változott,
mivel az ítélő nem áldozott
sem időt, sem áldozatot,
– hagyott!
Hát érlelődtem,
könnyeimben megfürödtem,
fehér ingem felöltöttem,
vas inakkal lábaimban
ember nyomát messze
hagytam, s úgy haladtam
mint a sasok,
Istenem, csak Veled vagyok!
Neked írom minden sorom,
nem töprengek a sorsomon,
s mi embertől nem remélhető
– mert hát az ember esendő –,
hogy önmagát megtagadja,
gyengeségét „ön-bevallja”,
nem várok semmit – senkitől,
a várakozás megöl,
a Te erődtől buzdulok,
újra és újra indulok,
előttem zarándoklatok.

Útjaimtól azt remélem,
szavam Téged kell érintsen,
Te üzend ezt szeretettel,
akkor beteljesíttem.
Kódexem most behajthatom,
végigmentem minden soron,
s könyvem' Neked ajánlhatom!

Reggelek egyikén

Áttetsző csipkerózsákon át
az ég tűzgolyó-vándora
átfestette a nyújtózó
szoba falát;
aranykeretezett Máriát,
s az egyiptomi alvilág urát.
Átfolyt a fény az ágakon,
megtorpant a zsúfolt asztalon,
lecsordogált a könyvhalmokon,
ébresztőt simított homlokon.
Arcával mindent vörösre váltott,
derűsen érkezett,
távozva – ablakon át –
mint tejszín, elfehéredett.
Reggel lett. Új reggel,
új kikelet,
a ház szokott neszekkel
ébredezett.
Fény-üzenet araszolt
mindenek felett,
ég alján rajzolt kérdőjelet –
Ébred a világ, élet-ének szól:
hétköznapi csoda.
Vajon felfedezed?

Tanulni fáktól

Bezártam magamat magamba.
Termésem lábamhoz hullott,
mint tölgynek a kalapját
vesztett makkja.
Magamban álltam, mint a kígyó törzsű fák,
kicsiny kinövése ez erdei hadnak,
s csak arra vágytam: valakinek
még egyszer oxigént adjak.

Kortyold az édest

Az édes méz – mézédés,
a gyümölcs – gyümölcsöző,
mérgezett nyíl – mérgesen ölhet,
mint a gondolat – mi hatalmas erő!

Kortyold az édest,
az ép ész – nem zavart,
vágyj a jóra, nevelj virágot,
eszed azt teszi, amit Te akarsz!

Bosszúra bosszút ne pazarolj,
„gyöngyöket ne szórj a disznók elé”!
Teremts magadban édeni világot,
s e teremtést hozd a világ elé!

Készülékem

Az érzelmek finom membránján
valami nem jól működik nekem.
Én játszom tudatlan hamis húrokon,
vagy mások játszanak velem?

Valami mindig félreérthető
a váratlan adás, kínos kínálkozás,
oda-vissza néma hullámra fut,
vagy éterbe vész a kapcsolás.

Mit sugároz az én adóm,
rövid hullámon mit üzennek felém?
Újra és újra ott a szűrt homály,
ha a titok fátylat sietve fellebbenteném.

Azonos hullámra hosszan hangoltan
egyszer létezik csak találkozás.
Csatornáim, jókor éberek-e,
vagy állomásomra rozsdásodik
a hangtalan hallgatás?

Holnap lehullanak

Sűrű, sötét a reggel,
s a fák – mozdulatlan
levelekkel – valami
szólításra várnak.
A csupaszodó ágak
dermedten figyelnek,
mint mikor a halál
szele megérint,
csontunk beleremeg,
s végigpereg rajta
életünk ezer fotója.
Akkor megértjük:
odaértünk, s még-
sem egészen ez a
végünk, csak a tél
előtt még egy
néma pillanat –
a levelek holnap
lehullanak.

Jelek

Megértem-e a jeleket?
a megküldött, megélt
évezredek.
Fák évgyűrűit, gót hegyeket,
csiga-spirálját, kövült
levelet,
a megdermedt lávát,
a piramisokat, a csillag
formáját,
a pók-fonalat,
megértem-e, miért keletkezett,
vagy magam sem értem meg
a nyitott tenyeret.
Ujjaim hegyét ki jelölte meg,
titkos kóddal rajzolt sorsom
vajon merre vet?
A láva kihűlt, a formák
beleégtek,
a tenger elvonult,
hagyott egy térképet,
magamat – tehozzád
addig kutatom,
míg indigód megfesti
/megfejt/
ujjlenyomatom!

Emlékezni

Menjünk, fiam. Apád beteg,
mindent elmondott, mit el lehetett –
Már nem válaszol, a kéz hideg,
tekintete ég hűvösébe mered.
Emléke kristály kúpot épít,
mélyít hideg tavat,

barlangteste titkába
ősi kuruzslóként avat.
Eljön majd, ha úgy akarod,
ritmust füttyül fuvolaréseken át,
ott fúj majd a szélben, hívhatod.
Emlékezni fogsz Rá,
s Ő emlékezni fog Rád!

Messzeség

Ma már minden
messzeség;
a messze kék,
a kék hegyek,
a búcsút intő
két kezed,
a fájdalom
a kifújt jaj!
A vigasztalás:
vigasztalj!
A hideg tó,
a hó hegyek –
feszült erekkel
megyek,
kő-cipő a lábamon,
súlyát, nyomát
otthagynom.
Minden földi
rátapad,
őrzi majd
a nyomokat,
lepkeszárnyban
erezet,
messzeség,
beléd veszek!

Lég-kör

A tó hideg,
bőrömet
jégzápor tűje
szúrja,
míg nyakig
belé nem merülök.
Akkor átjárja újra,
s már nem fájdalom
a csipkedés,
valami mély
messzeség,
földből feltörő
kék-azúr
vigasztalja testemet,
gyógyító forrás, meleg,
olvadok eggyé veled,
mint zajban a lárma,
beléd veszek,
pöttöm létemmel
lebegek
Mindenek felett!

Kötődések

Az ablakban egy árva hegyi kristály,
festett üveg, nedves orchidea,
tegnap értékének olcsó maradványa,
lélek-árnyék torzult mosolya.

Lehetne másnak is ez becses,
de kötődés nélkül semmit nem jelent,
a tárgyak értéke múltad hú kutyája,
a gazda ment, hát ő is vele ment.

A jelen, mint a füst, úgy foszlik széjjel,
gondolatokban a múltat bújtatod,
a jövő reményeit óvón lehelgeted,
a „háborús pincéből” majd egyszer felhozod.

Benned alakul...

Tér és idő
Össze- és szétfolyik:
Benned alakul játékszere.
Mélyedben kap formát,
Hogy összeroppant,
Netán alakít
Korongján forgatva
Nyitott tenyere.
Híg időt ne éljünk,
Úgy számadáskor
Ne féljünk, hogy
Gazdagságot
Pazaroltunk el!
Minden belefér
A táguló világba,
Ha malomlapátja
Szeretetet terel.

A szél hordaléka

A kandallóban a rőt rőzse lángja
Büszkén nyújtózott,
Falon játszó, szürke árnyék
Szelíd-váratlan elkopott.

A tetőkön északról szalajtott,
Süvítő szél vijjogott,
Időtlen völgyben harangvirágok
Kék nyelve hallgatott.

Valahol szarkák kereplője
Csattogott irigy zajjal,
Ahogy lomtalanítást takarít el
Mélygyomrú kukákban a hajnal.

Hittem, az idő lángban nem ég el,
A szél csak átjár, nem emészt fel,
Karjában a hajnal csak napot emel,
S a jövő felé a tegnap terel.

Eszter szobája

A szobában könyv-folyam
S terebélyes, öreg zongora.
Fotel sarkába gömbölyödvé
Zsebi, a hófehér kiskutya.

A könyvek, mint föld-történet
Sorai, mutatnak ezer réteget,
Sorsok lapulnak lapjain
Elmúlt, letűnt, valós-vélt életek.

A szobán áttűnik szinte észrevétlen,
Madár-könnyeden a Mama,
Galambösz haján megáll a pillanat,
Izgatottan vakkant fel Zsebi, a kiskutya.

A Papa bár elment, zászlóselymen,
Régi tablón tapintható jelen,
Láthatatlan kéz simít végig
Korondi tálakon, öreg fegyveren.

A szoba megnyugtatón békés,
Mint századelőn a vasárnapok,
A lezárt zongorából kissé lehangoltan
Talán Chopin-akkordot hallhatok?

Sötét kép megtört föld színéből:
Ballag egykedvűn két igavonó.
Minden szép, régi tárgy kortalan,
Bennük rezeg az örök-mulandó.

Ülök kávémm kavargatva,
Mintha nem is lennék jelen,
Egy család múltján, élő emlékein
Körbefeledkezik tekintetem.

A félelem benned...

Önmagad vagy az otthon,
Benned tanyázik minden melegség.
Ha sötét éjjel üldöz veszett félsz,
Minden külső segítség kevés.

A félelem benned csikorog,
Jeges lelked bundába burkolod,
S nem tudod, hogy meleg estén
Fogad mégis miért vacog!

Idő

A júniusi vadrózsa
Már dér csípte bogyó.
Csitriként repkedő
Évszak-lányok,
– hol van már a tavalyi hó?
Homlokom csíkjai:
Andok fennsíkján
– földről láthatatlan –
száz titkos karcolat.
Úgy szeretném, hogy
ne égből lásd csak
– Veled időtlen – arcomat.

Spirál

Ereszkedem, mint szél fúttá homok,
Lazán, lágyan egy álom-spirálban.
Ébredéstől inspiráltan
Forgok, mint légies tollpihe,
Az örvény közepe fele.
Láz-rózsák ünneplik arcomat,
A világgal bevégzem harcomat.
Elfogadom – s ez nem semleges –
A világ egyetemleges.
Egészben kell maradnia,
S ezer emberöltő fia
Sem szaggathatja szét a hálót,
Mi körülölelte a bolygót,
Mely bolygón bolygó vagyok,
Vállukra vettek az angyalok,
Körbehordtak diadallal,
Hogy angyal legyek én is,
Angyal! Velük érek a középbe,
Átvesz tőlük a reggel fénye.

Ősz

Hordóid szomjas dongái között
Már ott forrong a nyár tüze,
Míg fán ritkuló gyümölcsseidnek
Lassan elapad leve.

A levelek sápadtak, vagy elpirultak,
S útnak indulnak százfelé,
Avar nyoszolyát terítenek:
Semmisem válik semmivé!

A vadrózsa szirma bogyóba bújít,
Télen csipkehús lesz a neve
Még lángol színe a földi bokornak
Az éginek selymesebb lett heve.

Semmi szomorúság, csak csend honol.
A nyári bál után most jólesik.
Áttáncolt éjek után a dévaj
Természet pihen egy tavaszi reggelig.

Amíg nem késő

Engedd kelyhedbe a méhet,
Bibédről vihesse a mézet.
Szirmod elhervad, a tél beáll,
S akkor feletted sem donganak már.

Páncélgubóban lesz lovagod,
Mégfagyott álmodás, ha most hagyod,
Úgy szálljon el, hogy nem tudod,
A méhek csókja mily csodálatos.

Barátság

Barátság?
Megkopott, mint a lábnyomok,
Mit eső mosott.

Morzsák!
Mit magából juttatott, élém szórva
Ritka napokon.

Addig
E morzsákon éltem,
Reméltem, jön
Új év,
Új ágán zöldül
– Barátságunk:
Nem kell féltennem!

CSONTOS MÁRTA BEMUTATKOZÁSA

Győrben születtem, magyar-angol szakos tanárként dolgozom egy szegedi gimnáziumban. Időszakosan korábban is megjelentek verseim, kötetnyi természettudományos cikkem és néhány pedagógiai írásom.

2006-ban elnyertem a Boldog Jövőnkért Alapítvány 'Múzsza' irodalmi pályázat I. díját, 2007-ben a Kultúra Napja alkalmából rendezett Szárnypróbálgatók Országos Költői Versenyén I. díjat, 2008-ban a 'Tollinga' pályázatain I. és II. díjat nyertem. Rendszeresen publikálok különböző antológiákban, főként az Accordia Kiadó kötetekben (Szavaink holdezüstje, Jelek a hóezüstben, Létigéken túl). A szegedi Bába Kiadó Szegedtől Szegedig antológiáiban is rendszeresen szerepelek.

A Szegedi Írók Társasága és az Accordia Művelődési Kör tagja vagyok.

Önálló köteteim:

Az Édenből az időtlenség – Accordia, 2006

Látomás pora – Accordia, 2007

Ölelkező magasság – Irodalmi Rádió, 2007

Konok tündöklés – Accordia, 2007

Egografia 1. kötet – Littera Nova, 2008

Egografia 2. kötet – Littera Nova, 2008

Műfordításom:

Sándor Czike: The ' Shrouds ' of Jesus Christ – Accordia, 2008

Csontos Márta: Egy kidőlt fűzfához

Meghasadt tested
vádlón remeg a szél hullámain.
Elaszott vércöreid
odvas lemezei megtörnek
a napsugár szétszóródó szilánkjain.

Kéreg-csatornáid falán
megrepedt búzmirigy ontja a rontást.
Zsibongó rovarcsapat
a fájdalom fűrészét ráncigálva
márvány ereidbe csempészte az elmúlást.

Torzód alázatos reccsenése
szenvedés húrja az árvaságban.
A harkály csőre hiába kutatna
roskatag nyúlványaid alatt,
csak a semmi kering alélt csonkod maradékában.

Hamvas-zöld hajad
megtörtén zizeg a homokszemek dombján.
Megszáradt nedveid
finom bevonata pereg,
s lelked felkúszik egy száguldó fénygerendán.

Egyenlet

Ha a mélység és a sötét összeadódik,
meglazul a biztonság képlete,
s nem tudhatod, hogy az irgalom és gyötrelem
a másik oldal felbontott zárójele.

Ha a csodálat és a közöny kétszeresére duzzad,
hogyan egyszerűsíthető a céltalanság?
S ha a magány négyzete az árvaság sokszorosa,
bővíthető-e a kilátástalanság számlálója?

Nevezőben szorzod a mosolyt a lehetőséggel,
mégis csökken a növekedés ereje,
tört vonal alá reped a bizonyosság,
s közös többszörösébe fullad a világ.

Ha a szeretet és a gyűlölet elosztva nulla,
értelmet kap-e a tétel bizonyíthatósága?
Kivonhatod-e a reményből a boldogtalanságot,
létedben megfordíthatod-e az azonosságot?

Ha a hazugság nem több mint képmutatás,
átmegy-e mínuszba az erény értéke,
s ha a szánalom nem a tisztaság bővítménye,
értelmet kap-e életed átrendezhetősége?

Emberi értékek

Hány életet visztek,
hány kiáltás dermed
szemetek szűk csarnokába,
s szikkadt mosolyokból
hogyan fűztök fátyolt
a kíváncsi gyermek arcára?

Kinek mondjátok,
hogy lombok hajlékába
töltitek a harag szelét,
s görnyedt vállatok
miként tartja elszántan
a sötétülő égbolt tetejét.

Merre tart léptetek
a lényeg szélén egyensúlyozva,
ha felnyílik az alkalom teteje,
s szavak csapdáját rejtő
ajkatokról merre szívódik
a kétkedés gyilkos feleslege?

Hogyan ölel akaratotok,
ha megrövidült a lehetőség karja,
s a szeretet csak repedt torzó?
Tenyeretekből szökik a meleg
biztonságot osztó varázsa,
mert ti vagytok a szorzó és a szorzandó.

Ígéret

Csak azt ne mondd, hogy még várjak,
hogy lassan hömpölyög megoldás a mélyből,
csak azt ne mondd, hogy az ég vásznára
vakító csillagokat varázsolsz a sötétből.

Szórtál szirmokat örvénylő mederbe,
s szavaidat hímezted az iszap tetejére,
tükörbe törted mosolyod virágát,
szememre vontattad a várakozás hálóját.
Az ígéret láncát egyre messzebb húztad,
bűntudatod szegeit fényből kovácsoltad,
magokat kevertél száraz homokba,
sóhajod párologott üres szólamokba.
Szikrát pattintottál száraz agyagba,
szivárványt kötöttél csontszáraz ágakra,
s míg tévelyegtél a semmi erdejében,
valami elúszott súlytalan derengésben.
Próbáltál vasból aranyat önteni,
s a köveket a hegyen fölfelé görgetni,
jeleket küldtél kuporgó önmagadnak,
csődöt mutattál viharnak, fagynak.
Megszakadt kezedben a hangszer húrja,
árnyékba fonnyad sugarad koszorúja.

Csak azt ne mondd, hogy még várjak,
hogy lassan hömpölyög a megoldás a mélyből,
csak azt ne mondd, hogy az ég vásznára
vakító csillagokat varázsolsz a sötétből.

Ha tudnék

Ha tudnék sírni,
megtelne kristállyal minden meder,
s gyöngysort fonna testemre a kincs,
mely a hullámokban hever.

Ha tudnék sírni,
arany-pára vonná be a napot,
s álmaim lassú csorgásában
szárba szökkenteném a duzzadó magot.

Ha tudnék sírni,
gyémántport oldana a hold ragyogása,
s fény-italának szerelmes cseppjeiben
lüktetne létem táncos csobogása.

Ha tudnék sírni,
le mosnám gyengéden a jégcsókos fejfát,
s az aszott földön kúszó hasadékban
könnyeim úsztatnák a megváltó imát.

Ha tudnék sírni,
bús áradásom ringatná hajódat,
s az ég peremén feszülő hajnalcsillag
hűvös érintése fedné be arcodat.

Ha tudnék sírni,
harmatlé szóródna a száraz sivatagra,
széttérülne bennem az oázisok nedve,
s lombjaimba fonódna a vigasz-vitorla.

Ha tudnék sírni,
hidat építenék köveiből hozzád,
s szemed meleg barlangjába bújva
szívedbe horgonyoznám szeretetem láncát.

Ne félj

Ne félj, ha az álomkerék
legurul a csúszdán,
s csenevész fényfád
gyenge jeladása
a kételyekkel szegélyezett zsákutcán
csak szétszórt sugár-törmelék.

Ne félj, ha a tűzvirág mintás
káprázat elillan,
s vörösen izzó szőnyeged
rojtjaiba puhult álmaid
lankadt teste megroppan,
s meghidegül a lobogás.

Ne félj, ha pára-gödörbe
mélyül a kétségbeesés,
a pocsolyába szikkadt
irgalom-töredék
csak semmibe lendült felhevülés,
s száanalom moraja csapódik a földbe.

Ne félj, ha a szerelem
bíbor látomása
kínodba sajduló,
érintésbe erőlködő
virágkehely-tünemény becsukódása,
s az út végén feneketlen verem.

Ne félj, ha a kiáltás
kíméletlenségbe élesedett
penge-ragyogás,
s elméd husángja döngeti
szíved megroggyant szépségű
tornyába szorult lendületét.

Ne félj, ha a varázs
kócsag-fehér vibrálása
időtlenség peremére
halmozódó tünékeny gyönyör,
belevész a halandóságba,
s a semmibe szóródik a parázs.

Ne félj, ha a sötétség
lankadt szárnyán
homályba fullad
megroggyant szélkakas tested
a pokol kapujának vasvázán,
s nyelvedbe bénul a merevség.

Ne félj, ha a délibáb
köré fal magasodik,
s megnehezednek a mészkövekbe
színesedett nappalok,
s létedben a fagyvirág sokasodik,
mert te vagy az aranyló hajnalmadár.

Örök áramlás (anyám emlékére)

Szavadból öntök kelyhet,
mert léted örök áramlás
nekem. A holt anyagból
virágzik ölelő mozdulatod,
s érzem, hajlékony ágaidon
sután megpihen remegő kezem.

Anyám, te tudtad már az
elején, nem kacaghatok önfeledten,
ha hív a dal. Mégis kiszínezted
nehéz árnyékok sötét palástját,
s úgy éreztem, lépésedre megrendül
az elérhetetlenbe magasodó fal.

Könnyem megszáradt bimbó
ezer apró csillag homlokán,
ha rezdül a fény. Csak most
látom, ott állsz a józanság hídján,
s távoli fuvallat zászlóját lengetve
lelkemet megérinti a sarjadó remény.

Te vagy az örök megmaradás,
a semmi üregébe értelmet
szóró türelem, a múlt idő
veled már elveszti a rangot,
s a jelen távolba lombosodó tenyerén
látomásba porlad a veszedelem.

Lüktető sóhajod izzó szalagján
szemembe olvadt gyertyából
a tűz ereje. Apró kavicsokból
nekem raktál hegyet az ég peremén,
a föld illatából nekem fontad a tavaszt,
emeljen magához a Megváltó szeretete.

Sejtelmek

Fürtökben szakad a hajnal,
gyöngyport perget a nap szeme,
tündér-álom szikrázik,
időlemez remeg égi üvegtálon,
s a lüktetés törött gömbjei
szétszóródnak a világon.

Reccsen a kétség omladéka,
szakadékba zárul az ég fedele,
neved csorog utamon,
biceg a hideglelés parancs.
Kopár árnyékom lassú folyam,
s az áldozat ösvényén hiába fénylik
mélybe nyújtózó gondolatom.

Tenyeremen nyújtom éveimet,
gyötrődésbe csavarodik a fölény,
s míg rügyeimben duzzad a hatalom,
sugaramba cseppen a holtomiglan.
Titkod őrzöm forró alkonyatban,
s a csend láthatatlan tornya
lassan beledől vibráló napjaimba.

Mivé lettél

Asztalon felejtett pohár vagy,
a bánat maszatcseppjei megtörik fényed.
Oly árván kuporogsz a végtelen lapon,
csak a félelem hangja csörren talpadon.

Egykor kristályos bor csörgedezett benned,
vágyakozó ajkak szívták nedvedet.
Most árván szemlélődsz, eltompult reményed,
nem emel magához soha senki téged.

Megrepedt tányér vagy a világ abroszán,
a fájdalom szilánkjai pattognak le rólad.
Magányos testeden nem roskad élvezet,
ólomnehéz semmi nyomaszt, vagy sötét
emlékek.

Csak egy üres üveg vagy a kacatok közt,
külső csillogásod lassan megfakul.
Nem töltik már beléd az élet vizét,
nem vagy már semmi, csak értéktelen hulladék.

Néha melléd tesznek gyémántfényű kelyhet,
néha együttérzőn letörli peremedet.
Néha úgy érzed, még jó vagy valamire,
összetört szívednek jó lenne hinnie.

Üresjárat

Ülök egy padon, s a szél
könnyű ujja végigfut hajamon,
lombok árnyékába szökik a magány.
Az idő ütemes kattogása tompul,
elpihen bennem a várakozás, dologtalanul.

Sátoroznak a felhők, az ég szövetén
táborozik a kékbe mélyült távolság,
hangok oszlopára dermed a fény.
Valami szorít belül kimondhatatlanul,
minden értem s érted kiált akaratlanul.

Csak egy üresjárat ernyedt órája
kattog a percek növekvő körvonalán,
a semmibe rejtett csoda szőnyegén trónolok.
Távoli arcok üregébe nézek konokul,
én vagyok az ige, az írás visszavonhatatlanul.

Vallomás

Szeretném behunyt szemembe zárni
homályból tisztult valóságod,
szeretném a dombok zöld-arany gerincén
illatodba oldani a kőszívű világot.

Szeretném hajam zsinórjába fonni
puha érintésed üde szirmait,
szeretnék a viharban sorompó lenni,
s visszazavarni a szorongás árnyait.

Szeretném sugár-tóba mártani
lényed végtelenbe ömlő körvonalait,
szeretném bezárni lelked tisztaságába
gyarló szenvedélyem láng-csipkés virágait.

Szeretnék az örök lehetőség keringésében
kristályként ragyogni a derengésben,
szeretnék a szél tépett sörényén lebegve
szavaidból oszlopot emelni a sötétségben.

Szeretnék a hajnal bíbor ajkán
szerelmes szavakat suttogni a kékség ölelésébe,
szeretném a részek örömét egészbe olvasztani,
s száguldani veled a gyönyörűség lendületébe.

Esti énekszó

Bársony-testű sötétség
ereszkedik, szürke sörényét
rázza az alkony üstöke.
Fonnyadt emlőit hiába
nyújtja a megvénült Hold,
az éjszaka mélyülő tengerében
fuldoklik a költő éneke.

Csukott szárnyakkal jó az álom
táncos tűzmadara, lobban
a lassuló idő kanóca, apad a fény.
Kiöntöm a pillanatok kincsét
a mélybe, s a túloldal függönye
mögé rejtem a halott gondolatot,
s dalomból glóriát fon a remény.

Lombok homályába ürül
a kábult ragyogás, szaporodik
a lehetőség hullámverése, vonul a csend.
Szemem kihűlt kövein
megpihen a kétségek örülete,
esti énekszóba fonódik
a nyugalom, folytatásba rejtőzik a rend.

Körforgás

Száguldok végtelen örömmel,
a meghasadt égbolt
rám szórja kincseit,
a feltörő gejzír
rám önti nedveit,
éjjeli csillaghullás
ontja rám köveit.
Égi fény-fonat díszíti fejemet,
lényed varázsával
tölti meg lelkeimet.

Keringek könnyed pörgésben
a selymes fövényben,
kagylópor csillog testemen,
ezüstszálas táncruhám
libben a holdfényben,
földöntúli dalom
csobban a vízesésben,
tűzvarázs érintésem
lángol a vetésben.
Érted zúg bennem a harang
egy gyönyörű mesében.

Fokozás

Hangom fény-folyam,
forró nyári nap
testébe olvad
suttogó dalom.
Hangom magányos,
lepkeszárnyon utazó
szivárvány térkép
hullámzó áramlása,
képeket fest szemedbe
lángoló akaratom.

Hangom táncos koszorú,
sötét lombok
vastag köpenyére
rajzoló sorsom.
Szemem káprázat
falán megnyíló
mélyarany ikon
táruló szépsége,
igébe öntöm
szoborba lázadó alakom.

Hangom hullámverés,
ázott szirmaim
nedves takaróján
jövőmet olvasom.
Bőröm illatán
meghal a romlás
átkos szörnyetege.
Mélyből szökkenő
érintés ölel szorosán,
megáld az alkalom.

Vihargyűrű

Villámok arany-erezete
szagatja az ég bársonyát,
cseppekben hull a rémület.

Zokog a sötétség arca,
orkán-kövek döngetik az éjszakát,
megkondul a megrettent képzelet.

Vízfüggöny rojtja nyílik,
áztatja a biztonság talapzatát,
pusztításba magasodik a lendület.

Lázad az anyag nyugtalansága,
megbontja a tiszta sugárzás áramlását,
dübörögve sistereg a tüzes bűvölet.

Vihargyűrű pördül keményen,
fülembé tömöm az elemek sikoltását,
szemembe törik a sugár-feszület.

Szikrázó gomolygás borít,
fény és árnyék vívnak haláltusát,
s a küzdőtéren meghal a könnyörület.

Esős délután

Nyílik a homály szürke nyelve,
bekanalaz a zuhanó ég,
léket kapott fellegek meghasadt
oldalán rándul a közöny függőnye,
lelkem ágakon kuporgó csapzott veréb.

Üvegtestű szorongás moco-rog
a falakon, zárul a fény szeme,
a tél szennyes takaróján reszket
régvult nyarak fázós virága,
nyirkos barlang lett a remény menedéke.

Sötétség szárnyán vergődik a sugár
fonala, öngyilkos vízcseppek
ugranak távoli torony ablakán,
hideg alázat árnyalakja sutto-g,
didereg a szó ajkam zavarán.

A gondolat résein elúszik
a törékeny lényeg, sorsom döbbenet,
a szándék könnyű ujjá kopog,
gyászba borult a befalazott illúzió,
ismeretlen vágy lobbant arcomon köröket.

Sáros nyomvonalra ragad
a délután, mélybe tölt a várakozás,
szavam jeges buboréka pattan
az alkony görnyedő árnyék-romján,
megszikkad a hang, temeti áldozatát.

Nem tudja senki

Nem tudja senki, csak a szél,
megtalállak-e tévelyegve,
s az ég táblájára vésett körvonalad
szórhat-e szivárvány szomorú szememre?

Nem tudja senki, csak a sugár,
könyörgésem csorog létem örvényébe,
s fohászom pezsdülő szárnya
utat lel-e hozzád a sodró végtelenbe'?

Nem tudja senki, csak a lombok,
álmaim fekélyes sebeit takarom,
s mosolyod gyöngy-csipkés levelét
zsoltáros könyvem lapjára szárítom.

Nem tudja senki, csak a hajnali suttogás,
Nap medrébe mostam sziklakemény arcod,
s rózsajkad bimbójába zárva
a csend súlyával vívok kíméletlen harcot.

Nem tudja senki, csak a madár,
szerelmem dióba zárt arany-folyam,
s a romlatlan szépség fényében körözve
dicsőséged szobrára koszorút fon szavam.

Nem tudja senki, csak a vihar,
gránit-szívem megroppant lényed kristályán,
s a pillanat sűrűjében vergődik lelkem
lelked fény-árnyék hálóján.

Mintha

Ma megint tudom, ki vagyok végre,
belesimulok az anyag végtelen lüktetésébe,
tétova törekenység tombol bennem hallgatagon,
ma mégis fejemre kerül a korona a világ-
színpadon.

Mintha a jégkoporsóba zárt fagykirálynő
kezében meglobbanna a fáklya,
mintha hó alá tapadna a bűnbánatba
olvadt könnyörgés zavaros iszapja,
mintha hordó alá csorgott volna
az óbor tüzébe fojtott bánat,
mintha arany pereme lenne
a hiábavalóságba merített bádogpohárnak,
mintha zuhanás közben is fölfelé
szárnyalnák egy ingatag árny-létrán,
mintha a délibáb megelevenedne
a napsütötte pusztaság vibráló talapzatán.

Kőporos hajnal szitálja szemembe a fényt,
az idő-szakadék fölé hidat épít az álom-törmelék,
szívembe keresztet feszít az irgalom keze,
tüzes hullámokat loccsant az égbolt szent nedve.

Ma megint tudom, ki vagyok végre,
belekiáltok a vihartorokból szakadt farkas-
üvöltésbe.

Altató

Nyílik az álom színes kagylója,
megérinti arcod a varázslat keze,
süllyed a valóság a sötétség hídján,
ágyadra telepszik a mélység üzenete.

Színes hullámokon lebeg arcod,
csillag-köves ösvényen kapaszkodsz az égen,
sárkány-pikkelyekkel kövezed az utat,
dalod pörög szárnyas tűzkeréken.

Táncolj a menekülés törékeny kötelén,
rejtse pillád alá a titkok kincsét,
hidd, hogy álmod megváltó biztonság,
nyisd ki látomásod sejtelmes vermét.

Álmodd mesék gyönyörű sorait,
szelídség hálóján ringasson az ének,
töltsd fel harangszóval az üres tereket,
képzeleted ablakán integess a fénynek.

Csak repülj, s szorítsd a káprázat láncát,
a vigasz oszlopán érintsen a vágy,
légy bálkirálynő az éden csarnokában,
legalább álmodban tündököljön a világ.

Hangodra szomjazom

Hangodra szomjazom
dallamtalan éjen,
koszorúként lebegsz
tétova hajnalom
fénybe nyújtott fején,
szavad ölelése
hozzám fut a mélyben.

Hangod cseppjeit
korsómba töltöm,
sugaradba fonom
megrettent reményem.
Szikráid gyöngysora
lobban homlokomon,
gyújtólángod őrzöm.

Hangod táncot jár
az idő vaslemezén,
kristályodba törik
bársony-puha álmom.
Sorsom feszületén mozdul
a mindenség forró keze,
sarjadok szirmod erezetén.

Hangodra szomjazva
az érintés kapuja tárul,
lágyan simulok
lényedből áradó hullámokon.
Napjaim törmelékén
szoborba olvasztja a lobogás,
léted titkomba zárul.

Porrá törik a csend

Lobog az ősz haja szélben,
hideg pára csöpög a poros üvegen,
szánalom csontkeze kopasztja a fákat,
kezemben a teremtés kelyhe, üresen.

Felhő-függöny gördül a kékségre,
sötétség kútjába kukucskál a nap,
a fény póznájáról lecsúszik a sugár,
megőrzés szándéka csak gyenge akarat.

Lendüлетem szárnyszegett madara
vergődik komor falak homlokán,
rétegződik a sötétség ereje,
felnyílik a seb az enyészet forradásán.

Jeges futamokba zárul a dal,
tágul az üresség a látszat peremén,
távoli fenyegetés morajlik a térben,
porrá törik a csend a lombok erezetén.

Kövekre csuklik a virág feje,
Göröngyök szívébe szökik a tavasz,
Arcom vihar méhéből fogant,
Változásba öregedett kamasz.

Egy elhagyott parasztházhoz

Talán a gondok szétszórt maradványa
vagy, s torzód csak lenyomja az ég.
Könnyű szél remeg hátadon,
meszes púpjaidon az elmúlás üldögél.

Ráncos falakba szűkült szemed,
könnyeidből kivirágzik a penész,
már nem nyújtózol a fény ölelésén,
megtörten kuporogsz, már nem vagy menedék.

Tetőd foltos szőnyegébe romlást
hímez a tél, kirekeszt a nyomor,
álmod göröngyökbe porladt szánalom,
homlokodon csak jelkép az izzó férfikor.

Csak a csend hullámszik gerinced
megtört vonalán, lélegzeted akadozik.
Halálos ágyadon zihál az elkerülhetetlen,
s a sötétség zászlaja enyészetbe lombosodik.

Hitemben álmodik

Nekem veled utaznak a sorok,
s a ringó szél széles hátán
a csoda apró szikráiból
tűzvirágot nyitnak a széles lapok.
Nekem nincs könnyem, csak a pillanat,
s az időn túl magasodó színfalak.

Nekem szivárványszínű az ablakom,
szemérmes testén hullámszik
– a csend kemény testét feltörve –
felhőkbe nyújtózkodó dalom,
nekem a képzelet emészti sorsom,
s versembe szökik a felkavart alkalom.

Nekem ritmusba feszül az anyag,
s a végtelenbe osztódva velem,
az örök remény szelíd diadalán
hangodba fonódik a mozdulat.
Nekem menedék mosolyod kapuja,
sorsomban és vagyok a megáldott áldozat.

Nekem hitemben álmodik az idő,
s a képzelet fátyolos szövetén
újra gyöngyözik a kiáltás ereje,
s az ódában lobban a tűzfelhő,
nekem zászlót tűz a szimfónia,
nekem te vagy létemben a teremtő jövő.

Barkarola

Vezet a dallam, evez a gondolat,
opálos víztükör rejti a halakat.
Meder mélyéből virágzik a remény,
szelíden áthajlok a lüktetés küszöbén.

Hullámok párnáján táncol lelkem,
léted árnyékába rejtem szenvedélyem.
Hófehér albatrosz körvonala villan,
csak neked énekelek szárnyaló iramban.

Kék fátyolként lebben a súlytalan ég,
a nap aranyhomokját szitálja a szél.
Csobban a ritmus a csónak testén,
csak hangom viharzik e szerelmes estén.

Csillagtalan bolyongás

Megsebzett gyümölcs vagy
a paradicsom magányos fáján,
hiába pördül derekadra
a napfény illatú sugárszoknya.

Szívedben örökre kiszáradt
a tündöklés rózsavizű patakja,
a magány csont-tüdejének lehelete
jégvirágtakarót borít a lüktetésre.

Magányod csillagtalan bolyongás
a hold fekete köveken gördülő maszkján,
a mosoly függönye megszakad az ágon,
semmibe párologsz a vaksötét láthatáron.

Szemedben megfeszül a ragyogás,
hótiszta varázslat csorog az ég tükrén,
gerincedbe arany szögeket ver a képzelet,
emlékkövekbe préselődnek a halott rózsá-
fejek.

Eltaposott virágszárként remegsz
az elmúlás gödrének ingatag peremén,
szempillád alatt meglapulva zihál
egy kráterben fürdő rőt szárnyú madár.

Bőröd fakó leplére szóródik
a világosságba szikrázó igazgyöngy-dara,
fészkekbe szövődik hajad bozontja,
szél-fuvolán süvít a végzet kísértetdala.

Párában felsejlő súlyos árnyak
foszlányai lebegnek a fojtogató sűrűségben,
fák közé omlik a nehéz alkony-torony,
s az álom szikrái végleg kihunynak arcodon.

DOBLER ANITA BEMUTATKOZÁSA

Budapesten születtem, 25 éves koromig ott éltem, aztán Kecskemétre költöztem, ahol azóta is élek. Nagyon érzékeny ember vagyok, ez valószínűleg összefüggésben lehet a horoszkópommal is, hiszen Rák jegyű vagyok. Ez néha meg is nehezíti az életemet, mert nagyon nehezen lehet a „páncélom” alól kicsalogatni, de azt mondják, érdemes... Édesanyámat, sajnos, egészen fiatalon elvesztettem, ez az el nem múló fájdalom rányomja bélyegét mindennapjaimra, így a verseimre is. Bár nem vagyok egy depressziós ember, de amikor verset írok, akkor az érzéseimről írhatok csak, bennem pedig néha olyan érzések kavarnak, amelyek nem feltétlenül a boldogságról szólnak. Nagy büszkeségeim a gyermekeim, akiket egyedül neveltem fel, és ezt nem panasz-ként említem. Mindig is szerettem (volna) tanulni, ezért a Pécsi Tudományegyetem felsőfokú jogi asszisztensi képzése után kedvet kaptam a jogász-pályához. Sikeres felvételi után a Szegedi Tudományegyetem harmadéves joghallgatója vagyok, ezért ha mostanában megkérdeznék: mi leszek, ha nagy leszek – már tudnék válaszolni... Az irodalom imádata gyermekkorom óta hű társam. Szinte „mindenevő” vagyok e téren, természetesen az idők során kialakult a kedvenceim köre, ugyanúgy, ahogy saját verseimnél is folyamatos változások voltak, amíg meg nem találtam saját stílusomat. A vers: maga a csoda... és én boldog vagyok amiért részese lehetek e csodának.

Dobler Anita: Álom

De jó lenne téged megtartani...
Ölelni hosszan, örökre,
s nem változni sosem,
nem változni, nem mozdulni,
nem mozdulni, ébren lenni,
nem aludni, nem gondolni
semmire, de semmire...
Hétköznapi hasonlatot
nem hallgatni rólad,
ragaszkodni egy nem létező
álmhoz, hogy elhiggyem:
te más vagy, te jó vagy.
Nem hallani halálról,
gyászról, hazugságról,
nem venni tudomást
a világ száz bajáról,
hinni – csak hinni – egészen:
míg meg nem látom
saját magam
hóhérom szemében.

Délibáb

Talán szemedben
délibáb vagyok csupán,
s többet mutat már magából
ez az alkalmatlan délután.
Hisz halálnál is hidegebb,
kit feleslegesen szerettél,
búcsúszót temet be az ősz,
pár szó, csak pár kép,
de nem jelent semmit sem,
ha újra meggyötörsz.

Menekülök tőled
vad riadalommal,
csapkodó madárszárnyal,
ijedten nem is merek
oda nézni, hol már nem élsz,
hideg tilalmaid
befonnak békanyállal.
Szüntelen sürgetem a szót,
messziről jött jövendölők
előtt megtisztulva, ma végleg
egyedül hagytam őt.
Tán jó társam is
lehetett volna, növeszti mélán
kétségem céltalan,
s itt maradok buja
gondolatokba fogva.
Még a koldus is itt hagy
egy fillér nélkül, így
értelmetlen ez a vigalom,
maradok nyugösen, nyafogva,
mint lapátja-tört szélmalom.

Lehetek bármi...

Lehetek bármi, amire várok,
vagy aminek csak hiszel,
lehetek virág, kiszáradt tó,
álomba ringató,
vagy lehetnék puha ágy,
amin gyengédségre vágyom.
Nézz velem szembe,
nézz bús Istenemre,
s mondd azt: nem történt
meg semmi, s hogy nem
beszélsz már azokkal,
akik nem szeretnek.

Magányom odavan,
neked integetek, meglehet
ez már régen mindegy,
s e nap titkában
minden törvény idegen.
Nem akarok emlékezni.
Az égre nézek, de nem rád,
csituló öröm ontja
kicsorbult illatát.
Magamra hagytál – jó,
csak egy napra –
gyötör engem egy ajtó
aljasul nyitva hagyva.
Közel jön hozzám, hogy
szinte szuszog a számba,
a győzelem nem diadal,
mit is magyarázok neked?
Mint kehes kutya ugatása,
folyik át rajtad a félelem.

Mama beteg...

Szégyenlősen simítom homlokát,
vibrálóan forró a teste,
súlyosan zihál, és a homályban
remegő kezemet kereste.

Magamban hordozom lázát,
körötte motozok hangtalan,
baljós jelek húznak át
rajtam, úgy viszem koloncát.

Fogatlan mosolya mézzel tölti
a búcsú vadhajtását,
s mintha bírnám, súlyos-terhesen
vetem puhára szalmaágyát...

Kétely

Fogytán a türelmem,
mert magamban sem hiszek,
nem tudom: vallatásra várok,
vagy nézek csak tétlenül
néha idétlenül,
s a katarzis elmarad.
Beülök a meztelen bokrok közé,
kitáruló virág leszek,
gyökerem nem vágja ketté,
nem pusztít el engem semmi sem.
A gyomos kertben, őszi levél
borítja selymes szirmaim,
avart táncoltat elém a szél,
tarka köpönyegén a harmat
megitat engem, s így mesél,
ringatva így mesél...

Egy vidám nap

Táncolok és nevetek egy napja,
a nehéz is oly könnyű már,
homlokomból kitörölte
minden gondomat a nyár.

Nincsenek is árnyak,
velem felesel a fény,
mozdulataimba belezárva
a fényes édig érek én.

Nem öregszem, nem fáradok,
magam elé tartom az életet,
vidám füttyögéssel köszöntenek
a kis pajkos csillagok.

Esti szó

Paplanom alá bújva
ne hagyj itt, te álom,
váratlan jöttél, de
hamar elmúlva,
cigányzenéjét fújva
neved megtalálom.
Díszkapu: cikkcakkosan
fényes és kényes,
mégsem fogad be,
szédülök és megbotlok
még százszor,
áztat futó zápor,
oly éhes vagyok rád,
s válunk ágytól-asztaltól.
Nem ölel senki engem,
nincs emlékem,
nincs hitem, nincs nekem
ellenségem sem.
Kifűzöm cipőmet,
belebújok álmosan
paplanos álmomba,
s vigyázva ölelem emlékedet.
Nem vigasz az, ha
már nem szabad keresni,
mezítláb, pucéran
akarlak látni és szeretni.

Te+Én

Együtt jártunk, együtt is háltunk,
s egyszer csak vége lett hirtelen.
Hogy miért? Talán csak vállat vonva
sejtelmesen, álarcunkban rostokolva
szerelmeset játszani már nem lehetett.

Anyám sírjánál...

Már gyűlölök minden napot,
s minden emlékedet,
izzó, zöld tüzet raknék,
csak nehogy túléljelek.
Könnyeimből fonok koszorút,
és hideg kövedre teszem,
mélyre hatolok, némán tűrök,
nem hagytad, hogy megvédjelek.
Anyát veszít egy gyermek,
s tétován áll, nem is érti,
hogyan süthet a nap,
miért nem állt meg az idő?
Szégyene lettem világomnak,
bűnösnek és koszosnak
mutat engem kifordult gyászomnak.
Megvendégel a világ,
dühömet mégsem értik,
illón helyet hagyok
magam mellett a szenvedésnek,
nem magamat félttem: Téged.
Régen elhallgattam már,
hisz nem válaszolsz
hiába is kérlek...

Ima

Hamuba fúlt a fény
a megváltó hányingerig,
szétvágja sötét gubancát
a én haszontalan, itt
hasztalan vagyok megint.
Tüzes ereklye sebet éget,
mintha vallatásra várna,
nyöszörögve kínozna

minden gyengeséget.
Kihűlt árnyékok járnak bennem,
saját verseim írnak engem,
sikong az idő köröttem
ahogy felszakadoznak sebei,
mondd: hová lett az ígéret?
Markolnám görcsösen
segítséget nyújtó kezét,
s tátott szájjal hallgatom
minden szavát, mint
gyermek az esti mesét.

Játék

Milyen jó játszani... tölteni bendőt,
teli tállal ebédidőt, játszani,
bohócot és boldog szeretőt.
Egyedül e társas magányban,
szakadt vánkosra borulva,
mint ki szenved, úgy teszek,
s mintha csak kérném,
persze viccelek: add vissza őt.
Nincs egyedül bűnöm,
megpróbálom eltüntetni,
mert ami olcsó, az nem kell,
elhagyom mállott hitemben,
az elmúlt békeidőt.
Fintorogva közel jön hozzám,
hogy szinte megölelném,
de siratom és taszítom,
néma számmal egyre védem,
nem, nem igazi gyilkos,
ügyetlen és olyan mafla...
– ezért hagyom, hogy megöljön,
hogy minden, miben eddig hittem,
végre megdögöljön...

Kis harag

Átsüt a napfény rajtam,
széjjeltört bennem minden,
amott az idő integet,
de sápadt fényt lopok
a tépett tollú szélben.
E szétzilált szép rengetegben
szétnyílik bánatom,
kacatokkal teli boltomban
hazug szavakat árulok.
Mint eltévedt vándor,
falu bolondjától koldulok,
időtlen a félelem bennem,
besaraz e hitvány tenger
s tudom: már nincs oltalom.

Métely

Ez a méreg szobámat zsugorítja,
vas szögekkel agyamat szorítja,
megkékült ajkamat harapom
a kezdet és a vég közé szorulva.
Gyors megbánás idézi
milyen az éj fojtogató füstje,
mozdulatlan, béna szellem
libben, mint a vágy színezüstje.
Elfogy lassan a levegőm,
vajon mi mérgez engem?
Gyámoltalan, züllött széptevők
már nem keltenek undort bennem.
Letépem foszlott árcédulám,
így tán eladható lettem,
áltathat az illatok mételye,
ha véletlenül, de elhibázva
senkinek sem kellettem.

Búcsú

Kezedbe temetem testem,
s önmagammal hitegetlek,
már nem őrzöm hangod
még vétkedben sem bízom,
kitéplek gyökerestől,
törött pohár összevérez,
mint formátlan világod.
Reszketek tőled
végtelenbe szőve,
ótvaros lavór vízben
visszatükröződve.
Menj csak... hagyj itt,
menj el csendben,
egy ellobbant lángban
elégtünk mind a ketten.

Fiam

Selyem simít meg szemedben,
ennek nincs semmi árnya,
fénylő aranycérnán lóg
az este víg homálya.
Olyan jó rád nézni,
itt nincs helye haragnak,
hol zord világunk
kifakult virágai
folyton körénk tapadnak.
Lehajolok érted
akár a földig,
tegnapot a mára húzva
a fények elvonulnak.
Fogság, boldog rabság
mely mindig felköszönt,
nem kell szólni, Te vagy.
Ezt mondja a csönd.

Októberi este

Villám szalad át a fák közt,
ijedten, lopva nézem,
hogy zakatol át a vihar
mindenbe beleégve.
Annyi valóságos emlék,
mint egy sebhely, itt ragad,
a sötétbe belelátva,
csak régi panasz visít,
zokog az idő körbe-körbe,
de a sár itt marad.
Hallgatni tanítom az estét,
öregesen sutyorgok,
hja, talán fáradt vagyok,
befele hullik a sok szó,
mint egy bolond, bolyongok
egyedül egy októberi estén,
végül el is ámulok,
tétován hunyorgok. Na lám:
nem vagyok halhatatlan.

Ítélet

Harmónia ül tort bennem
s emészti mihaszna napjaim,
e tétova gyülekezetben,
mint egy tapasztalatlan
életfogytiglanos, bambán,
kövekkel etetem varjaim.
Ikertestvéremmé lettél,
te enyhet nem nyújtó jóság,
kegyelmes idő andalít,
hagyj itt, én ítéltel el magam,
meg a mindent elemészto kórság.

Méltatlan vagy...

Te, ki porhanyós szüzekre vágysz,
de feslett múltad visszahúz,
ártatlan képpel, mint egy angyal
emlékembe visszabújsz.

Óriási teher lettél, szégyen:
vízbefulladt mosolyok követnek,
nem törvénykezek, nem is tehetem,
csak kérdem: hiszed, hogy szeretnek?

Majd kidob a föld valahol,
senki se vár, ott állsz, de hiába,
lábához kuporodsz a napnak,
mint a bűnbánat kókadt virága.

Békakirály

Nagy rakás szerencsétlenség
néz bambán szivarfüstje mögül,
pislog, mint a varangy,
mint ki legyet kapott, úgy örül.
Nyalja szája szélét,
s építi már kelepcéjét,
ahogy trónján elterül.
Nyálkás lehelete kerülget,
gubbadt szeme könnyes,
fogatlan, pállott szája
izgalomtól nedves.
Ujjaival dobol asztalán,
ahogy mustrálgat, mint prédát,
körötte muslinca repdes,
kopasz feje rezeg nyakán,
aztán odabrekeg:
„Fel van véve, kedves!”

Varázskút

Elvarázsolt kútban ülök,
így várom az álmot,
de mesék már nincsenek,
s én megint felébredek.
Állj meg mellettem
csak egy pillanatra,
ha szememet hulló
csillagpor takarja.
De pattan, koppan valami,
szokatlan ez a mélység,
megroppan valami,
mintha jégre lépnék,
haragom dér dermeszti,
hangomat nem ereszti,
varázsgömböd felragyog.
De nem zárhatsz sötétbe,
már nem ránthatsz magaddal
jó, rossz, pogány vagy bármi:
neked láthatatlan vagyok...

A csend

Kitaszítja magát belőlem a rend.
Higgadt áhítattal vér nélkül győzök,
méltó helyére emelem őt,
arca mását őrző tükrömbe rejtem,
kamaszkorom tenyerébe ejtem,
kihűlt követ ha felismerem:
ez nem az a hely, amit akartam,
hol káosszá lett mindenem.
A csend... lábamnál itt hever,
s kötényében bozontos
kis lázadót nevel.

Látomás

Régen meghalt az éjszaka,
holt nyelven szólít engem,
végtelen percek pörögnek
vérbefordult szemekben.

Már későn van a korán,
de megszánhatnám talán,
mozdulatlan állok s várok,
mereven a föld túloldalán.

Halk zene

Halk zene szól...túl halk,
ezért befogom fülem,
ne halljam zaját,
ne lássam baját,
ki eltűnt ily hirtelen.
Így nőök fel – szinte az égig,
megaláztak, összeráztak,
s te mosolyogtál végig.
Rám mászik nyúlós kezével
az elkésett reggel,
gyökereim is kitépve
kiáltok: most eressz el.
Lecsorgok a mai napról,
toporgok körbe-körbe,
megsüketültem a zajtól,
nem vagy más csak árnyék,
ha akarod, ölelj meg,
ha nem, lökj el magadtól.
Szirén éneket idézve
semmit nem hallok,
ha fa lennék, kívágnál,
ha fű – eltipornál akkor.

Bújócska

Az utánam ügető halál elől
még ügyesen kitérek,
magam mögött megbújok,
úgy érintem ujjam hegyével.
Érezni akarom, megéget-e
fagyos lélegzete,
de úgy tesz, mintha
nem is venne észre:
átsuhan rajtam hangtalan,
elfordítja aszott fejét,
nem ismer meg.
Nem ismer még.
S itt hagy, mint a vénlányt,
kinek nem kérik meg kezét.

Torzó

Törött tükör lettem.
Egy torzó, ködös vétel,
valami áttört fény,
rég elrontott étel.
Megbomlott elmém
hiánya elért,
ez itt már a szégyen,
mellém kúszik
sunnyin, de szépen.
Bolond lettem,
hát játssz velem,
neved ki
savanyú életem.
Álmod láttam:
házat láttam s hazát,
méltó szobrot emeltem,
nézd: egy világot
öltöm és temettem.

Hold barátom

Csak úgy vagyok ebben a világban,
méltó helyemet keresem,
szélfúttá, rezgő ág vagyok,
egy szó, ami nem is volt,
de velem van a halhatatlan kedves:
a tökrészeg telihold.

Egymást támogatva, vígan
nyihogunk egyre nagyokat,
belejajgatom iszapos képébe
minden nyűgös bajomat.

Emlékeim: mint nem létező
összekarcolt fotográfiák,
mit belőlem végleg kivágtak,
koldus vagyok, s úgy
hátrálok, mint a rák.

Barátom, a Hold, rám néz:
majd sunyin eloldalog,
lihegve kérem, várjon,
de maratoni futóként a célban
összeroskadok.

Ajándék

Ajándék nekem minden betű,
melyet lapomra rajzol kezed,
Szerelmet tanulok iskoládban,
lágyszó zenét s virágos réteket.
Ajándék még a csend is,
mely átzúg rajtam robbanó,
boldog haraggal,
beleizzik, mint víz a tűzben,
szárnyavesztett szűz időben,
megkoronázza létem a rend,
így ringat selyembe font tengered.

Szállok a széllel

Csahol a déli szél,
fülembe zúgja minden
fals hangú énekét.
Ágas-bogas fájdalom
mögötte nő,
kör közepén,
a világ szélén
alvó csodálatom.
Megolvasztom a folyót,
a kis duzzogót,
harmatos teste
átölelte, mint anya
a csecsszopót.
Erre nem szánok időt,
inkább elmegyek,
szállok el a széllel,
kosaram tele minden
múló gyönyörűséggel.

Lázálmok

Egy goromba üzenet holtomiglan
kézen fog minden mozdulatban,
sötétbe fúlt, amikor kedves volt,
korbáccsal ver, rám fekszik a Hold.
Vérrel írok diófalevélre,
visszavágyom még a fényre,
forró zápor ragacsos fátyola
büntet s edzi lelkem keményre.
Menekülés majd kapzsiság
elrabolta minden kincsemet,
így vadászik rám, mint vércse
az éj sötét hattyúgyermeke.

Búcsú

Elhagyott Anyám.
Mintha csak a boltba ment volna,
kinek pont elfogyott a gyufája,
bement a kórházba
– tán fájt a mandulája.
Néztem, ahogy elment,
igazán fel sem fogtam,
hogy elment. Végleg elment.
Sok napot töltöttem
az ablaküvegnek dőlve,
nézve az utcát,
felismerem-e arcát,
ha végre hazajönne...
Most is nézem, magam védem,
az ablakban s a rég képen,
sok idő ez már Anyám.
Vettem neked gyufát,
s minek az orvos?
Hisz nincs is mandulád.

Ha látnám a tengert

Ha látnám a tengert, lehet, hogy szeretném,
partján kitárnám kezem, és megpihennék.
Ha ízlene minden íze a nyárnak,
oda szaladnék, hol még visszavárnak.
Ha volna tiszta fény, ha volna tiszta jószág,
oda ülne érzelmekkel teli hallgatóság.
Ha lenne, aki mellettem megmaradna,
fárasztó rokonszenvem is elszunnyadna.
Ha látnám a tengert, belemarkolnék,
belecsorgatnám ezüst cseppjeit a napba,
s ott maradnék virágmezőben,
hol boldog lennék tán egy pillanatra.

Játszom

Senki sem tudja, honnan jöttem,
léptem nyomán üvegszilánk
porrá tört mögöttem.

Szárnyat képzeltem magamra,
gyógyírt sebemre, rejtekajtót
elvesztett otthonomra.

Játszom az idővel és veled,
minden, ami létező,
megvillan nyájas vizemen.

Belecsöndülsz világomba,
fájón összerezzenek,
fák szorításában megrekedek.

Nem vizlek magammal,
megtört a fény, és elvesztem,
kéjben, imában, feszületben.

Sziklák

Konokul hallgatok,
hisz gúzsba kötöttek,
keserű mosolyom
most belefojtom
csillogó hópihébe.
Óriás terhet húzok,
sziklákat mérek,
sírnak a társaim,
ha kibuggyan vérem.
Úgy húzom szekerem,
hogy majd' megszakadok,
sírjatok csak értem,
s én majd kacagok.

Volt egy álmom

Volt egy álmom, volt hitem,
s most a félelem hiteget,
ökölbe szorítva nem értem,
hogy hagytam veszni mindenem.
Mintha lenne bűnömre bocsánat,
haragom tiszta súlyát,
óvatosan billegetve
már visszafele cipelem.
Jobban fáj, hogy ha az Isten
megáldja vétkeimet,
tétován tapogatózva,
lám: elvétem léptemet.
Volt egy álmom...
s bizalmam oly kevés,
magam haragja olvaszt
viasszá egy szobrot,
hogy senki se lássa
értelmetlen szégyenét.

Ébressz úgy...

Ma ébressz úgy, mint egy gyermeket,
ne érij hozzám, simítsd a lelkemet,
lágyan ringass, mint a könnyű szél,
ahogy szíromhoz a vízcsepp is beszél,
ölelj finom ujjakkal édesen,
selyemként fonj körül kéjesen,
lágyn zenébe rakj bele lassan,
árnyékot vonj körém, ne lássam
az égő napnak villanását,
ne lássam magamnak póré mását,
ne érezzem, hogy még reszketek,
ma ébressz úgy, kérlek,
gyengéden úgy ölelj meg,
mint egy ártatlan gyermeket.

Pohártörő

Összetört arccal visszanéz,
belém mar a szürkeség,
úgy teszek, hogy fájjon,
emléked visszaszálljon.
Egy itt maradt pohár...
Törd össze, nincs tovább.
Minden rendben,
nem maradt szilánk,
konok, kemény szóval
eltaszítom mostohám.

Esti vágy

Nehéz ez a nap,
fulladok súlya alatt,
magam után húzom
eltépett fátylamat.
Elbeszélget velem
jegyesem: az éjjel,
mint aráját, úgy ölel:
véres szenvedéllyel.

Vita

Ott látom magam, szemben önmagammal,
zöldszemű szörnnyé válva, vicsorogva,
mint akit most húztak ki a kútból,
szemmel verem bánatos vesztőhelyed,
te, ki alázatosan surransz ki a múltból,
még mondani sem tudsz semmit,
hazudni is béna vagy, így elnevetem,
ahogy hebegve, mint egy bakkecske,
mekegve, egyre csak csóválod fejed.

GEISZ LÁSZLÓ BEMUTATKOZÁSA

Nevem: Geisz László

Tősgyökeres soproni vagyok, nős, két nagylány apja.

Bár az irodalmat mindig is szerettem, eredeti szakmám a tollforgatástól eléggé távol áll.

Kenyeremet évtizedeken keresztül gépész üzemmérnökként kerestem, mérnöküzemgazdász másoddiplomával.

Mint sokan mások, ifjú koromban én is írtam pár szösszenetet, de komolyabban körülbelül három évvel ezelőtt kezdtem írni. Ebben a rövid időszakban több mint negyedezer írásom született. Főleg verseket írok, de van jó néhány dalszövegem, és írtam pár rövidebb prózai művet is.

Verseim között vannak gondolkodásra késztetők ugyanúgy, mint hangulati alapokon nyugvó természeti versek. Vannak szerelmes verseim is. Gyerekeknek szánt írásaimból lassan összejönne egy kötetre való. Dalszövegeim még megzenésítésre várnak.

Önálló kötetem megjelenésének anyagi korlátai vannak.

Nyomtatásban csak pár pályázati eredményem után, vagy antológiákban vagyok fellelhető.

A hálón több fórumon ott vagyok.

Pl.: az Amatőr Művészek Fórumán Soproni G. László néven, avagy a Barátok Verslistán és a Virtus.hu portálon eredeti nevemmel. Tagja vagyok az Irodalmi Rádióknak is.

Geisz László: Fürdik a Hold

Ballag az este és hallgat a fény,
csobban a halk szavú bárka.
Libben a fénye a víz tetején,
fürdik a Hold a Tiszába’.

Barna uszály mondja: mára elég,
loccsan a horgonynak ága.
Folyónak partja már a menedék,
reggelig tarthat az álma.

Lebben a szellő a part fövényén,
halk zene csendül a bárban.
Pirkad a hajnal az ég peremén,
surrán a szürke homályban.

Szerelem múltával

Mint kihunyt tűzhányó
krátermúmiája,
elcsituló vihar,
mi az erdőt járja,
elillanó harmat,
napsütötte réten,
nászból megmaradt toll,
az elárvult fészken.
Rég megbontott pezsgő,
mi sokáig állott,
szilaj mén után por,
ami alászállott.
Eldobott hegedű,
elszakadt húrjával,
olyan a mi létünk
szerelem múltával.

Szüzességédért

Feltöretlen szűzföld,
Lakatlan sziget,
Ember sosem járta
Virágzó liget,
Éledő tűzhányó
Ismeretlen hegyen,
Vágyaktól táguló
Világegyetem,
Fa első gyümölcse,
Mit még le sem szedtek,
Égből hullott manna,
Miből még nem ettek,
Titokzatos mélység,
Marianna-árok,
Testednek temploma,
Hová alászálok,
Nászt még át sosem élt
Szeplőtelen matrac,
Nekem adtad azt, mit
Másnak már nem adhatsz.

Csodálatos ősz

Csodálatos őszi koraeste,
ezer színben pompázik a táj.
Az ég alján a Nap fáradt teste,
fejét lehajtva,
pihenne már.

Őszi szellő suhan át a téren,
meglebbentve fák rőt levelét,
és az egyre halványuló fényben,
dallamát zengi,
erdő és rét.

Lábam alatt lyukas dió roppan,
enyhe szellő ringatja a fát.
Árokszélen vadgesztenye koppan,
levetni készül,
tüskeruhát.

Nap sugarát szűk marokkal mérik,
harang kondul a domb tetején.
Őszi lankán édes szőlő érik,
nem éhezik már
a seregély.

Őszi égen felgyúlnak a fények,
levelet már nem kerget a szél.
Éjfél tájban elhalkul az élet,
és a természet,
pihenni tér.

Mici, a cica

Megszületett Mici cica:
Mici cica él.
Jaj, de nagyon pici állat
ez a Mici még!

Kinyitja a pici szemét:
Mici cica lát.
Jaj, de nagyon picike a
Mici cicahát!

Cicizik a Mici cica:
picit enni kell.
Jaj, de nagyon finom is a
Cicamama-tej!

Cseperedik a mi cicánk:
Mici cica jár.
Jaj, de nagyon elfárad a
pici cicaláb!

Szomorú a Mici cica:
Mici cica sír.
Jaj, de nagyon tud fájni egy
pici cicaszív!

Tükör előtt ül a Mici:
nézi bajuszát.
Jaj, de nagyon hiú állat
ez a cicalány!

Dorombolásból Micinek
soha sem elég.
Jaj, de nagyon tud örülni
ez a cicanép!

Csupa dallam ez a nyár

Csuda csoda ez a nyár,
szinte dalol a határ,
csupa zene ez a rét,
ugye, hallod e zenét?

Harang kondul valahol,
távol vonat zakatol,
báránnyfelhőt visz az ég,
ugye, hallod e zenét?

Fűben tücsök ciripel,
hangját szellő viszi el,
zenél árnyék és a fény,
ugye, hallod e zenét?

Tavon nádas susogás,
éjjel bagolyhuhogás,
béka hívja a nejét,
ugye, hallod e zenét?

Fákon madár csicsereg,
vagy, ha eső csepereg,
ember becsukja szemét,
ugye, hallod e zenét?

Üde forrás, csobogás,
nyári napfény, ragyogás,
csupa dallam ez a lét,
ma még – hallom e zenét.

Állati tudod-e (gyerekeknek)

Sorok vége elveszett,
Te talán meglelheted.
Ha ki tudod találni,
Szabad bekiabálni.

Nagyon ravasz ez a ró,
Fészkén kelepel a gó.
Szépen repül ez a fecs,
Káposztát eszik a kecs.

Sokat cincog, ő az eg,
Friss tejet ad ez a teh.
Mindig rőfög, mert ő disz,
Fűben tekereg a sik.

Pöttyös bogára kati,
Tejet iszik ez a ci.
Kicsi állat az ebi,
Aki erős, az a bi.

Szép a tolla, ő a pá,
Varjú is, de ő a ká.
Veszélyes hal, ez a cá,
Nem szúnyog, csak szúnyogjár.

Itt a nyár

Itt a nyár,
Kék az ég,
Dől a fény,
Zöld a rét.
Nincs veszély,
Higgy nekem,
És ha félsz,
Fogd kezem.

Hogyha tombol a nyár,
Vagy ha rideg a tél,
Őszi leveleket
Kerget tavaszi szél,
Nincs már semmi veszély,
Hisz' itt vagyok neked,
És ha bármi is ér,
Én majd fogom kezed,

Hogyha kopár a nyári táj,
Vagy ha sivár a földi lét,
Nem is tehetnénk mást talán,
Meg kell fognunk egymás kezét.
És ha valami mégis bánt,
Nékem azt is elmondhatod.
Odafigyelek én is rád,
Boldog lesz majd a holnapod.

Itt a nyár,
Zúg a szél.
Táncra kél
Sok levél.
Nincs veszély,
Hinni kell.
Léted még
Táncra kel.

Ugye, elhiszed már,
Rád is árad a fény.
Látod, tombol a nyár,
És még messze a tél.
Nékem már az elég,
Hogy Te itt vagy velem.
Engem bármi is ér,
Most már elviselem.

Lassan az időm már lejár,
Hisz' oly rövid a földi lét.
Mégse öltse fel gyászruhát,
Érezd az élet szépségét.
Gondolj azért majd néha rám,
Ha rád tör az emlékezet,
Hiszen oly rövid volt a nyár,
Tudom, nékem ezt megteszed.

Volt egy nyár,
Elmúlt rég.
Csodaszép,
Álomkép.
Nincs több fény,
Menni kell.
Beérem,
Ennyivel.

Szeretem szemedet

Szeretem szemedet,
Szerelmes szellemed.
Keresem kedvedet,
Kedvelem kellemed.

Hangodat hallgatom,
Hevemet hallatom.
Látom a létedet,
Lesem a léptedet.

Türelmem témérdek,
Tervem van tevéled.
Vágyamat váratod,
Várom a válaszod.

Őszi vers

Ősz kószál a dombokon,
rozsdabarna lombokon
szellő lebben, ringató:
Búcsúzik a nyárutó.

Fényevesztett subáját,
fák lehullott ruháját
fújja a szél, táncra kél.
Hajnaltájban jó a dér.

Hordóban a hegy leve,
már pihenni kellene.
Meg is tenném, nem lehet:
Meg kell várni a telet.

Fél árbocon lóg a nap,
gólyák szárnyat bontanak.
Eső koppan, hallgatom,
őszre zárom ablakom...

Fényedtől élek

Éji magányból éretted eljöttem,
Halálnak ködét oszlattad köröttem.
Fények ösvénye vagy sötét éjeken,
Jogtalant adod hazárdul énnekem.
Temetők kapuik' szélesre tárják,
Éhező rovarok jussukat várják.
Dicsőség felettem semmi sem ragyog,
Nélküled én ma már senki sem vagyok
Termékeny testednek tündöklő terhét,
Sóváran lesik didergő napkelték.
Arcod szemfedőként lebeg felettem,
És én csodálom léted önfeledten.
Veríték patakként csorog hátamon,
Boldogság kínoz, de ezt elvállalom.

Tóparti tavasz

Tó vizét béka fodrozza,
elballag a felhő,
fűzfaág a haját mossa,
táncot jár a szellő.

Zsombék zsendül, nádas susog,
elrejt a szárcsát,
tó tükrében a napsugár
áztatja a lábát.

Parti fűveny zöld ruhát vesz,
hisz' tavasz van végre,
a tavaszi virágcsapat
bámulhat az égre.

A sík tavon emelt fejjel
egy sikló cikázik,
öreg ladik leng a vízen,
csend nagyokat ásít.

Szürke szivárvány

Szegett szárnyakkal,
szemben a széllal,
szelleme szálla
szürkék szemében.

Szürkéknek szemét
szúrja a szálla,
szó szertefoszlik,
szellő a szárnya.

Szürke szerepet
szánt szerencséje,
szeretne szebbet
szellemisége.

Szeretne szebbet,
színeset, szálat,
szomorú szíven,
szürkeség szárad.

Száguldó szellem
szégyennek szárnyán,
szened a szélben
szürke szivárvány.

Téli erdő

Friss hó takarja az erdőt,
Ami mindent ellep,
Havat ringat a fenyőág,
Hallani a csendet.

A pihenő erdő mélyén
Nagy nyugalom árad,
Szél kergeti a hópihét,
Amíg el nem fárad.

Szarvas nyomok a friss hóban,
Amott meg nyúl szaladt,
Nem kell félni a vadásztól,
Mert ma otthon maradt.

Madár ül egy havas ágon,
Aztán tovareppen,
Gyönyörű a téli erdő,
Festő sem fest szebben.

Zengem zenéjét

Lomha levélnek
lobban a lángja,
porlad a parlag
pőre palástja.

Tombol a tavasz,
tél tovatáncol,
virágzó vesszőn
veréb viháncol.

Hallani hangját
helyi harangnak,
szendergő szöcskék
szerteszaladnak.

Darazsak döngnek,
dölyfösen délben,
szúnyogok szállnak
szembe a széllel.

Zendül a zápor,
zúg a zenéje,
csendesen csordul
csorba cserépbe.

Télapóváró

Nagy pelyhekben
hullik a hó,
lassan eljön
a Télapó.

A szánkóját
szarvas húzza,
ajándékát
azzal hozza.

Megmondták már
jó előre,
csak jó gyerek
kap belőle.

Remélem, hogy
én is kapok,
mert úgy érzem,
hogy jó vagyok.

Amit kellett
megcsináltam,
Zsuzsi haját
sem cibáltam.

A spenótot
is megettem,
pedig soha
nem szerettem.

Játékaim
elpakoltam,
nagyon ritkán
rosszalkodtam.

A Téliapó
talán szeret.
Nem vagyok én
egy rossz gyerek.

Tavaszi szellő

Libben a szellő
Halk piheszárnyon.
Hallgat az erdő,
Csendes a táj.

Suhanva eljő,
Majd tovatáncol,
Ballag a felhő
Nap-nap után.

Enyhe fuvallat
Rezzen az ágon,
Ad majd nyugalmat,
Egyszer talán.

Majd tovaballag
Úgy, ahogy máskor,
Semmi sem jelzi
Létem nyomát.

Ötölődő

Ezt kihagyni nem lehet,
ötről írom versemet.
Hogy nem lehet: rágalom,
öt strófámat átadom,
minden sorát vállalom.

Iskolába, ha mentem,
ötöst kapni szerettem.
Ötös gyakran téma volt,
tanultuk a pentagont,
énekelünk pentatont.

Ötös itt van már megint,
hangváltásnak itt a kvint.
Öt földrész van, nincs vita,
öt darab a karika,
ha jó az olimpia.

Tenyeremet, hogy lesem,
öt ujj van a kezemen.
Érzékszervünk száma: öt,
bár szerencsém gúzsba köt,
lottóm nyerőszáma öt.

Öt török és öt görög,
már régóta östörög.
Kijártam az iskolát,
kiötöltem, láss csodát!
öt strófámnak öt sorát.

Esti gondolatok

Közeleg a naplemente,
olyan jó, hogy jó az este.
Égen csillagomat nézem,
földi létem újra élem.

Lesz tán holnap, van tán múltam,
volt óhajom, volt, mit untam.
Idők titkát elfeledem,
már csak ritkán lelkesedem.

Ami izzott, lassan lehül,
már a szív is elcsendesül.
Öröm, kétség, messze csengett,
élvezem az esti csendet.

Behunyt szemmel, elpihenve,
életemmel számot vetve,
pihekönnyű pilleszárnyon,
halk léptekkel jó az álom.

Sánta vers

Költő bácsi rosszul tudta,
Sorok végét elrontotta.
Ha tudsz neki segíteni,
Ki kellene javítani.

Madár ül az almafámon,
Szemüveg nélkül nem *hallom*.
Elrepülne, az jó volna,
De nagyon hullik a *szőre*.

Macskám azt kap, amit szeret,
Ezért iszik mindig *kávét*.
Kutyám szaladna utána,
De nem tud, mert fáj a *feje*.

Bezártam a kamra ajtót,
Egér nem tud lopni *almát*.
A vén halász otthon maradt,
Ezért nem fogott ma *legyet*.

Medve álmából felébredt,
Reggelire evett *szilvát*.
Kiskertemben egy nyúl sétált,
Megrágta a sárga *dinnyét*.

Kánikula

Tűzforró nyári melegben
Izzik a Nap sugara,
Eső rég érte a földet,
Tombol a kánikula.

Bújnál a Napnak nyilától,
Hús helyet mégsem találsz,
Tábláján tengerként lengve,
Érik a búzakaralász.

Hőségtől szomjazó állat
Járja a tar legelőt,
Szárak kóróra merengve,
Várja a nyári esőt.

Földúton egy szekér ballag,
Felverve az út porát,
Porfelhő libben utána,
Jelzi az útvonalát.

Nádnak nincs vízben a lába,
Éppen ezért kesereg,
Kiszáradt tónak medrében,
Búsul a békasereg.

Csernobil

Húsz éve immár,
Hogy Csernobil nevét
A Világ megjegyezte.
Palackjából
Szabadult halál,
Máig ott lebeg felette.

Alkotó ember,
Kell, hogy mementóul
Belevésd az eszedbe:
Csecsemődnek,
Ha lenne keze,
Akkor az égre meredne.

Őszi hangulat

Nyár eljátszotta már szerepét,
Ősz festi rőtre a fák levelét.
Szél süvít zengő dallamokat,
Őszi eső veri ablakomat.

Ablakon át is szép a Világ,
Míg nézem a forgó szélkarikát,
Tétova árnyakat görget az ég,
Szél tovahordja a ködlepelét.

Tomboló nyár már elfeledett,
Látom az érkező fellegeket.
Nap süt a bágyadt lombokon át,
Halványan látni a Napkoronát.

Őszi szélzúgást hallgat a tó,
Búcsút int ágnak a lombtakaró.
Szél muzsikál a dallamokon,
Bús, álmatag, őszi hajnalokon.

Lélekharang

Nemsokára kondul
A lélekharang,
Sírgödörből szólít,
Túlvilági hang.

Jobbra úgysem fordul
Már az életed,
Lidércsikoly mondja:
Köztünk van helyed!

Nem számít alázat,
Nem számít a rang,
Öreg varjú lettem,
Bár szívem galamb.

El semmit sem viszek,
Hogyha meghalok,
Most már csak az számít,
Amit itt hagyok.

Agyamból pár morzsát
Elhintek talán,
Szomorú enyészet
Sivár asztalán.

Utószó

Szertefoszlott álmok,
Halványodó fények,
Múltidéző máglyán
Porladó emlékek.

Megtépázott hittel,
Tömegben is árván,
Mint szakadt vitorla
Hajótörött bárkán.

Csepegtetett öröm,
Ködbe vésett árnyak,
Nehéz hétköznapiak,
Keserves vasárnap.

Nem maradt már semmi,
Semmi, ami éltet,
Életregényemnek
Utószavát kérted.

Már kezdek rájönni,
Létem, ím, elszaladt,
Hogy az utószavam,
Regény nélkül maradt.

Negyven év múltán

Emlékszel még
A nyári délutánra,
Mikor megleltük
Ezt a kispadot?
Mikor a szívünk
Sarkig volt kitárva,
És egy bárányszerű
Az égen ballagott.

Kék volt az ég
Míg itt ültünk mi ketten,
Erzsébet-kerti
Kis platán alatt.
Én emlékszem még,
Oly' szerelmes lettem,
Hogy ki sem hevertem
A negyven év alatt.

A kis platán
Mára nagy fává érett.
Emlékeimet
Még ma sem hagyom.
Látod, hogy milyen
Rövid ez az élet?
Őszen üldögélek,
Most itt a kispadon.

Epilógus

Életemnek ketrecében
Jó pár évet töltöttem,
Örömeim rég feléltem,
Mindenem elköltöttem.
Néha voltak jobb éveim,
Mi számomra kedvező,
De tudjátok, barátaim,
Akkor nem volt meglepő.
Erre járnak szürke árnyak,
Ha kaszások rám találnak,
A koporsóm lezárul,
Eltűnök e világból.

A boldogság tengerébe
Vizet én is öntöttem,
Az igazság érdekében
Volt, hogy másként döntöttem.
Voltak megváltó terveim,
Mi talán megérthető,
De tudjátok, kortársaim,
Ez már elfelejthető.
Erre jártak szürke árnyak
A kaszások rám találtak
A koporsóm lezárult,
Eltűntem e világból.

Feleségemnek, Máriának

Hajnalonként melletted kelek,
lágyan megérintem meleg kezéd.
Fény simogatja őszülő hajad.
Őrizem álmod, ringasson lágyan!
Öllelek a hajnali sugárban.
Minden hajnal egy adomány

HAJDU MÁRIA BEMUTATKOZÁSA

Gödöllőn születtem 1958 májusában. Születésemtől a Pest megyében található, történelmi hírű Isaszegen lakom. Férjem után Hajdu Tiborné van a személyi igazolványomba bejegyezve 1977 óta. Két, most már felnőtt gyermekünk van, fiunk 29, lányunk 22 éves.

Gyermekként írogattam verseket először, de elvesztek a szülői ház átépítése alatt. Nem volt sikerem egy irodalmi lapnál sem, pedig édesapám nagyon biztatott az írásra. Én már nem, de édesanyám emlékszik rá, hogy az Alföld című folyóiratban megjelent valamelyik versem. Ezután már csak olvastam rengeteget. A legnagyobb örömet mindig az ajándékba kapott könyv jelentette nekem. Három éve kezdtem újból írni, először csak magamnak. Kislányom biztatására beküldtem néhányat az AMF honlapra. Kíváncsi voltam mások véleményére is. A családom elfogult, természetesen. Ezután tagja lettem a Barátok Verslistának, ekkor írói nevet választottam. Hajdu Mária névvel, a Verslistának köszönhetően jelent meg néhány írásom a Képzeld el c. folyóiratban, nyomtatásban is. Legnagyobb örömöm a Hajnal Könyvek Jelen-lét kiadványa volt. Négy versem található benne. Létrehoztam fiam segítségével a saját honlapomat (www.hajdumaria.hu) és elkészült első könyvem, Rímes gondolatok címmel. Írok a saját kedvemre és mások szórakoztatására. Az a legnagyobb elismerés számomra, ha elolvassák.

Hajdu Mária: Mindennapok

Én itt vagyok neked mindennap,
ne legyen magányos a hétköznap.
Ha kell neked az ünnepnapom,
azt is szívesen neked adom.

Én bármikor itt vagyok neked,
és ha kell, az árnyékod leszek.
ha kell, akkor láthatatlanul,
fény nélkül az árnyékba vonul.

Én bármikor itt vagyok neked,
hogy ha kell, a csillagod leszek,
vagy napsugarad az égen,
ha kell, a tavaszod a télben.

Én mindennap melletted vagyok,
és boldogok a hétköznapok.
Amíg szeretsz, itt vagyok neked,
a hétköznapom ünnep veled.

Kerítésen kívül

Kiskakas félelme

Éjfél után néhány perccel
mély álmomból felijedtem.
Az nap tovább nem aludtam,
vackomon csak forgolódtam.

Szeretteim számba vettem,
csend volt, úgy tűnt, minden rendben.
Hajnal hasadt, fel is keltem,
nem múlt el a rossz érzésem.

Tudjuk, a vég lesből támad,
példát mondhatnék vagy százat.
Felültem a kerítésre,
onnan nézegettem körbe.

Szeretteim ott sétáltak,
elindultak, meg-megálltak.
Kotkodáltak, csipegettek,
kicsibéket vezetgettek.

Több se kellett a rókának,
tudjuk, a vég lesből támad!
Kerítésen kívül voltak,
csak úgy repültek a tollak!

A kiskakas harcra készült,
a róka hátára repült.
Úgy ütötte és úgy vágta,
a ravaszdi máig bánja!

Ezt már csak egy tyúk mesélte,
megsérült, de ő túlélte.

Kívánságok

Kívánok
felhőtlen égboltot,
ahol napsütés kell.
Záporosőt, ahol
felfrissülés kell.

Életerőt annak,
kit gyengeség gyötör,
egy kis vidámságot
ha rosszkedv gyötör.

Gyermeki kacagást
a bús napok ellen,
baráti ölelést
magányosság ellen.

Csillogó színeket
szürkeséggel szemben,
okos gondolatot
oktalannal szemben.

Párt a páratlannak,
a párnak gyermeket,
hontalannak hazát,
hazának gyermeket
kívánok!

Csak egy emlék...

Csak egy emlék leszek
és néhány írott szó,
egy hideg esőcsepp,
mit elnyel a folyó.
Egy keret nélküli
sárguló fotó.

Csak egy emlék leszek,
s néha felszínre tör,
ami úgy fáj neked,
mint a szívben a tör.

Csak egy emlék leszek,
lassan halványodó,
víztócsa az úton,
hamar felszáradó,
gyöngyvirág illata,
gyorsan elillanó.

Csak egy emlék leszek,
egy név a kőlapon,
néhány hervadt virág
egy hideg sírhalmon.

El nem sírt könnyek!

Az el nem sírt könnyek megmérgeznek,
az óceán mélyére süllyesztenek!
Könnyen beleveszhetsz a bánatodba,
ha mindent beleadsz egy kapcsolatba.
Pedig én neked mindent odaadtam!
Más szerelmét soha nem kívántam!
Csakis a te csókjaidra vágytam!
A szívemet más előtt bezártam!

Álnok kígyóként eljött a végzetünk:
hazudtál, becsaptál, ez lesz a vesztünk!
A keserű könnyek megfojtanak,
a bánat mélyére taszítanak!
A halált kívánom, nem a szerelmet,
téged már örökre elveszítettelek!
Esküdsz, hogy szeretsz, de mással látnak,
mindig van alapja a pletykáknak!
Másról álmodsz, és veszel virágot,
másnak adsz drága ajándékot!

Nekem azért drága az arany,
mert a karikagyűrűm is abból van!
Nekem tett esküdet elfelejtetted!
Férfi becsületedet elveszítetted!
Hogy bíztam, hogy hittem, milyen boldog voltam!
Ha eszembe jutottál, mindig mosolyogtam!
Ha most rád gondolok, szomorúság, bánat,
A keserű könnyek bár megfojtának!

Soha többé...

Becsaptál és megaláztál,
ámítottál és hazudtál!
Fájó lelkem megtapostad,
szerelmemet kigúnyoltad!
Gyenge szívem meggyötörted,
nem kell már az ölelésed!
Kidobtad a szerelmemet,
minden kedves érzelmemet,
akkor szűnt meg minden bánat,
szívemben már nem talállak!
Megölted az érzelmeket,
elhagytad a kedvesedet!
Most már késő, elmúlt minden,
Itt maradtam összetörten!
Soha többé nem vágyom rád,
kihűlőben a forró ágy,
hideg szíved megfagyasztott,
fordítsd más felé az arcod!
Soha többé nem hiányzol,
tartsd magadat tőlem távol!
Soha többé nem sírok már,
szívem tőled semmit sem vár!
Neked adtam szívem, lelkem,
sárba dobtad a szerelmem!
Ha a bánat eső lenne,
soha többé nem eshetne!

A vágy

Van úgy, hogy az ember csak magányra vágyik.
Minden gondolatra születik egy másik.
Lelke mély bánatát egyedül gyógyítja,
keserű könnyeit magának hullatja.

Volt édes szerelme, nem a magányt vágyta!
Forró csókjaival mindig hazavárta!
Volt boldogsága, telve szívének háza,
kapuját mindenki más előtt bezárta!

Szerelem és gyűlölet: rokon érzelmek!
Segítsen az Isten, ne gyűlöljelek meg!
Inkább szeresselek halálom napjáig,
mint hogy gyűlöljelek akár egy óráig!

Lelkem mély bánatát segíts gyógyítani,
szívemnek fájdalmát lassan felejtetni!
Boldog békesség, ez minden vágyam,
előtted nyitva áll mindenkor a házam!

Rád gondolok...

Kedves a szívemnek minden mosolyod,
öröm a lelkemnek minden sóhajod!
Ha szemednek tükrében magamat láthatom,
minden érzésemet, szívemet átadom.
Csak rád gondolok nappal és éjszaka
ölelő karomba várlak mindig vissza!

Hiányzol, édes, ha távol vagyok tőled!
Ha velem vagy, semmi nem elég belőled!
Édes szerelmed, dísze a szívemnek,
szomját oltogatja vágyódó testemnek!
Öröm a lelkemnek minden sóhajod,
kedves a szívemnek minden mosolyod!

Ó, csak vesznék el szemed tükrében!
Bárcsak égnék el csókjaid tüzében!
Hamvadni szeretnék vágyaid hevében!
M megbújni örökre szerelmes szívedben!
Csókjaid tüzében már el is hamvadtam!
Szerelmes szívedben örökre megbújtam.

Többé már nem

Lassan őszebe fordult szívem nyara,
télre vált, és nem lesz már tavasza.
Többé már nem süt ránk a napsugár,
az őszi szél hiába söpröget már.
Nincsen érzélem e fagyott világban,
mindent, ami szép volt, jégpáncél takar!

A félelem éjszakája

Elbújt a telihold
a viharfelhők mögé.
Az egész égboltot
uralja a sötét.
Nincs egy fénylő csillag,
mind lecsukta szemét.

Várakozik a csend.

Tüzes villámokkal
máris elszabadult
földöntúli pokol!
Ordít és közeleg,
mindent letarol,
akár egy hadsereg!

És nő a félelem!

A gyötrelem alatt
tántorog a házfal,
a híd is beszakadt.
Felduzzadt és árad,
kilépett medréből
a békés kispatak.

A hajnal ébredéz.

Hetven nyár

Édesanyám hetvenedik születésnapjára

Nincsenek betűk és nincsenek szavak,
nincsenek színek a nyári ég alatt.
Kevés a nyelvünk minden szóvirága,
a szivárványnak is a színskálája.

Hetven új tavasz és hetven forró nyár,
hetven ősz és tél, ezt mind megélted már!
Hetven szál rózsza és hetven gyertyaláng,
az Isten éltesse az Édesanyánk!

Ápoltál minket, ha betegek voltunk,
féltettél mindig, ha elvált az utunk.
Örültél velünk a boldogságnak,
megkönnyezted te is a bánatunkat.

Sok boldog évünk legyen még veled,
tisza szeretetünk kísérje életed.
Fogd meg a kezünk, és mosolyogj ránk,
éltesse az Isten, édes, jó Anyánk!

A vers

Tudod, a versnek szíve van,
ritmusról ritmusra dobban.

Gyönyörű tánc a vers nekem,
amit eltáncol a lelkem.

Madárdal vagy hegedűszó,
szivárványos, gyönyörű, jó!

Fájó szívnek gyógyítója,
édenkertben vörös rózsza.

Vigasztaló, feloldozó,
testet, lelket feláldozó.

Felemelhet, földre sújthat,
ébren tart és álmodoztat.

Örömteli, boldog óra,
mikor születik egy újra.

Mert a versnek szíve van,
ritmusról, ritmusra dobban.

Az évek súlya

Legszebb éveink perceknek tűnnek,
a boldogság órái meg nem szűnnek.
Ha majd a percek évekké nyúlnak,
és a szenvedélyek megfakulnak,
megtörnek rajta a tompa fények
és egyre nehezednek az évek.
Az idő ólomcsizmában jár,
és nem vár rád más, csak a magány.

Voltam és leszek

Szunnyadó parázs voltam,
mit egy átok felélesztett.
Tűzviharként tomboltam,
de a lelkem csendesebb lett.

Néma völgyben csend voltam,
egy kiáltás felébresztett.
Majdnem mindent feladtam,
de a szívem nem engedett.

Kiszáradt patak voltam,
melyben élet nem csörgedez.
Nyári zápor a porban,
a patakmeder éledez.

Kandallóban tűz leszek!
Szelíd, fényesen pirosuló,
Testet-lelket melenget,
nyugalmat és álmot hozó.

Hangos madárdal leszek!
Rigófütty és pacsirtaszó!
Néma kiáltás helyett
boldogan dúdolgató.

Áradó patak leszek,
vidám, élettől duzzadó!
És záporeső leszek,
égi szivárványt rajzoló!

Nélküled és veled

Nélküled
csendesebb lett az élet,
a szélhárfák nem zenélnek,
és a gondolatok henyélnek.

Szívem magányról suttog,
már senkivel nem társalog,
nélküled céltalan andalog.

Veled
vidámabb lett az élet,
és a szélhárfák zenélnek,
a gondolat is újra éled.

Szívem boldogan dobog,
benne szerelem mosolyog,
tűzfényű gyémántként ragyog.

A gyűlölet angyala*

Földön jár a gonosz,
a gyűlölet angyala!
Gyarló halandókkal
terítve asztala!

Trendi a bujaság,
csupa bűn és átok.
Borostás férfiak,
angyal arcú lányok,
pia és heroin –
ők mind jó barátok.
Mámoros éjszakán
nem vigyáztak rátok!

Démonokkal táncol
a hazug és léha,
rabolja lelküket
a gyűlölet angyala!

*(*Magyarázat a vershez: A hírek szerint a hétvégén kilenc fiatal halt meg heroin túladagolásban. Az „anyag” túl nagy tisztaságú volt ahhoz, hogy intravénásan használják. Az áldozatok ezért lelték halálukat.)*

Nyársirató

Búsan bandukol az őszi szél,
halmokat épít a hullt levél.
Lomha felhő lába földig ér,
szürke az ég, elfáradt a fény.

Siratja már az ősz a nyarat,
az eltűnő napsugarakat,
a lehullott rózsaszirmokat,
a rozsdálló domboldalakat.

Útra kelt már a fecskesereg,
bizony, hűvösek a reggelek.
Már tornyosulnak a fellegek,
és az ónos eső elered.

Kovács Danielának Édesapja emlékére

Szelidítsd meg a bánatod,
azt szeretné ő is, jól tudod.
Igen, a sírástól könnyebb,
de majd elapadnak a könnyek.

A bánat egy kártevő féreg,
addig rág, míg meghal a lélek,
hát szelidítsd meg a bánatod,
de azután engedd szabadon.

Képzeld el a mosolygós arcát,
a gyönyörű, bariton hangját,
ő máris megfogja a kezed,
és megöleli a lelked.

Képzeld őt úgy, ahogyan láttad,
emlékezz rá, ahogyan vártad,
érezd az örömet újra,
megpendül majd a szíved húrja.

Képzeld, milyen büszke és boldog,
mert érte szól néma sikolyod,
mert övé a tűzliliomod,
mert neki írtad minden verssorod.

Levél Öcsémhez

Mondd, Öcsém, milyen odaát?
Gyötör-e téged a magány?
Fáj-e még a rövid élet,
vagy látsz ott virágos rétet?

Mondd, hogy van Édesapánk?
Hiányzik néki Anyánk?
Kedves Öcsém, vigyázz ott rá,
úgy hiányzik, oly régen fáj!
Mi meg itt a jó Anyánkra,
bárcsak több időnk lett volna!
Várjatok ott minket, kérlek,
mert bizony én nagyon félek!

Virágtenger és gyertyaláng,
szeretünk, és gondolunk rád.
Sírhalmodra cseppen könnyem,
virágaim ráhelyezem.

Az én városom

Lassan éjszakát húz a nappal,
és öregebbek lettünk egy nappal.
Jó éjt kondít a templom harangja,
elcsendesül a város utcája.

Őszidőn már korán sötétedik
és a hajnal többet várakozik.
Hosszabb az út az éj vándorának
és minden ragyogó csillagának.

Kisvárosom mély álomba merült
még a köd is a dombokra ült.
A mából most holnapot álmodik
és álmában elmosolyodik.

Reggel kondul a templom harangja,
és a város felélénkül újra,
tisztára sepert utcája ragyog,
de lehet, most meg én álmodok?

Megy a nyár, jön az ősz

Hiába integet már
a mosolygó gesztenye
barnuló tenyere.

Hiába bontja szirmát
a színes őszirózsa
még a nyárutóra.

A meleg nyár elköszön,
halványabb a napsugár,
reggelente köd szítál.

Járdán koppan a dió,
lehullik rozsdája,
szól a szél nótája.

Kalapokat emelget,
kabátokat ráncigál,
sártócsákat csinál.

Hajnalban dér csillog,
galagonya kivirul,
csipkebogyó kipirul.

Fák ruhája földre hull,
elkékülve didereg
áfonya az ághegyen.

Színes leveleken
harmatcseppet fényesít,
zúzmarával ékesít.

Eltéve(lye)dtem

Utam során egyszer
egy erdőbe értem.
Madárdalra vágytam,
míg a fák közt jártam.
Édes szedret szedtem,
az'tán eltévedtem!

Nem tudom, hol jártam,
azt sem, hogy mit vártam;
nem szólt már madárdal,
néma a domboldal.
Távoli harang kong,
az erdőben csend honolt.

Az éj leple rám borult,
a szívem elszorult.
Félelem marcangolt,
a sötét átkarolt,
ölében megbújtam,
kicsit elaludtam.

Lassan hajnalodott,
a Nap felpiroslott.
Szikrázó harmatcsepp
mindig emlékeztet:
Utam során egyszer,
nagyon eltévedtem.

Az utat járva...

Ahogy a nap fordul
és változik a fény,
úgy változik minden
az életünk terén.

Ahogy a nagy folyó
vissza nem fordulhat,
úgy járhatjuk végig
mi is az utunkat.

Néhol kövezve van,
csetlünk-botlunk mégis.
Néhol göröngyökön
megyünk bátran végig.

Itt-ott kanyarodik,
tévúton is járunk,
és a keresztútnál
valakire várunk.

Mindig csak előre,
sose fordul vissza,
és nem mindig jelzi
az útjelző tábla.

Saját sorsunknak
kezünkben a kulcsa,
azt kell kitalálni,
a zárat hogy nyitja.

Egy szál vörös rózsza

Addig szeretlek csak,
míg bele nem halok!
Ha te nem adhatsz már,
én akkor is adok!
Ha tovább kell menned,
majd veled indulok.
Ha te itt maradnál
Én hozzád simulok.

Addig szeretlek csak,
míg van egy lélegzet.
És a szívem dobban,
addig én féltelek.
Ha este lefekszel,
én melléd fekhetek,
És a hajnalpírral
majd én is kelhetek.

Addig szeretlek csak,
és egyre csak jobban,
amíg felkel a Nap,
és lenyugszik újra.
Míg a világ forog,
és nem áll meg soha.
Míg a Földön terem
egy szál vörös rózsa.

A pokol tornácán

Hogy kerültél oda, te szálnalmas ember?
Mit tettél olyat, amit más soha nem mer?
Mi a bűnöd, talán valakit megöltél?
Vagy kihasználtad a jóhiszeműségét?

Mi lesz veled most elveszett, bűnös lélek?
Senki nem fog most már feloldozni téged!
Széles e világon, mondd, minek is éltél?
Ha őszintén senkit, soha nem szerettél!

Hogy nem itt a helyed, még bizonyíthatod!
Térj vissza még, ha annyira akarsz!
Ne legyen hibád, mert életed lesz a pokol!
Mit ember nem bocsát meg, az ördög
megtorol!

Hamis világ

Üres erdőben nem szól madárdal,
sosem lesz élet szennyezett folyóban,
Pénzedért kaphatsz hamis barátot,
aki még tegnap hátba támadott.
Hamis világban hamis életet –
amíg adni tudsz, addig jó neked!

Érdekből ölel a hamis szerető,
az, ami igaz, az csak a temető.
Vehetsz álarcot, festheted magad,
ha elfogy a pénzed, nem tudják, ki vagy.
Másnak örömét most már megvennéd,
az összes kincsed sem lesz arra elég.

A rosszcsont

(A vihar és a fűzfa)

Beléd akad, megcibál,
veszekszik és kiabál!
Rád mordul és eltalál,
jégesővel megdobál,
kettétör, majd odébb áll.

Haragja lecsendesül,
lágyszellővé szelídül,
dudorászva elrepül,
lombok között elterül,
a fűzfa ölébe ül.

Rosszcsont fiad, szélvihar,
Az lesz, amit ő akar!
Szomorúfűz te magad!
Kitárod a karodat,
Ölbe veszed kisfiad.

Esti széljáték

Aranyhídon a tó vizén
végigszalad az esti szél.
Jókedvűen dudorászik,
kisfecskével játszadozik.

A nádfalon vígan zenél,
parti fákkal tereferél.
Hullámokat meg-megkerget,
ugratja a keszegeket.

Aztán, ahogy lemegy a Nap,
ő is csendben hazaballag.
Rákacsint még a vén Holdra,
térjünk most már nyugovóra.

Természet

Csobogó patak partján üldögélve,
az élet nagy dolgain elmélkedve,
hatalmas nyugalom ül a lelkemre.

Játékos hullámok egymást kergetik,
a parti köveket meg-megölelik,
a kisebbeket tovább is görgetik.

Árnyas fák alatt soha nem pihennek,
útjuk kijelölt. Rabjai a medernek,
mindig futnak, és mégis nevetnek.

Fagyos lehelettel a tél közeleg,
pihen a csobogás, kicsit megdermed,
hideg csókjától álmodik, szendereg.

Megpihen a parti kövek ölében,
A tavaszi napsugárra majd felébred,
és vidáman csoboghat a medrében.

A rohanó patak kövein üldögélve,
a hús szellő kényszerít ébredésre:
az utunk nekünk is ki van jelölve!

Szarvaskaland

Nem tudom mi ez, csak nagyon szorít!
A félelem hangtalanul ordít!
Szaladj és rohanj, ne nézz hátra!
Te vagy e széles mezők királya!

Erős tested és csodás koronád,
Siess, rohanj, nehogy elrabolják!
Sűrű erdő mélye oltalmazzon,
kősziklák árnyéka eltakarjon!

Szíved zakatol, szinte sistereg!
Jönnek a társaid, mint a fürgeteg!
Ne félj, szarvas, nem vagy már egyedül,
nézd a vadászod, csak úgy menekül!

Júliusi hóhullám

Forró szél szárítja a mezőt,
gyilkos nap perzseli az erdőt.
Nincs egy folyó, egy árva patak,
a forróságtól kiapadtak.
Esőért eped a szikkadó föld,
harmatcseppért a néma völgy.

Tikkadt fecskepár némán siratja,
fészkébe halt meg a fiókája!
Gólyapár szárnyával legyezi,
fia tán a hőséget túléli!
Alig lézeng ember és állat,
az enyhülésért imádkoznak.

JELES ERZSÉBET BEMUTATKOZÁSA

„Aki nem tud értékelni kis dolgokat, nem fog véghez vinni nagyokat.”

Könyvtárosként dolgozom immár 19 éve. A Sors akarta, hogy így legyen, mert az első munkahelyem a bölcsőde volt. Nagyon szeretem a gyerekeket, és talán éppen ezért kezdtem meseírásba. A lányomnak, aki már felnőtt, és mentőtisztként dolgozik, sokat meséltem gyermekkorában.

Kevesen vannak azok, akiknek meg merem mutatni az első írásaimat. Eltérően a többiektől, nem versben mondom el érzéseimet, gondolataimat, etikai és erkölcsi nézeteimet, hanem prózában. Újabban már novellaírással is próbálkozom. A hajdúdorogi Édentől Keletre Kulturális Csoportnak a tagja vagyok.

Nemrégem ragadtam tollat, bár azt hiszem, hogy nem most éreztem először a késztetést. Tudom, hogy sokat kell még fejlődnöm, tanulnom, de nagyszerű kritikusaim vannak, akik segítenek. A családom és a barátaim véleménye, az építő jellegű kritikáik ösztönzőleg hatnak rám. Az is lehet, hogy néhány történet után „kifulladás”, és abbahagyom az egészet, de az ellenkezője is megtörténhet. Talán meséimen néhányan elgondolkodnak, úgy érzik, hogy róluk szól a történet, ha nem, akkor sem fog történni semmi. Bátran fogjon tollat mindenki, aki úgy érzi, hogy van mondanivalója!

Jeles Erzsébet: Egyszervolt szerelem

Egyszer volt, hol nem volt, Heted-hétországon is túl, ahol a kurta farkú mac lac túr, élt egy fekete leopárd a feleségével és gyermekével az erdőben. A leopárd már régen házas volt, szeretetben, békeségben élt, feleségével szépen felnevelték gyermeküket, aki lassan önálló életet akart élni. A mindennapjaik munkában teltek, szabadidejükben pedig segítettek az erdő elesett lakóinak. Sokat tanultak egymástól, másoktól, állandóan képezték magukat, hogy minél nagyobb tudásra tegyenek szert. Egyik alkalommal a leopárd meghívást kapott a szomszédos erdőben lakó barátjától, hogy látogassa meg, legyen segítségére. A leopárd azonnal döntött: elmegy segíteni a barátjának, aki már nagyon várta. Búcsút vett a családjától és elindult a hosszú útra. A másik erdő több napi járóútra volt, így a leopárdnak volt ideje gondolkodni az élet dolgain, a barátairól, a barátságról, a megoldandó feladatokról. Néhány nap múlva eljutott a barátjához, a tigrishez, aki már nagyon várta. A vendéglátó megvendégelte a leopárdot, kérdezte az otthoni helyzetről, családjáról, munkájáról, az erdő többi lakójának dolgairól. A tigrist minden érdekelte, kérdései egymás után jöttek, néha a választ sem várta meg. Amiért idehívta a barátját, azt csak a hosszú beszélgetés után mondta el: – Képzeld! Az erdönket megszállta valamilyen gonosz szellem sötét felhő képében, aki megváltoztatja az erdő lakóinak mindennapját! Összevesznek az állatok,

sokszor minden ok nélkül, bántják egymást, azok, akiket több éves barátság fűz össze, eltávolodnak, haragszanak, sőt néha még egymásra is támadnak. Egyszerűen tanácstalan vagyok, nem tudom, hogy mit tegyek! Az itteni barátaimmal már százszor átbeszéltük a problémát, de megoldást nem találtunk. Kérlek, próbálj meg segíteni! Ez így sokáig nem folytatódhat!

A leopárdot meglepte az erdő gondja. Szerencsére az övékben rend, nyugalom honolt, de - bármikor történhet ehhez hasonló, és akkor bizony... Nem is gondolkodott tovább ezen, hanem azon kezdte törni a fejét, hogyan tudna segíteni a barátjának és az erdőnek. Alaposan kikérdezte a tigrist, hogy és mikor kezdődött a gond, hogyan vették észre az első jeleket, megbánják-e az állatok, ha egymásra támadnak, véglegessé válik a harag, vagy nem is emlékeznek az előzményekre – és kérdezett, kérdezett. Most a tigris nem győzött válaszolni a feltett kérdésekre.

– Néhány hónappal ezelőtt kezdődött minden. A vadmacska sétálgatott a patakparton, amikor hirtelen beborult az ég, elsötétült minden. Tudta, hogy még nincs itt az este, és nem tudta mire vélni dolgot. Felnézett az égre, és egy hatalmas, sötét felhőt látott, ami teljesen betakarta az erdőt. Azt mondta: igaz, ő nem félős, de mégis megijedt ettől a látványtól, mert soha nem látott ilyet. Gyorsan hazaszaladt, szólt a feleségének, aki azt hitte, hogy a férje csak tréfálkozik vele. Amikor azonban kinézett az ablakon, hát neki is más lett a véleménye. Nem engedte ki a

kölyköket, bármennyire is szerettek volna még azok kint játszani lefekvés előtt. Féltetek. Az erdő többi lakója is észlelte ezt a furcsa jelenséget, volt, aki nem tulajdonított neki semmiféle jelentőséget, de voltak, akik bizony megijedtek, mint a vadmacska. És ezután jöttek a különleges, megmagyarázhatatlan események. Tanácstalanok vagyunk. Hogyan tudnánk megszabadulni ettől az átoktól? Kérlek, légy segítségemre!

– Nem tudom, hogyan segíthetnék! Ilyen feladatot még sohasem kellett megoldanom, de ígérem, nagyon gondolkodom a megoldáson! – válaszolta a leopárd. A két jó barát nyugovóra tért. A leopárd azonban nem tudott aludni, állandóan azon törte a fejét, mi lenne a megoldás az erdő számára, hogy végre minden visszatérjen a régi kerékvágásba. Felkelt, és kiment sétálni. Egyszer csak furcsa zajra lett figyelmes. Mintha valaki követné! Úgy tett, mintha nem venne észre semmit, megállt, gondolkodott, aztán újra elindult. Az a valami vagy valaki ugyanazt tette, mint ő. Egyszer a leopárd hirtelen hátrafordult, és egy gyönyörű gepárrdal nézett farkaszemet. Mindketten meglepődtek, de egyik sem szaladt el. A leopárd még soha életében nem látott ilyen szép lányt. Teljesen megbabonázta a lány szépsége, fiatalága, bátorsága. A gepárdnak is tetszett a leopárd, kíváncsi volt rá, mert az erdőben hamar elterjedt a hír, hogy megérkezett, és megpróbál a segítségükre lenni.

Megszólította:

– Örülök, hogy megérkezted. Nem akartalak megijeszteni, de nagyon kíváncsi voltam rád. A tigris biztosan elmesélte, hogy mi történik az erdőnkben egy ideje. Valahogy nekem még sikerült elkerülnöm a felhő rosszakarátát, de nem tudom, hogy meddig. Van már terved a gondunk megoldására?

– Én is üdvözöllek. Örülök, hogy megismertelek. Bevallom, egy kicsit meglepődtem, hogy valaki követ, mindenkire számítottam, csak pont rád nem. Kellemes ez a találkozás. Sokat gondolkodom a problémáton, de egyelőre nem tudom a megoldás! Most is azért kezdtem el sétálni, mert állandóan ez a dolog járt a fejemben. Neked nincs ötleted?

– De, van. – válaszolta a gepárd – Az erdőn túl lakik egy boszorkány, aki ért a mágiához, ismeri a gyógyfüveket, megmondja a jövőt. Talán őt kellene felkeresni! Ha gondolod, szívesen mutatom az utat!

– Rendben van. Megér egy próbát! – válaszolta a leopárd. – Holnap reggel indulunk! Amikor a nap kidugja első sugarait, találkozunk itt a tisztáson, és útra kelünk. Jó pihenést neked!

– Rendben van. Korán találkozunk. Legyen az álmod könnyű és szép! – válaszolta a lány, és elindult hazafele.

A leopárd visszatért a szállására, lefeküdt és nagyon nehezen elaludt. Korábban, amikor hosszabb időre elhagyta a családját, az erdőt, mindig az otthoniakról álmodott, de most nem. Zavaros, megfejt-

hetetlen volt az álma: mindig a szép gepárdlány jelent meg neki, és nem engedte, hogy álma békés legyen. Alig várta a hajnalt! Felkelt, és jóval a megbeszélte idő előtt már a tisztáson volt, izgatottan várta a lányt. A gepárd is korábban érkezett, az ő szeme sem arról árulkodott, hogy nyugodt lett volna az éjszakája. Egyikőjük sem beszélt azonban a gyötrődéseiről. Elindultak szép csendesen a boszorkányhoz. Eleinte nem szóltak egy szót sem egymáshoz, csak oldalról figyelték a másikat. Beszédesekek voltak ezek a pillantások! Egy idő után aztán szinte egyszerre kezdtek beszélni, s nem tudták azt abbahagyni. Annyi, de annyi mondanivalójuk volt egymásnak; alig várták, hogy az egyik befejezze a mondanivalóját, a másik azonnal hozzákezdett az övéhez. Egy idő után úgy érezték, hogy ők már régen ismerik egymást, igaz, ebben a világban csak most találkoztak. Meglepődtek a közös gondolatokon, véleményeken, mozdulatokon, mert azok annyira, de annyira ismerősek voltak! Így jutottak el az erdő mellett lakó boszorkányhoz. Bekopogtattak.

– Adjon Isten szép napot, nénémasszony!

– szólt a leopárd. Mellette szorosán állt a gepárd, egyáltalán nem félt, mert biztos volt benne, hogy újdonsült barátja megvédi őt mindentől és mindenkitől.

– Szép jó napot, nektek is – válaszolta a boszorkány. Csak a hangját hallották, őt magát azonban nem látták. Egyáltalán nem volt félelmetes; ugyan kedves, segítőkész boszorkánynak képzelték el a hangja után. – Mi járatban vagytok? –

És a leopárd elmondta jövetelük célját. A boszorkány végighallgatta őket, aztán előjött a szobaajtó mögül. Nem volt sem rút, sem csúf, sem ijesztő. Sőt! Egy fiatal ember-lányát látta maga előtt a leopárd és a gepárd. Ők viszont nagyon-nagyon meglepődtek, mert nem ilyen boszorkány-ra számítottak.

A boszorkány észrevette a zavarukat, helytel kínálta őket, és próbálta oldani a feszültséget.

– Azt hiszem, hogy óriási meglepetést jelentek a számotokra. Igen, én ember-lánya vagyok, boszorkány, de abból is a jók közé tartozom. Az én küldetésem az, hogy segítsek a rászorulóknak, akár ember, akár állat legyen az. Már vártalak benneteket, hiszen valamelyik nap, amikor egy kicsit unatkoztam, kártyát vettem. Az akkor megmutatta, hogy hamarosan meglátogattok, hiszen az erdő lakóinak óriási gondja van, amit szeretnének megoldani, és ehhez kéritek a segítségemet. Segítek nektek, hiszen nekem ez a feladatom. Egy kis türelmet kérek tőletek, mert egy különleges főzetet kell készítenem, és az bizony időigényes. Addig nézzétek meg a kertemet, ismerjétek meg a virágaimat. Sietek, hogy sötétedésre hazaérjete.

Úgy is tett az ember lánya. Egy hatalmas fazékba vizet tett forralni, különböző növények szárait, virágait, terméseit összetördelte és a forrásban lévő vízbe dobta.

Közben a leopárd és a gepárd megnézte a csodaszép kertet, a sok, különleges virágot és aztán leültek a kertbe beszélgetni. Beszélgetés közben nem tudták egymásról

levenni a tekintetüket. Szinte egyszerre lélegeztek, pislogtak, talán még a szívük is egyszerre vert. Néhányszor a jó boszorkány kinézett az ablakon, és látta a két küldöttet – ő már tudta, hogy ez nemcsak a küldetésből adódó ismeretség, ez annál jóval több: ez szerelem. A gepárd és a leopárd egyre jobban vonzódtak egymáshoz, nem számított a hely, az idő, a tér, csak a most pillanata. Mindkettőjüket meglepte ez az érzés, ez a furcsa, szinte megmagyarázhatatlan állapot. Az érzések ellen azonban nem tudtak és nem is akartak küzdeni. Elkészült a főzet, amit az ember-lánya egy hatalmas üvegben adott át nekik, megzavarva kettőjük bensőséges kapcsolatát.

– Vigyétek ezt a főzetet! A sas, aki legmagasabbra tud szállni, emelkedjen a sötét felhő fölé, és óvatosan locsolja szét ezt a főzetet. Meglátjátok, a felhő hamarosan eloszlik, és visszatér a megszokott felhő, a nap, a hold és a csillagok, melyeket az utóbbi időben kénytelenek voltatok nélkülözni. Legyetek óvatosak, vigyázzatok a főzetre és arra is, hogy teljesen belocsoljátok a felhőt, mert csak akkor lesz meg a kívánt hatás. Járjatok szerencsével! – mondta a jó boszorkány.

A gepárd és a leopárd megköszönte a segítséget, és megkérdezték, hogy mivel tartoznak a főzetért. A boszorkány azt válaszolta: – Semmivel, hiszen én a jók védelmezője vagyok, nekem az a fontos, hogy mindenki békességben, nyugalomban éljen.

Elindultak hazafelé. Egész úton beszélgettek, de szinte nem mertek egymáshoz érni, mert tudták, abból bizony nagy baj lehet. Visszaértek az erdőbe, ahol a tigris már nagyon várta őket, mert nem tudta, hogy hová tűntek. Elmondták, hol és merre jártak, megmutatták a főzetet, és azt kérték a tigristől, kérje meg a sast, a feladat megoldására. Üzent is a tigris a sólyommal, hogy a sas feltétlenül látogassa meg őt, mert szívességet szeretne tőle kérni. A sas, ahogy megkapta az üzenetet, már repült is a tigrishez, aki már nagyon várta a barátaival együtt. Elmondta, hogy mi a kérése, mi lenne a sas feladata. A sas egy percet sem gondolkodott, mert tudta, hogy itt minél hamarabb lépni kell, mert az erdő lakóinak nyugalma, élete, békéje egyre nagyobb veszélyben van. Nyakába vette a palackot és hatalmas szárnyaival felemelkedett a magasba. Emelkedett, emelkedett és egyszer csak a felhő fölött találta magát. Óvatosan kinyitotta a palackot, és elkezdte permetezni a főzetet. A felhő, ahogyan ráesett a csepp, azonnal elkezdett zsugorodni, és a végén teljesen eltűnt. Az erdőben az állatok összeszorult torokkal nézték, hogy mi történik a magasban. És egyszer csak előbukkant a nap! A nap, amit már régen láttak, mert csak néhány sugara jutott el az erdőbe, a vastag, sötét felhőn keresztül. Nagy volt az öröm! Azok, akik korábban összevesztek, haragban voltak, most kibékültek, egymás nyakába borultak, és örültek, hogy megszabadultak az ártó felhőtől.

Mindenki boldog volt, csak a leopárd és a gepárd nem. Mi lesz most velük?! A leopárdnak haza kell mennie, mert várja a családja, de a szerelem ebben az erdőben lakik. A gepárd nem akarta válaszút elé állítani a leopárdot. Tudta, hogy későn találkoztak, ez a néhány kedves pillanat, együttlét, csak ez jut nekik. A gepárd titokban reménykedett abban, hogy talán van megoldás, hiszen az élet nem lehet ilyen igazságtalan! Úgy döntött, hogy visszamegy a jó boszorkányhoz, és a tanácsát kéri ebben a dologban, de erről nem szólt a leopárdnak.

A leopárdban hasonló gondolatok fogalmazódtak meg, de tudta a szíve mélyen, hogy nincs más megoldás – otthon várják a szerettei, akiket ő is szeret, akiknek szükségük van rá. De itt a szerelem! A szerelem, amire mindig is vágyott! Ez az ő sorsa. - gondolta magában, nem tehet elene semmit sem. Összeszedte a batyuját, elbúcsúzott a tigristől és az erdő lakóitól.

Utoljára a gepárdhoz ment oda. Mindkettőjük szeme könnyes volt – fájt a búcsúzás, de nem volt mit tenni. Megígérték, hogy sokat gondolnak egymásra, azok a kellemes percek, amit együtt töltöttek életük végéig velük maradnak, és sohasem felejtik el egymást. Azzal a fekete leopárd elindult hazafelé, a saját erdőjébe.

A gepárd, ahogyan már korábban eltervezte, elindult a jó boszorkány házához. Kopogtatott, de válasz nem érkezett. Benyitott az ajtón, mert az nem volt kulcsra zárva és látta, hogy a házikó üres. Egy kicsit megrémült: ki fog neki most tanácsot

adni, hiszen teljesen össze van zavarodva. Kiment a kertbe, és ott a legtávolabbi sarokban megpillantotta az ember-lányát, aki szintén szomorú és bánatos volt.

– Mi történt veled ember-lánya? – kérdezte a gepárd, elfeledve saját gondját-baját.

– Bízam valakiben, aki rútol becsapott. Azt hittem, a barátom, de – sajnos – kiderült, hogy nem az, sőt, sohasem volt az. Fáj a felismerés, tanácstalan vagyok, de hamarosan megtalálom a bajomra megoldást, csak gondolkodnom kell! – mondta a jó boszorkány. – Te mi járatban vagy itt ismét?

– Megszerettem valakit, akit nem lett volna szabad. Szeretném megtudni: visszatér-e hozzám, vagy a családját választja? Meg tudod nekem mondani a jövőt?

– A jövőt megmondani szinte lehetetlen dolog, mert a jövő mindig a most döntésétől függ. Tudjuk alakítani, változtatni az életünket, de pontosan tudni, hogy mikor mi fog történni velünk, arra én nem vállalkozom. Lehet, hogy hamis illúziókat táplálnál szavaimból, várnál feleslegesen valakire, aki esetleg sohasem fog eljönni – ezt nem tehetem veled. Az élet sok érdekes, meglepő dolgot tartogat számunkra. Ha neked szánta őt, akkor visszajön, és boldogan éltek, míg meg nem haltok, ha nem.... Akkor sem kell elkeseredni, hiszen a lehetőségek óriásiak mindannyiunk számára, csak észre kell vennünk azokat, és beépíteni az életünkbe. Tudom, hogy most fáj a szakítás, de meglátod, napról napra könnyebb lesz! Nem tudok neked többet mondani, csak annyit: vigasztalódj!

– Köszönöm a tanácsodat. Ugye nem haragszol meg azért, ha én is azt mondom neked, amit te mondtál: vigasztalódj. Az igaz barát sohasem akar téged megbántani, fájdalmat okozni és sírni látni vagy hallani. Aki ezt teszi, az csak önző, magának való lehet, mert a szerelem, a szeretet és a barátság a legfontosabb dolog az életben. Ha szomorúak, bánatosak, elhagyatottak vagyunk, hidd el, azok, akik szeretnek, tisztelnek, ott lesznek, vannak melletted, még akkor is, ha te nem veszed őket észre. Ezt már én is tapasztaltam, és nagyon boldoggá tett a felismerés, hogy nem vagyok egyedül. Az Isten áldjon meg! – mondta a gepárd, és elindult hazafelé.

Mindketten elgondolkodtak egymás szavain: okosabbak, bölcsebbek lettek. Ne felejtsük el: mindig, mindenkor, minden korban tanulunk, tanulhatunk egymástól. Az így megszerzett tudás talán sokkal mélyebb és maradandóbb, mint az általánosságból vett bölcseletek.

Mi lett a két lány sorsa? Sikerült-e megnyugvást találniuk? Ezt az olvasóra hagyom, folytassa ő a mesét, ahogyan ő gondolja.

A zöld kő

Egyszer volt, hol nem volt, az Óperenciás tengeren innen vagy túl, a kerek vagy szögletes erdőben – nem tudom már, nem emlékszem, talán nem is fontos. Élt az erdő mellett, a falu végén egy szegény ember a fiával. A felesége régen meghalt, a

szegény ember egyedül nevelte szeme fényét, a fiát. Volt két lova, mellyel megművelte kis földcskáját. A szegény ember minden álma az volt, hogy a fiából tanult embert faragjon. A fiú azonban csak az állatokkal, leginkább a két lóval érezte jól magát. Titokban kockacukorral etette őket, elmesélte nekik, hogy mi történt vele egész nap. Megosztotta velük álmait, vágyait – híres lovas szeretett volna lenni. Az apja kezdetben örült, hogy a fia tiszteli azokat az állatokat, melyek a megélhetésüket biztosítják, de egy idő után aggódni kezdett: talán nem akar tovább tanulni? Csak az állatokkal szeretne a későbbiekben is foglalkozni? – Odalesz az álmom, hogy a fiamból híres, elismert, tanult ember legyen!

Egy szép nyári délután a fiú közölte az apjával: – Édesapám, elmegyek a közeli farmra, hogy lovászfiú lehessen! Tudom, hogy nem ez volt a szíved vágya. Kérlek, engedj el, mert azt szeretném csinálni, amihez a szívem húz! –

– Rendben van fiam. Elengedlek – válaszolta az apja. – Tudnod kell azonban, hogy nem örülök, és nem értek egyet a döntéseddel. Próbálj szerencsét! Az ajtó előtted mindig nyitva áll!

A fiú összecsomagolt, búcsút intett az apjának, és elment a szomszéd farmra. Minden munkát elvégzett az állatok körül, de a lovakat csak titokban ülhette meg, az éjszaka leple alatt. Sokszor álmodott az apjával, tudta, hogy az neheztel rá, ő azonban boldog volt, mert azt csinálhatta, amit mindig szeretett volna. Állandóan az istál-

lóban volt, minden idejét az állatokkal töltötte. Rájött arra, hogy érti a lovak beszédét, egy idő után már együtt beszélgettek. A lovak megosztották vele a versenyek hangulatát, a győzelem vagy vesztes érzéseit, elmondták, ha fájdalmaik voltak. A lovászfiú gondozásának az lett az eredménye, hogy a csodaszép lovak egyik versenyt a másik után nyerték. A gazda egyre jobban tisztelte a lovászfiút, és megígérte neki, hogy hamarosan ő is versenyezhet.

Volt a gazdának egy tehetségtelen, önző, elkényeztetett fia, aki irigykedve nézte az apja és a lovászfiú között kialakulóban lévő barátságot. Egyik alkalommal azt mondta az apjának:

– A lovászfiú éjszaka, titokban lovagol a te híres, díjnyertes lovaidon. A sikertelenségek, melyek az utóbbi időben értek, biztosan azért történnek, mert agyonhajszolja őket, kifáradnak, és nem hozzák a formájukat. Véletlenül láttam az egészet. Azt is hallottam, hogy valami főzetekkel itatja őket, mert nem engedted meg, hogy a versenyeken lovagoljon.

– Ez nem lehet igaz, – felelte az apja – hiszen a lovak szeretik őt. Soha nem tudna olyat tenni, ami ártana az állatoknak!

– Te egy lovászfiúnak hiszel, és nem nekem?! – kiáltotta mérgesen a fiú. – Dönts el: ő vagy én kellek neked?

A gazda meghányta-vetette magában az egészet. Döntött. A lovászfiúnak mennie kellett.

A fiú elbúcsúzott a lovaktól, barátaitól. Felkereste az apját, és elmondta, hogy mi történt vele.

– Világgá megyek, édesapám! Szeretném megtalálni a boldogságot, a sikert és a nyugalmat.

– Rendben van fiam. Kérlek, vigyázz magadra! Ha úgy érzed, elfáradtál az úton, gyere haza, várlak! – Az apja készített neki útravalót: hamuba sült pogácsát, friss forrásvizet, és egy kevéske pénzt is adott a hosszú útra. Elbúcsúztak.

A fiú ment, mendegélt – elért egy nagy tisztásra. A fű selymesen puha volt, az esőcseppektől még zöldebb, mint máskor. Leheveredett, és nézte a tájat, a bárányfelhőket az égen, hallgatta a közelben csörgedező kis patakot, a közelben lévő erdő fái ütemesen kopogtató fakopácsok kopogását. Elaludt, s arra ébredt, hogy egy ló áll előtte, aki méregeti, szagolgatja őt. Felült, és azt kérdezte:

– Üdvözöllek. Te ki vagy?

– Az én nevem Nyugalom. És téged hogy hívnak? – kérdezte a ló, aki egyáltalán nem volt azon meglepődve, hogy a fiú érti a szavait.

– Én a szegény ember egyetlen fia vagyok, a lovászfíú. A volt gazdám fia megrágalmazott, ezért el kellett hagynom a farmot. Most éppen vándorolok, egyedül, társtalannul és magányosan. Te tartozol valakihez?

– Már nem. Réges-régen, nagyon régen híres versenyló voltam. Egyik versenyt a másik után nyertem. A gazdám elégedett volt velem, és én is büszke voltam arra, amit elértem. Csikóim mind híresek lettek – az én nyugalمامat és az apjuk tüzességét örökölték. Megöregedtem, és már nem keltem senkinek. Útra keltem én is, bolyongok a

nagyvilágban. Társat keresek. Lennél-e az útitársam, aki megosztja velem a hosszú út magányát? – kérdezte Nyugalom.

– Igen. Leszek a társad – mondta a lovászfíú, közben jól megnézte a régen híres, sikeres lovat.

Nyugalom fekete, lipicai ménesből való ló volt. Tudta a lovászfíú, még a múltjából, hogy ezek a lovak nagyon engedelmesek és intelligensek. Zömök, nagyon mutatós állat volt Nyugalom, jó kötéssel, izmos farral, rövid, erős száakkal megáldva. Magassága talán 155 cm lehetett, még most is szép és jó tartású ló volt.

– Mielőtt útra kelünk, szeretnék valami fontosat mondani. Biztosan tudod, hogy a barátság és a szerelem négy pilléren áll: őszinteség, bizalom, tisztelet és egymásra figyelés. Ha valamelyik is csorbát szenved, akkor már nem lesz semmi sem olyan, mint korábban. Újra kezdeni lehet, de a tüske ott marad a szívünkben. Felválalod-e így is a közös utat?

– Igen. – válaszolta határozottan a lovászfíú.

Lecsutakolta a lovat, aki ezután evett a tisztáson bőségesen termő fehér heréből, réti komócsinból és az angol perjéből. Ivott a hűsvízű kis patakból, és így szólt:

– Esteledik. Keressünk szálláshelyet, ahol nyugodtan kipihenhetjük magunkat és az elmúlt napok fáradalmait. A lovászfíú fel pattant Nyugalom hátára (természetesen nyereg nélkül ülte meg azt), és elvágott arra, amelyre a lenyugvó nap fényét látták. Nyugalom korát meghazudtolóan fürge és gyors volt, de nagyon ügyelt arra,

hogy a lovászfíú le ne essen a hátáról. Rövid vágta után egy elhagyatott, faluszéli házhoz értek. A fíú leszállt a lóról, és bekopogtatott. Kopogott egyszer: nem volt válasz, kopogott kétszer: nem volt válasz. A harmadik kopogás után lenyomta a kilincset, és belépett. Üres volt a ház, nem volt lakója már régen, csak az egerek szaladtak szerteszét a zajtól és a belépő fíútól.

– Jó lesz szállásnak – mondta a lovászfíú.

– Jó – válaszolta Nyugalom.

Békésen telt az éjszaka. A mező Nyugalomnak, az erdő a lovászfíúnak adott reggelit; aztán továbbindultak. Elérkeztek egy nagyvárosba, ahol éppen vásár volt. Feltűnt nekik, hogy ebben a városban az emberek nem mosolyogtak, nem voltak vidámak, talán csak a gyerekek. A fíú megszólította a gyerekjáték árust:

– Szép jó napot kívánok. Elnézését kérem, amiért ismeretlenül megszólítom: kíváncsiak vagyunk, hogy miért ilyen szomorú ebben a városban minden ember?

– Nem haragszom a kérdésért. Ennyire látszik rajtunk a boldogtalanság? Jómagam nagyon szeretem a gyerekeket, ezért árulom nekik a különböző játékokat, de mégsem tudok örülni, hogy ők boldogak. Van-e megoldás a bajunkra?

– Van – válaszolta Nyugalom. – A boldogság zöld köve segíthet a bajotokon, csak érte kell menni a sárkány barlangjába.

– Én gyáva, bátortalan vagyok, a többiek sem igazán merészek, de ti talán segíthetnétek a gondunkon. Gazdagon megjutal-

mazunk benneteket, ha elhozzátok a boldogság zöld kövét.

– Rendben van, vállaljuk. Ugye, vállaljuk? – kérdezte Nyugalom.

– Persze – válaszolta a lovászfű. – Te tudod, merre kell mennünk?

– Tudom. Átkelünk a kerek erdön, aztán egy sivatagban megkeressük a homok alatt azt a barlangot, ahol a Sárkány él. Valószínűleg oda van elrejtve a zöld kő. Gyere, pattanj a hátamra, és induljunk!

– Várjatok! – szólt az árus. – Adok egy nyeret, még az apámé volt, nekem nincs rá szükségem. Kényelmesebb lesz így nyeregben a hosszú út.

A lovászfű felnyergelte a lovat, közben az árus készített egy kis útravalót. A fiú elbúcsúzott, és nyeregbe pattant. Nyugalom szinte megfiatalodott, hogy újra nyereg volt rajta. Szinte repültek; Nyugalom patái alig érték a földet; fiatalokora jutott eszébe. Elfelejtette a fájdalmait, korát, sérelmeit, csak a feladatra koncentrált. Olyan hamar átjutottak a kerek erdön, hogy észre sem vették. A sivatagban nagy volt a hőség. Alattomos sivatagi állatok bukkanak fel a legváratlanabb helyeken és időben. Elfogyott a vizük is, de egyszer csak megtalálták a barlangot, ahol a sárkány őrizte a boldogság zöld kövét. A hegy belsejében tiszta vizű patakra lettek, ahol szomjukat oltották. A lovászfű kantárjánál fogva vezette Nyugalmat. Nem kellett sokat menniük; szemben állt velük az egyfejű Sárkány, de az olyan szomorú volt, hogy a város lakói együttesen nem voltak úgy elkeseredve, mint ez a

hatalmas, félelmetes állat. Tekintetéből sugárzott a fájdalom, magánya szemmel látható volt. Hőseinknek megijedni sem maradt idejük.

– Hol voltatok ilyen sokáig?! Már nagyon régen várlak benneteket. – mondta a Sárkány.

– Te nem akarsz bennünket bántani? Nem kell velünk megvívnod? – kérdezte a lovászfű meglepetten.

– Nem. – válaszolta a Sárkány. – A bölcsék rám bízták a kő védelmét, mert az emberek nem úgy viselkedtek, ahogyan illendő, helyes lett volna, ezért elrejtették azt. Arról azonban elfelejtettek tájékoztatni, hogy meddig kell őriznem a zöld követ. Azt sem mondták, hogy itt a barlangban egyedül, magányosan kell élnem, csak azt: hogy jön egy lovászfű és egy fekete ló, akik elviszik az embereknek a boldogságot. Ti vagytok azok! A kő felelőssége megakadályozott abban, hogy társam legyen, beszélgessek, lássam, mi történik a világban; szeretnék szeretni, érezni, szabad lenni, de én eddig ezeket a dolgokat nem tehettem. Nektek adom, hogy végre én is szabad lehessenek!

– Mi a neved? – kérdezte Nyugalom.

– Már nem emlékszem. Elég hosszú ideje csak így hívom magam: Magány. Meg akarok szabadulni ettől az érzéstől, és újakat szeretnék megismerni!

– Mi segítünk. Elvisszük a követ, és te újból élheted a saját életedet. Találj társat, felejtse el a hosszú, magányos éveket, szerezz barátokat. Mi társas lények vagyunk, egyedül csak törött szárnyú ma-

dárnak érezzük magunkat. – mondta a lovaszfiú. – Hol találom a követ?

– Itt van egy mélyedésben, selyemmel bélelt dobozban. Odavezetlek benneteket. Remélem, nektek elhozza a boldogságot! Egyet azonban tudnotok kell: csak akkor fejt ki hatását a kő, ha olyan helyre teszitek, ahol mások is gyönyörködhetnek csodálatos zöld színében. Ha valaki elzárja, nem teszi láthatóvá, akkor éppen az ellenkező hatást fejt ki. Legyen a visszautatok szerencsés! – fejezte be mondandóját Magány, aki talán ebben a pillanatban nem is érezte magát annyira boldogtalanak. Új világ nyílt meg előtte!

– Köszönjük a jókívánságodat és a segítőkészségedet. Mi is azt kívánjuk, hogy a magány legyen a múlté, fedezd fel a világ és az élet szépségét! A boldogság mindennapos legyen életedben! – mondta Nyugalom.

A Sárkány, aki már kezdte feledni a magányt, felemelkedett a földről, és boldogan repült egy új, ismeretlen, felfedezésre váró világ felé.

A lovaszfiú megtalálta a mélyedésben a dobozt, és felnyitotta a fedelét. A kő fénytelenül lapult a selyem között. Tarisznyájába tette, majd felült Nyugalom hátára, és elindultak hazafelé. Lassan, poroszkálva indultak vissza a városba. Útközben beszélgettek: Nyugalom mesélt a fiatakoráról, arról az időről, amikor még ismerték a nevét, a versenyekről, a csikói-ról. A büszkeség fénye csillant szemében, amikor a gyerekei kerültek szóba. A lovaszfiú is megnyílt Nyugalom előtt. Be-

szélt apjáról, barátairól, munkájáról, álmairól. Olyan hamar értek a városba, hogy csak néhány percnak tűnt az út a barlangtól. Az árus és az egész város már várta az úton lévöket.

– Hát megjöttek? – kérdezték szinte egyszerre. – Sikerral jártatok?

– Igen – válaszolta a lovászfíú. – A tarisznyámban van a boldogság zöld köve. Egyet azonban tudnotok kell: olyan helyre kell tennetek, hogy mindenki lássa, mert ha önző módon csak egy ember látja csodálatos zöld színét, akkor hiába van nálatok, mégis boldogtalanok maradtok.

– Értem. – válaszolta a gyermekjátékárus. – Úgy teszünk, ahogyan mondjátok. A város főterén fogjuk elhelyezni, egy üvegdobozban, így aki elmegy mellette, az láthatja a fényét.

A lovászfíú kiemelte a zöld követ a ládájából. És lássatok csodát! A kő egyszerre csak elkezdett fényleni, élénkzöld színben pompázni. Az embereknek szemük-szájuk nyitva maradt a csodálkozástól! A lelkük megtelt energiával, szemük ragyogni kezdett, megváltozott a tartásuk, az arckifejezésük, és egyre vidámabbak lettek.

– Itt már nincs több dolgunk – mondta Nyugalom.

– Nincs. – válaszolta a lovászfíú. – Menjünk haza apámhoz. Biztosan örülni fog nekünk!

– Rendben van. Azt hiszem egy kicsit elfáradtam, szükségem is van egy kis pihenésre – válaszolta Nyugalom.

A lovászfíú és Nyugalom készülődött a hazafelé útra, búcsúzkodtak a város lakóitól.

– Majd elfelejtetem. – szólt a gyermekjáték-árus. – Mielőtt elindultatok, én gazdag jutalmat ígértem nektek. Engedjétek meg, hogy odaadjam!

– Nem tartozol semmivel. Minden boldogtalan emberért tettük, amit tettünk. A boldogságnak nincs ára. Meg kell harcolnunk érte, nem kapjuk ingyen, ugyanakkor könnyen elveszíthetjük. Sok minden rajtunk áll. A boldogság röpke pillanat, és minden percet ki kell élveznünk, mindent, amit ez az érzés adhat. Becsülnünk kell, és törekedni arra, hogy minél gyakoribb vendég legyen az életünkben. Mi legyen a nyereggel? – kérdezte a lovászfíú.

– Neked adom. Köszönöm a segítségeteket. Ha bármikor erre jártok, kérlek, látogassatok meg bennünket! Mindig szeretettel fogadunk!

– Biztos voltam benne, hogy ezt válaszolod. Köszönöm a nyerget. –

Azzal a lovászfíú Nyugalom hátára pattant, és hosszasan integetett az új barátoknak.

– Miért nem mondtad, hogy a kő önmagában kevés a boldogsághoz? – kérdezte Nyugalom.

– Az embereknek szükségük van hitre, és ez a kő ezt a szerepet tölti be.

– Mi a boldogság? Gondolkoztál-e már ezen?

– Igen, sokszor. Nehéz megfogalmazni, de talán nem lehetetlen. A boldogság a

belső harmónia, a lélek békéje. Fontos, hogy félelem nélkül éljünk, engedjük el a ragaszkodásainkat, fogadjuk el környezetünket, embertársainkat – és persze magunkat. A múlt az életünk része, de tudnunk kell őt elengedni, befejezni, és ez a helyzet a jövővel is. A jelent éljük meg! – válaszolta a lovászfű.

– Igen, ezt én is így gondolom – válaszolta Nyugalom. – Ha megértjük, hogy miért vagyunk boldogtalanok, akkor az el fog halványodni, talán el is tűnik az életünk-ből, és helyette ott lesz a boldogság. Ha tisztában vagyunk a félelmeinkkel, azok elolvadnak, mint a jég, és felváltja egy másik, csodálatos érzés: a szeretet. Ha megértjük ragaszkodásainkat, azok megszűnnek, és ott lesz a szabadság. Azt hiszem, mindannyian erre vágyunk!

– Nagyon bölcs és tapasztalt vagy – mondta a lovászfű. – Vegyük sietősre a vágát, hogy sötétedésre hazaérjünk!

A lovászfű édesapja a kis földjén dolgozott, amikor észrevette a fiát egy csodálatos fekete lovon. Nagyon örültek a találkozásnak. Elmesélték, mi történt velük, és az apa már egyáltalán nem haragudott a fiára, amiért nem tanult tovább. Az élet, a tapasztalás sokkal nagyobb tanítómestere volt, mint az iskola. A lovászfű és Nyugalom egy rövid ideig otthon maradtak. Azonban nem ért még véget a küldetésük, mert egy idő múlva újra felkerekedtek, és érdekesebbnél érdekesebb kalandokat éltek át együtt.

M. SIMON KATALIN BEMUTATKOZÁSA

Sepsiszentgyörgyön születtem, már elég ideje ahhoz, hogy önálló véleményem lehessen a világ dolgairól. Tanulmányaimat a nagyhagyományú Székelyudvarhelyi Tanítóképzőben végeztem, majd Besztercén tanítottam, ahol a magyarság szórványban lakik, a székelyföldi tömbhöz viszonyítva. Tanítói tevékenységem ideje alatt döbbsentem rá valójában, hogy milyen nagy szerepe van egy nemzet életében az anyanyelv művelésének az identitástudat megőrzésében.

Ez a tudat lobbantotta lánggra bennem az írás vágyát, amelyet már serdülőkorom óta dédelgettem elmémben és lelkemben. Írtam és írok hát gyermekverseket, amelyek anyanyelvünk ritmusát, zeneiségét hivatottak élővé tenni, és beleoltani a szórványban élő magyar gyermekek lelkébe és szájába.

Jelen antológiában megjelenő verseim, melyekben felnőttekhez szólok, elmélkedések az életről alkotott nézeteimről, a természet és az ember harmonikus egységéről, a versről, mint önkifejezésünk nemes eszközéről az alkotás felemelő folyamatában. Verseimben nem talál az olvasó költői túlzásokat, formabontó törekvéseket, de rátalálhat önmagára, erőt meríthet belőlük, ha lelkében a reményt csüggedni érzi. Érezheti bennük a ritmust és muzsikát, melyek életünknek oly fontos elemei.

A vers iránti alázatossággal, M. Simon Katalin.

M. Simon Katalin: Tékozló lélek

Nem adhatok a világnak mást,
Csak lelkemnek fényét,
Melyet verseimbe ötvözök
Apránként, újra és újra! ...

Tékozló lélek fénycseppjeit
Nyújtom felétek, kik
Szomjazzátok a tiszta forrást,
S éhetek hajt a szép szóra!

A rét muzsikál /Gyermekvers/

Nyár derekán, nap hevében,
virágtenger közepében
szól a muzsika.
Eláll a szél lélegzete,

elhallgat a fülemüle,
oly harmónia!

Dongó dongja,
méhraj zsongja,
darázs lágyan duruzsolja,
tücsök cérnahangon cirpel,
a fűrj pitypalattyol szépen.

Virágszirmon lepke ámul,
fűszálon a bogár bámul,
szöcske táncot jár.
Verőfényes nyári délben
mindenkinek örömére
a rét muzsikál.

Csermely /Gyermekvers/

Zápor zuhog
nyakra, főre,
csacska csermely
fut előle.
Zeng az ég is,
és a balga,
fejvesztve
rohan az aljba.

Ölbe kapja
a patak,
most már együtt
szaladnak,
északról
a napos délre,
tenger ringó
bölcsejébe.

Virágok álma

Szedek virágot
pirosat, fehérét,
lilát és sárgát,
égszínű kéket.

Szedek virágot,
harmattól gyöngyöset,
erdőn, mezőn nyílót,
virulót, ékeset.

Bokréta, bokréta,
halovány virágid
szirmaik hullatják
csendben, mind egy szálíg!

Nem szedek, nem szedek
mezei virágot,
nem kötök, nem kötök
díszes bokrétákat!

Minden szelíd vadvirágnak
teljesüljön vágya,
ékesedjen általa,
földanyánk pártája!

Mondd, és add tovább! /Gyermekvers/

Mondd azt, hogy anyám,
Mondd azt, virág!
Mondjad, hogy mező,
Tücsök, szarkaláb!
Mondjad, hogy álom,
Hajnal, ébredés,
Mondd bátran: felhő,
Villám, jégverés!
Mondd, mert a szó,
Ha szájról szájra jár,
Nem vész el soha,
Mondd, és add tovább!

Nyári reggel /Gyermekvers/

Éjszaka foszlik,
hajnal dereng,
álmos mezőkre
harmat pereg,
korai szellő
a fákat kelti,
széle-hosszába
az udvart sepri.

Öreg kakas röppen
egy farakásra,
Napvilág keltét
fennen újságolja.
Fütty röppen a lomb közt,
elillan az éj,
madarak trillája
szép napot ígér.

Könyörgés az Új Esztendőhöz

Kedves Új Esztendő, légy üdvözölve!
Reményekkel járulunk elődbe.
Jer be otthonunkba, tárd ki lelkedet,
ajándékul hozzál – sok szeretetet!
Ha találsz közöttünk, kinek szíve kőből,
kegyelettel gyógyítsd, meglásd, jobbra
fordul.

Taníts meg bennünket ismét kézfogásra,
oltsd be lelkünket alázatossággal,
hogy tévedéseinket, beismerhessük!
A bölcsék fényével borítsd házunkat,
hogy láthassuk a jót, a helyes utat!
Ne engedj a sötétségben eltévelyedni,
ingoványok fertőjében elsüllyedni!
Hozzál magaddal békét a világnak,
melynek áldása gyümölcsözzön lelkünk
házában.

Add, hogy minden embernek legyen
könnyű álma,
kerüljön minden nap kenyér asztalára!
Könyörgünk hozzád, kedves Új Esztendő,
add, hogy úgy menjenek a világ dolgai,
hogy őseinknek lehessen békés az álma,
és ne szálljon fejünkre gyermekeink átka!

Hittel

Vérben vöröslő sötét égalja,
 Éjszaka öléből új napot ígér,
 Merész derengés serkenti a hajnalt,
 Gyötrő félelem az éjjel mállik szét.
 Álmosan őrködő kertek csendjében,
 Míg pihegő lomb közt hangtalanul jár,
 Éji mánort üzni csillogó harmat
 Virágszirmokon kéjtalt kínál.
 Sápadt ég ölében fénysugarak közt felizzik
a Nap,
 Álomból kelő kába lét a fénytől új értelmet
kap.

Ébredő madár pitymallattal fürdik,
 Örömrillája lélekharang,
 Nyújtózó faágról rigó füttye röppen,
 Felel egy bokorból rá egy csacska hang.
 Ezer színben játszik fényével a reggel,
 Hangja dicsérő szózatot kiált,
 Jó napot dédelget lelkében az ember,
 Hittel, hogy mától jobb lesz a világ!

Tűz

Tűz, tűz, ég a tűz,
 Szikrát szórva lángot fűz!
 Rőzse lángja ősök tánca,
 Tűzről pattant lányok vágya,
 Legénycsizmák dobbantása!
 Tűz, tűz, lángot fűz...
 Ha meggyúltál,
 Lángot fogtál,
 Lángot fénnel lobogtattál,
 Égj sokáig, áldott tűz,
 Szikrát szórva lángot fűzz!

A tavasz üzenete

Üzen a tavasz
A föld illatával,
Avarban nyíló
Harmatvirággal,
Üzen faágon
Vajúdó rügyekkel,
Hajnali pírban
Füldöző reggellel,
Üzeni a mélyben
Dermedő léleknek,
Feledés zugában
Halódó Reménynek,
A Hitnek, hogy áldást
Terem a Szeretet,
Forrást, mely serkenti
Szendergő lényedet.

Csillag születik

Decemberi hosszú, néma éjszakában
Alvó komor fáknak színtelen az álma.
Évek súlyától rokkant régi házak
Hó-fedél alatt gondokat ringatnak.
Kutya vonít elnyúlt keserves panasszal,
Róka jár vagy farkas, talán hullócsillag?
A hold fénye rásüt: vércseppek a hóban...
Egy őszi bárány eltűnt, gyász ül az akolban.
Megette a farkas, rávitte az éhség,
Vadász bosszújától menti a sötétség.
Egy ember felkiált, nyugtalan az álma,
Súlyos keresztje pihenni nem hagyja.
Dermedt égen a hold elsápadni látszik,

A csillagok arca halvány fényben játszik.
És íme! Új csillag tűnik fel az égen,
Hogy minden gyarlóság megváltója legyen.
Jöttét az égiek harsányan ünneplik,
Hozsannákat zengve fennen dicsőítik.
Fény árad a Földre, megborzong a tél,
Amint egy holdsugáron a csillag földet ér.
Házak ablakában gyertyafények gyúlnak,
Haldokló föleszmél, gyermekek ámulnak!
Felzendül merészen az égi üzenet:
„Békesség, szeretet az embereknek !”
Rászáll minden házra az új csillag fénye,
Lelkeket gyógyít a szeretet, a béke.

Gyí, lovam, lovacskám!

Hajnalban keltem,
vásárba mentem,
pej lovat vettem,
hátára ültem.
Pejkóm ezt nem bánta,
sörényét megrázta,
vidáman nyerített,
mint a szél, röpített.
Keményen megültem,
benne kedvem leltem,
meg-megsarkantyúztam,
szép szóval biztattam:
Gyí, lovam, lovacskám,
vérbeli paripám,
vigyél ki zöld rétre,
aranyló mezőre,
folyóvíz partjára,
fűzfa árnyékába,
erdőnek szélére,
nagy világ végére!

Hogyha elfáradtál,
állj meg egy forrásnál,
annak csobogása
szomjad oltogatja,
zöld fűnek zamatja
erőd visszaadja.
Éjszaka csöndje,
ha leszáll a földre,
betakar minket
csillagok fénye,
én lehajtom fejem
bársonyos mohára,
te füvet ropogtatsz,
vigyázunk egymásra.

Dal az ősziről /Gyermekvers/

Szellő fújdogál,
levél hulldogál,

készül a madár,
messzi földre száll.

Dombon kikerics,
nyárnak híre sincs,

csillog már a dér,
közeleg a tél!

Nyár

Fényével kecsegtet a kékszemű táj
Járni járatlan ösvényeken,
Álmodni fortyogó forrás tövében,
Hol szarvas nyomában nyargal a nyár.

Megrészegülve a fenség csendjétől
Lelkedbe róni alkony illatát,
Mikor a Nap a bércen elidőzve
Tűzszínre váltja az ég hajlatát.

Harmaton kelni a hajnal ölében,
Mint dalnok sereg lombok karzatán,
Együtt barangolni a féktelen nyárral,
Míg csábít a csalfa látóhatár!

Pille, pille, szállj alá! /Gyermekvers/

Pillék szállnak keringve,
Betakarnak fehérbe.
Csiklandozzák orromat,
Tüsszentek is nagyokat!
Pille, pille, szállj alá,
Lenn a búza sarja vár!
Melengessed dunnával,
Patyolat hó-bundával,
Melengessed reggelig,
Barkát bontó tavaszig!

Alkony az Olt partján

Nesztelenül jött az alkony,
Ott talált a folyóparton...
Aranyperje hullt remegve
Az andalgó víz tükrére,
Bokor bóbiskolt est árnyán,
Madár csitult lengő ágján.
Fűzek alján üldögélve
Bámultam a tűnő fénybe...
Halkan szólt az est imája,
A folyó balzsamcsobogása.

Eszkendő

Január jégen fut,
Februárnak szele zúg.
Márciusban csermely csobban,
Április szeszélye lobban,
Május fénye tündököl,
Illata elbűvölő,
Júniusban erő duzzad,
Július már kalászt ringat,
Augusztus már érett arra,
Hogy a nyár legjavát adja,
Szeptember, mint őszelő,
Bölcs termés-mérlegelő,
Október, hogy még kibírja,
Édes szőlő levét issza,
November sápadt arcába
Esőt csap a szél futtába',
December fáradt kezével
Békét hint az alvó földre.

Vers születik

Ritmus és dallam benned dobog,
Mint lelked, ha derűs, hévvel lobog.
Száz öröm lényedben, lávaként szétárad,
Kényszer ostromolja lelki bástyádat,
Akár a muzsika, mely magával ragad,
Ritmusa élet, s az élet Te vagy!

Gondolatokat szavakba öntesz,
Érzelmek skáláján kábultan röptetsz,
Míg ritmus és dallam rímek közt kutatnak,
Fegyelmet szabnak féktelen vágyadnak,
Hogy ömlesztve tárjad a világ elé,
Mi csak a tied, másé senkié!

A vajúdás kínjának örömét ízleled,
Míg versed egy hajnalon tökélyre nem
viszed!

Megújulás

Éjszaka leplében
A rokkant tél kedvéért
Még portyázik a fagy,

Amerre elhalad,
Friss tócsák felszínére
Lehelve jeget hagy.

Rongyos takarója alatt
Még lustálkodva
Nyújtózkodik a föld,

De meleg méhében
Duzzadó csirájából,
Már ránk kacsint a zöld.

Évszakok /Gyermekvers/

Olvad a jég, vizet áraszt,
rügyet fakaszt már a napsugár,
a szeszélyes tavasz jötte
virágok közt ezer gonddal jár!

Búza földön pitypalatty szól,
szénaillat bőven lengedez,
napfényittas nyár az égből
tikkadt földre záport permetez.

Köd szállta meg, sejted csupán
ég alatt a délceg hegytarajt,
Kútágason varjú károg,
őszi égen nem delel a Nap!

Hó szálingóz, kopár fák közt
kalandozik a dermesztő szél,
áldást szór a tiprott földre,
gondjai közt nem henyél a tél.

Nyitány

Fényt szítál az ég,
S míg riadt rügyecskék
A fák nedvét szívják,
Bogár botorkál józanul
Téltetemek közt,
Magát riszálva egy madár
Bizsergő ágra száll,
Pereg a fény, s a Földnek ő
Nyitányt komponál.

Gondolatok

Megmaradt énnekem
húséges kedvesem,
Társam a Szó.
Gyötrődni nem enged,
lázás énemnek
Gyógyír a Szó.
Borom és kenyerelem,
virágénelem,
Ha űz a félelem,
méltó fegyverem
Nékem a Szó!

Násztánc

Nézd, a ledér pipacsok!
Szirmaik bársonyában
A nap tüze ég,
Érintetlen kelyhükből
Habzsolja bájitalát
A féktelen ég.

Komor fa lombja közt
Álmodozva sóhajt a
A szendergő szél,

Feltámad, s napmezőkön
Buja tűzvirágokkal
Víg násztáncra kél.

Miért?

Miért, a virág
Szépsége elhervad?
Miért, a vágy,
Mint égő tűz, elhamvad?
Miért csak álmodban
Lehet visszatérni,
Az elmúlt szenvedélyt
Újra megélni?

Miért, ha érzed,
Hogy lankad a fény,
Szunnyadó lelkedben
A nyár táncra kél?
Ha játszik veled
Az őszi napsugár,
Miért reméled,
A tél még messze jár?

Ha látod a fáknak
Bíbor palástját,
Lényedet apró
Félelmek megszállják...
Miért? – kérdezed
Újra és újra,

Míg mulandó létedet
A végzet sodorja.

Dermedt világ

Árnyék eltűnik,
Ég pírja lankad,
Sötétség lappang
A dombok mögött,

Csillagok gyúlnak
Sorban az égen,
Éber a Hold
A világ fölött.

Fák törzse roppan,
Fagy foga marja,
Hízik a jég
A patak vizén,

Kék színű havon
Róka se koslat,
Dermedt a lélek
Bűn nem kísért.

Tűz lángja lobban,
Kormos kéményből
Szikrája pattan,
Mint ördögi fény,

Éjféli álom
Mélyére merül,
Új napra várva
A fáradt remény.

Vénasszonyok nyara

Zörög már a sétány lábunk alatt,
A lombok zöldje csak emlék maradt,
Erdők karzatán se zengi már
Nyár dicséretét ezer madár,

De lásd, mily kéken ragyog az ég,
Aranyban fürdik a messzeség,
Dombokon csordul a szőlő leve,
Október kedvét tölti vele!

Diófa ágán hangol a szél,
Füledbe örök vágyról zenél,
Lelkedbe magát bölcsen belopva
Lánggra lobbant a tüzes vénasszonyok
nyara!

Ki vagyok én?

Kárpátok ölében szült anyám,
Bölcsőmet ringatta az Olt vize,
Szárnyára vett, röpült velem
A viharok szele, a bőszen Nemere.

Iskolám volt a komoly szigor,
Mely ránk nyomta múlt idők bélyegét,
Erényt tanultunk tanítani,

S fennen hirdetni munka becsületét...!?

Aztán jöttek heves viharok,
S amit szajkóztunk annyi éven át,
Vitték, mint árvíz a szennyet,
Ha mossa a folyónak hordalékát.

Múltak az évek egymás után,
Fordult a kerék életemben is,
Ki vagyok én? – kértem magam
Ekkor, s felvillant bennem a válasz is:

Írni fogok, mint merész álmomban!
S mint hegyből, ha kristályforrás fakad,
Merészen keltek életre
A mélyemből feltörni vágyó szavak.

Ünnep éjszakáján

Nyárról álmodik a föld
A fehér csendben,
Pihen a gond is, tétlen ül
E téli éjben...
De a gondolat szárnyal,
Végtelen úr!
S véletek issza borát
Hangtalanul.

Ítéletidő

Koravén
falevél
zörögve
táncol
útszéli
porral

a szél
perel
az ég
a pokollal
cimborálva
dühöng
s a földnek
hadat
üzen

Félelem

Pengetni kéne ismét a húrt,
Hideg a csend, a tűz is lankad,
Szomjunk mi oltsa, fogytán a bor,
Bekerít némán a félelem.

A csend

Ha eljönne hozzád,
Mint kedves barát,
Fogadd lelkedbe,
Gyógyír gyanánt!
Mint értékes kincsed,
Féltőn szeressed,
Hallgasd a józan,
Beszélő csendet!
Ha fáraszt a csend,
Mely hozzád szegődött,
Lelkedbe mérgező
Fullánkot ereszt,
Szeretnéd lerázni,
Mint nyomasztó nyűgöt,
Mert érzed, hogy megöl,
Mint nehéz kereszt.

Légy újra gyermek!

Felébred benned olykor a vágy,
Feltelni tiszta, újult erővel,
S szabadon, mint nyárban a féktelen csikó,
Versenyre kelni a száguldó széllel!

Éget belülről néha a vágy,
Gyermekként élni meg mindent,
Hinni, hogy gondtalan játék a lét,
A gonosz csak mese, nem bánthat téged...

Lelked, ha fáradt s „megállj”-t kiált,
Dobd félre önző, zsarnoki lényed,

Légy újra gyermek, ki voltál egykor!
Játssz, bolondozz, óvjad belső gyermeki
éned!

Hallgatni arany?!

Így szól az óvatos: „Hallgatni arany!” –
És bölcsen őrzi féltett titkát,
Bár meglehet, aragnál is több a hallgatása:
Mások élete, talán a sajátja!

Véleményed híján, hallgatásod
Palástolhatja sivár tudásod...
Bár hallgat az okos a meddő vitában,
Mosolya sokat mond szája sarkában.

Hallgatsz, ha nem tudsz mit szólni,
S filozófusnak hisz a világ,
Hallgatsz akkor is, ha ajkadra
Az erény tett hétpecsétet zárt.

Bántó hallgatásod, ha gőgöd nem enged
szólni,
Szomorú, ha fölötted bánat súlya leng,
Haraggal hallgatsz, ha lelked duzzog,
És hajthatatlan éned legyőzni nem mered.

Szólj, ha eljött a szólás ideje,
A vétkes hallgatásnak gyávaság a neve!

Ábránd

Szeretnék az égen
Holdsugár lenni,
Éjszaka ölében
Némán sírdogálni
Érted!

Szeretnék egy fának
Koronája lenni,
A fényt az árnyékkal
Csokorba kötni
Néked!

Ha madár lehetnék
Kék hegyek ködében,
Sikongva keringnék,
Vakon hívogatva
Téged.

Ha megtalálnálak,
El nem engednék,
Szépen, szerelmesen
Soká éldegnék
Véled!

Édes talány

Magányom kertjében öreg fa ágán
Leltél tanyára, te ékes madár,

Honnan a jöttöd, mi űzött felém,
Lelkemnek gyógyír, te édes talány?

Tollad bársonyán alkony fénye játszik,
Szemedben rejlik múlt és jelen,

Lelkemnek dalod égi ajándék,
Melyben kegyelet hangja terem.

Ne hagyj el többé, az Égre kérlek,
Magányom kertjében maradj lakó!

Látásod legyen öröm szívemnek,
Létemnek balzsam, szelíd dalod!

Nyelvi örökségünk

Alak, értelem...
Értéke kincs,
Üzenet a kezdettől a mának,
Örökség, mellyel kezeskedik
A jelen a holnapnak.

Romboló sorvasztás
Vétkek halmaza,
Máglyára velük!
Míg ég a tűz,
Lobogó lángjától
Tinódi, Kazinczy, Arany
Ege újra felderül!

MASZONG JÓZSEF BEMUTATKOZÁSA

Szegeden születtem 1947. 09. 09.-én, azóta is itt élek. Nagyon szeretem városomat és folyóját, a „Szőke Tiszát”. Sok versemben visszatérő téma a ragaszkodás, és sok emlék fűz ehhez a folyóhoz.

A művészettel gyerekkoromban eljegyeztem magam, rajztanárom bátorítására a Szegedi Képzőművészeti Körbe kerültem be, habár akkor még csak rajzolgattam. Később fafaragást tanultam egy barátomtól és annak a népművész édesapjától. Kipróbáltam magam ezen a területen is.

Versírással öt éve foglalkozom intenzíven barátaim biztatására, azelőtt csak olvasója és tisztelője voltam szellemi életünk nagyjainak. Visszagondolva: a legnagyobb hatást Arany János balladái gyakorolták rám. Ahogy telnek, illetve teltek az évek, mind jobban éreztem magamon, hogy azok a hatások, amelyek értek és érleltek, most öltönek alakot és fogalmazódnak meg. Más szemmel nézem a világot, kritikusabban, de a szépet is felfedezőn. Szeretem kortársaimat olvasni, mert sokszor náluk találok meg a belső harmóniámat, és visszacseng verseikben az érzésvilágom. Publikálással sokfelé próbálkozom, hogy a visszajelzésekből tanulva minél szebbet és tökéleesebbet tudjak adni az embereknek. Verseimben igyekszem kifejezni a körülöttem levő világ rám gyakorolt hatását saját érzésvilágomon keresztül, amely elég széles skálán mozog, a humoros megközelítésem át a mély érzelmekig.

Fény és árnyék

Múltból jöttél s lettél jelenem,
fájdalom, szenvedély, érzelem,
hold s a csillagok ragyogó fénye,
hajnali bíbor simogató érzése.

Lettél lelkem hullámán fodor,
halkan rezdülő elhaló-sikoly,
ünnep, könny, menny és pokol,
minden ami gyengéd suttogó szó.

Lettél víz a tűz az izzó parázs,
a szerelmes éji szívdobbanás,
a tűző nap után hűsítő nyári zápor,
rejtő lomb, hol megpihen a vándor.

Lettél fény, árnyék és kacagás
könnyező égre tündöklő szívárvány,
tomboló vihar, kitörni készülő vulkán
lágy muzsikaszó szellő-hárfán.

Leszel jelenem és jövőm boldogsága,
szemed csillogása utam lámpása,
szenvedés, szerelem, vad nász,
ölelő érkezés s könnyes búcsúzás,

Vártalak

míg szobám mélyén vártalak
a pillanat varázsa játszva elszaladt,
még egyszer akartam..

lásd szememben a vágyat
merülj el mámorosan tavában,
érezd szívem parázs melegét
fürödj-fürödj velem még...

de mára újra csak a magány maradt
társamnak és szeretőmnek,
szívem elcsendesült, a vágy kihűlt
gúnyosan kinevetem magam...
mit is akartam? - szeretni ?

Igen ! „ csak „ szeretni
lágyan ölelni, mámorban fürödni

de minden elszállt, felfalta a homály
Te nem vagy...
üresen kong a ház
s benn sirat a csend...

utolsó szavad fülemben cseng
mint a parti köveken megtört víz,
koldusként görnyedek mosolyodért
jéghideg színek kavarnak
megkövült lelkemben elhal a dal..

csak a szél zúg, nyög, jajong
értem bomlik tán, hangja riaszt
néma fájdalom hallgatva
még szólok hozzád, de nem hallod
ma még neked írok,
de holnapra már néma vagyok
hallgatok, nem mondom többé
szeretlek....

Csak ne fájna

Esteledik szürkét öltött az udvar
várom a percet mikor bekopog,
ki el sem ment s meg sem jött
léte a végtelen kacagó széllé lett,
csak ne fájna hiányod annyira.

A gondolatok borúsak gyötrők
mert hirtelen jött szürkére a sötét,
peregnek a kimondatlan szavak
mint fákról hull ősszel a falevél,
csak ne fájna hiányod annyira.

Mert voltál s vagy az élet az életben
az éj csillogó égének csillaga,
felkelő nap tündöklő korongja
kísérom az idők végtelen útján
csak ne fájna hiányod annyira.

Ha nem vagy búsan pereg az idő
csak kóválygok magam a nemlétben
a mosoly nem szántja barázdáját
ezer lenyomatán arcomon az időnek
csak ne fájna hiányod annyira.

Mikor megjöttél ragyogni, mint
nyári záporral az égre a délibáb,
végzetes és végletes szerelemben
az ég végtelenében rádtaláltam,
s nem fáj már hiányod annyira.

Szürkesség

Szürkét öltött a lomhán haladó idő,
nyirkossága mindenütt vendég
bár nem hívták őt, mégis elül
csonton inakon s minden egyébben
dölyfösen uralkodik a testemen,

Hirtelen rámtört fáradtság
beborít, mint egy rongyos lepel
mit már foltozni sem érdemes,
szitává vékonyította a korosodó
idő kérlelhetetlen két keze,

Arcomon a redők barázda-utakat
formáznak, nyelik az élet porát
tömődnek, végleg kisimulnak
az a lepel már szemfedelem lesz,
marad olyan,- mint koldus életem

Majd ott kisimul minden ránc
az utolsó út előtt a ravatalon
magához ölel a végső nyugalom,
repít magával égi szekéren, hogy
lelkembe megérkezzen az örök béke,

A tükörben láttalak

Fény nehezen bújik át a spalettán,
hogy felvágja a fülledt homályt
és megvilágítsa a szobát.

A néma ódon állótükörben
alig kivehető árny rajzolja magát.
Te vagy az kedves nézed magad
hátadon omlik alá a hajzuhatag,
s a gesztenye fürt takart amit takart.
Kezed hanyagul ejtette földre
lehelet könnyű selyemblúzod, és
csak kis pimasz tangád feszült a dombon.
Amelyen a szem részegül, ég a tekintet
mindezt csodálom félig belépve
elhinni alig merem, hogy a pillanat varázsa
most egyedül csak az enyém lesz.
Nagy órával szívem üt versenyt,
talán hallatszík is hangja
úgy érzem túlkalapálja a csendben.
Hallgat a csend, perzsel a lég
száraz a torkom, s borzongok én..

táncoló fényben

Hullámszik a gyertyaláng,
mint tenger a fényben,
benned látom a végtelent
maradj itt még nékem,
míg kél a nap s sugarát bontja
ne siess még maradj karomban,
köréd fonom a gyertya fényét
öltöztessen,- ölelje tested szépségét,
legyél puha bársony takaróm
hozzá karod legyen vánkosom,
cserepes kiszáradt ajkam
kutadból nedvesítsem, míg
a dallam ível a reszkető csendben,
csak a bőr simulása hallatszik
s az elfúló ziháló lélegzet,
feszülő szálakat fest a láng
harmat költözik a rejtekébe, hogy
a szerelmet szöktessék az égbe....

Tánc az esőben.....

Zuhogó esőben pereg a víz testeden,
Átázott ruhád lágyan simul,
ám feszesen
alakot ölt gyönyörű melled,
mintha átszakítaná a selymet,
csókra, simításra kínálsz magad,
a combhoz, derekadhoz tapadó anyag
bujaságot sugall, édes gondolatokat ad,-
.....érinteni, hozzád simulva, táncoltatni,
aztán a tűz melegénél
nedves ruhádtól megszabadulni,
ölelni párás testedet,
a dacos bimbót csókolni,

követelni azt, ami jó,
 behatolni a völgybe, kitárni kapuját,
 vad orgiát ülni a szerelem oltárán,-
 tenni tovább,- mit az eső elkezdett...

... kérlek, érints ! hol kezdted... ?

Hol kezdenéd ? - mesélj,
 fogj, érints, - ne félj,
 segítem kezed futását,
 lassú érkezését,
 hol finom a simítás és oly érzékeny,
 bársony-szép kezed
 ne félve érintsen.
 S míg vörösen égő ajkadat csókolom,
 kezed forró ölemben bolyongjon,
 tied minden perce örömömnek:
 hozd íjamat hát harci díszbe,
 és becézze öled édes kincse...
 meséljék egymásnak mily szép,
 ne hagyjanak ki semmit,
 semmit, mi merész...
 Vágyat, gyönyört énekeljenek,
 táncoljanak együtt valcert, tangót,
 vagy lassú, lágy keringőt...,-
 végül simulj ölembé,
 számmal nyakad pelyhét keresve
 forró leheletem égessen,
 mit gyönyörű szerelmeddel
 felgyújtottál bennem.

Szellőként

Szellőként beletúrni illatos hajadba,
 érezni számon forró piros ajkad,
 egyévválni remegő testeddel
 hozzádbújni szeretve minden este

Csókolni csillogó szemed álomba
mikor pirulósan lehunyod kacéran
magamhoz ölelni karcsú derekad
csókra hajolni hozzád, Te drága

Szeretni téged az idők végéig
napkeltétől a vad viharos éjjelig
a hajnaltól várni a bíbor palástot
amely testeden villogva táncol

Összeolvadni veled őrzítő nászban
feledni mindent mi keserűség, bánat
csak te legyél minden percem
ajkadról sóhajtvá várni a szót,- szeretlek

Nemcsak látomás

Nesztelenül talált rám
az alkony, s vele jöttél te
szürkét öltöttél magadra
és ez lett köpönyeged.

A fény még ott játszott
tested minden szegletén,
de szemed, izzó parázsként
ragyogott felém.

Már az árny fénylőn
forró valósággá vált,
csókjaid tüze mindenütt
égetve talált reám.

Mohón vetettük magunkat
egymás ölelő karjába,
mielőtt még az alkony
magát éjre nem váltotta.

Szorosan ölelj magadhoz
te csillogó alkonyi árny,
valóság lettél végre nekem
ezen a forró nyári éjszakán.

Kavics a vízben

Tréfát űzött velem a napfény
csak csacska délibáb volt nem egyéb,
vak remény a lélek harangja
az elfojtott érzelmek vad haragja.
Nem kérek többé belőle már
marad a homály és árnyék csupán,
s hűvös szobámba a magány.
Hiú ábránd csalfa remény volt ?
Hittem megérintett a boldogság.
Játéka voltam csak a sorsnak
 lelkem odavetve...,
 vadak elé koncnak.
Reményem mind odavész,
mint vízbe dobott kavics,
amely tetején bucskázik egy kicsit
...,de aztán apró karikát rajzol
s az ár görgeti messzi a parttól
míg keblére öleli a mély...,

hangok

távolodsz,
alakod egyre kisebb
feloldódsz a láthatárban,
cipőd koppanását
már nem hallom
csak távolodsz
homályba vész
alakod,

egyre messzebb vagy
láthatatlan
hova lettél,
lépdelsz valamerre
vagy csak ülsz egy helyben
fogysz mint csillag
fényben,

kicsúszott kezed kezemből
nem tartom többé
ölelkező nyírfaágak
szomorú éjszakában
hamuvá válnak
a fájdalom sújtó erejétől

lehet-e szivárvány
a szeretés?
ha nem csillan a nap
a cseppen nincs fénytörés
foszlik a semmibe
a féltve őrzött kép,
marad a távolt kémlelő
bús merengés

lehet-e híd a szeretés
vagy bármi, mi összeköt
mi erőt ad őrizni
itt bennem
ami tőled jön,

A Híd

Fenn a kék tengeren milliónyi csillag
Lenn a víz fodrában ölelkezik a hold
Törékeny árnyék simul a parthoz
A lány némán áll szemében nincs könny
Csak fáradtság, szomorúság, közöny.

Amott hátul a lány mögött a hajlaton
 A toronyban tizenkettőt ütött a bronz
 Menni kéne, - hagyni magára a sötétet
 Reményt eltenni nyugovóra, - úgy is kevés
 Holnap talán megjön Ő, vagy átjön végre.

S a híd teszi dolgát a parthoz simulva
 Folyót átívelve köt össze emberi sorsokat
 Kinek-kinek elhozzon jót vagy rosszat,
 A lány tudja, hogy holnap megint eljön, s vár
 Hogy a túlparton a remény, - alakot mikor ölt.

Kiáltana, de a hang benn reked a torkán
 Csak halk nyöszörgő nyüzszítés szakad fel
 A híd tompa fényében egy alak indul felé
 Remeg a lába, - sápadt arca virul majd fehér
 Minden közeledő lépés egy nagy
 szívdobbanás.

Eljött a pillanat, - reng a híd a léptek alatt
 Mintha a lánynak ragyogna ezernyi csillag,
 Repül az árny felé s gyengéd ölelő kar várja,
 Szeme könnyben ázik, - de most az örömért pereg
 Feledtetni a gyötrő várakozással töltött sok hetet.

Elmúlásról

Fáradt tekintete már a távolban járt,
 de dolgos keze még kezemben,
 időnként meg ; meg remegve jelez,
 csak megfáradt porhüvelyem van jelen.

Hittem, az idő mindent feledtet,
 a süvítő szél minden bajt elkerget,
 helyébe reményt, gyógyulást hoz,
 a méltósággal viselt szenvedésére.

De a sors másként rendelkezett,
és eljött a végső elszámolás ideje,
a szél az elkopott életet vállára emelte,
s az öröklét fényébe repíttette.

Még itt vagy s már hiányzol

Még itt vagy s már hiányzol,
még érzem minden dobbanásod,
az előbb még öleltelek,
maradj még, - maradj kedves.
Ne tépd ki szívemből a virágot
mit szerettem eddig
te rút idő rajta gázolsz.
Fátyolos tekintetem rád emelem
az ablak párás, – vagy a szemem ?
Ne, ne tudja meg senki,
most mit érzek bensőmben
száz és száz láng éget,
marja lelkem ezernyi kéz
lassan kitepik szívemből ami szép.
Röpke pillanat illatát éreztem csak,
a vonattal együtt elindul...,
szememből egy kis patak,
szám sarkában érzem sós ízet
ki törődik most ezzel,
mikor a szív ég...,

Szürkeség

Szürkét öltött a lomhán haladó idő,
nyirkossága mindenütt vendég
bár nem hívták őt, mégis elül
csonton inakon s minden egyébben
dölyfösen uralkodik a testemen,

Hirtelen rámtört fáradtság
beborít, mint egy rongyos lepel
mit már foltozni sem érdemes,
szitává vékonyította a korosodó
idő kérlelhetetlen két keze,

Arcomon a redők barázda-utakat
formáznak, nyelik az élet porát
tömődnek, végleg kisimulnak
az a lepel már szemfedelem lesz,
marad olyan,- mint koldus életem

Majd ott kisimul minden ránc
az utolsó út előtt a ravatalon
magához ölel a végső nyugalom,
repít magával égi szekéren, hogy
lelkembe megérkezzen az örök béke,

Hiányod éget

szád szögletében fény villan
lángra kap szemedben egy szikra
mosolyod szelíden ölelkezik,
Te lépsz - Én lépek
indulunk egymás felé,
már nem a távol ölel
összefonódunk
nincsenek határok...

megáll az idő és vár
csak a képzelet köti gúzsba,
már mindig öllelek
már mindig szeretlek
lélegzetemmé lettél,
mosolyod oldódik
a reggeli fényben
lobot vet arany sugara...

hiányod éget
és sodródok hozzád
csak,- szeretésem adhatom,
még azt sem kérem,- fogadd el
mert érinti azt,- ki úgy akarja
hisz már kútba fúlt a magány,
az élet halkan
veled örömet zokog...

Könnyek nélkül

Csak gondoltam, hogy megúszom,
a rám tört magányt majd kibírom,
még érzem kezed, de már siklik tova
lazul a fogás, ernyedten hullik vissza,

Nem vágytam nagyobb boldogságra,
csak feledhetetlen hosszú nyárra,
hogy a nyirkos ősz bőrömön kívül tudjam,
sugaraidban fürödve járjam utam,

Fityiszt mutatni minden hívatlan rossznak,
mert vár veled mindig egy szép holnap,
megbújni a park egy padján a fák alatt,
lopni szádról édes csókokat, jó sokat,

Mert még mindig érzem s éget,
megvallom, hogy hiányzik a méze,
s ha újra érezhetném perzselő tűzét,
forró szerelmes ölelése minden percét,

Könnyeimet csak a szívem látja,
utamon most, társam s kísérom a bánat,
csak ki érezte már mily forró a nap, az tudja,
milyen az árnyékban járni, szomorúan,

Hajnali utcán

Testem nemrég még hevült
az ég tornácán nap korongja izzott,
de mára már az ősz süvegel
s a hajnali utca köve csillog,
a lecsapódott szürke ködtől
borongós gondolatokkal küzdök,
ruhám alá bújik a nedves hideg
ha feltámadni vágyik a szél,
hát csontig harap metsző éhségével
amott megnyikordul egy rozsdás cégér
élesen hasítja hangja a nyálkás párát,
összerezzenek, fázósan kezem dörzsölöm,
hol vagy te csapodár bujkáló nap
fürkészem az égboltot utánad,
sóvár tekintetem könyörög
míg egy árva sugaradért
botorkálok a házak között..

Sors vonalak

halk sóhaj repíti tova az álmot
itt tartanám a tova tűnő képet
mindazt egymásra halmozni
amit elhozni csak az álom képes

várni valami ismeretlen újat
csak emlékként őrizni a múltat,
remélve,- a holnap megadja azt
miről eddig azt hittem, elszaladt

ébredni, - tágra nyílt szemmel kutatni
az érzelmek csodás végtelenjében
hegyek-völgyek közt futó útján
a sors-vonalaink kusza szálait..

ma már megállhatok megmártózni
a tegnap feltalált boldogság
örömittas pillanatában, - nem késő
utána menni,- s megadni mindent érte

....., akkor még

Ki gondolta akkor még,
fák lombjai alatt
a kert végén
folyt a patak,
gyerekek voltunk
s játszottunk nagyokat

Ki gondolta akkor még,
az élet ketté tép
elsodor a messzeség...,
emléked szívembe tért
s levelet sodor a szél
hol a játék élt

Ki gondolta akkor még,
hogyan ennyire belém égsz
várom jöttöd
nap, mint nap
s vissza térsz
hol vár a játék,

Ki gondolta akkor még,
könnyeimből lesz a patak
s az mossa el
hol épült a játékvár
játsszál velem
szívem vissza vár.....,

Nincs kantáram...,

Nincs kantáram nekem
 lelkem most száguldó mén a hófedte
 sztyeppén
 vadul örömet örökre halmozva fürdőzök
 a szélben
 élvezem a szabadságom..., élvezem,
 hogy a másik élvezze...,
 nincs kantáram szabad vagyok
 kedvesemmel mezítláb lovagolok
 kéjesen nyerít nyög alattam
 miközben harmatom lubickol
 combján az Ő gyönyörével!
 tested patakja gyönyöröcsatak,
 beborít forrón,
 vérem lázadó,
 bennem a mámort páرزó oroszlán
 széttép,
 lelkem vágtat veled..., a hajladozó dús fű
 között
 kancámmal a mennybe készülök
 vonaglik a gyönyör kínjában
 szabad szilaj szerelemmel fogad magába.,
 tombolj ősi vad erőddel...,
 aranyló sörényed add át a szélnek
 veled éljem át a mennydörgő gyönyört
 de ménként születve újra,
 élem a lét szépét!!!!!!

Őszi illat

Az ég csipke fodraiból
 felhőkből érkezek hozzád
 esőként hullva arcodra
 fürdetlek cseppjeimmel
 ölelve szerelmesen,

végig gördülök arcodon
csókot hagyva ajkadon
tested simogatva fürösztöm
mindenhol kényeztetve
minden cseppjét reád
ölelve szeretve,

a nap csillogását késleltetem
mert elrabol sugara tőlem
míg ő felhő mögött pihen
nászunk addig tart itt lenn
felhőből lett szerelem
csók viharral ölelve...

Tűsarok

hajnali úton
tűsarkam kopog
álmos nem vagyok,
veled lépdelek
a síkos köveken,
riszálom csípőm
miközben tenyeredben
pihen gömbölyded fenekem,
néha belemarkolsz
s megáll a ritmus,
csak a tűsarok kopog
kezem hozzád simul,
az megtelik veled
s Te engeded tovább ringani
gömbölyded fenekem,
lassul a tűsarok
ölemben zsarátnok
légzésem kihagy
csend,
megáll a tűsarok
kapualjba vonsz

s nem bánom mi lesz,
combom közt lüktetsz
rásimulok átölelem,
mozogsz bennem
csókkal fojtod
az érzéki sóhajt,
lábam a túsarkon
roggyan,
remegve szállok a menybe
fényes gyöngyöt hintesz
remegő ölembé,
a túsarok tétován
kopog tova
a hajnali utcán
talpig mámorban...,

Egy pillantás

Egy pillantás volt tőled csupán
s elvesztem szemed tükrében,
szívem nyitott könyv lett előtted,
átnyújtom, olvass kedvedre.

Hajolj a lapok fölé,- és olvass !
benne rejlik mit hoz a holnap,
csupa örömet szép szót,
vagy bús keserű harangszót.

Ahogy a folyó halad medrében,
szemem s szívem követ téged,
az idők kezdetétől kereslek
és örömmel suttogom neved.

Fohászként hagyja el ajkam
amikor szerelemre hívlak,
ha indul érted a vágy gondolata
megperzsel körötted az izzás lángja.

Még itt érezlek...

Még itt érzem számon forró csókod ízét,
de már hallani amint a vonat zakatolva rohan,
még ölellek s Te hozzám simulva megbújsz,
szívünk heves dobbanása nem csitul,
túlharsog minden mi körülvesz bennünket,
szemünkből a könny pereg, sósan-édesen.

Még intesz az ablakból és én visszaintek,
a fájdalom percei még csak most jönnek,
a kérdések, amelyekre még válasz nincsen.
Mikor lesz amikor újra láthatlak, mert
még csak most engedtem el kezed, de
hiányod itt benn éget s lelkem húrja szakad.

Még szívem azt súgja nem mentél el,
de a rideg valóság vele vitára kel,
leszel-e ? ,- szeretsz-e ?,- akarsz-e ?
mert lelkembe magad örökre írtad be,
s ha már hiányod égetően fáj nekem,
hívó szavam felkeres majd téged.

Szavakból fonok

Selyemmel szőtt csipkének
Tested köré fonom szavaim
Puha bársony takarójával
Legyen palástja oltalmazója

Karjaim átölelve óvja lényed
Ringasson el miközben dúdolva
Suttogom szerelmem zuhatagát
Patyolat tisztára mosdassa lelked

Zubogó vér áramlása ereimben
Üzen a reád talált nem várt vágy
Végtelen ünnep a hétköznapiakban
A megigézett szerelem veled..

Akkor öleltél

Hol bújtál, miért rejtőztél előlem
hogy csak az álmomban jöttél értem
akkor öleltél mikor a hold feljött
ezüst ruhádban szépséged tündökölt

Ha megszólalt a hajnal kürtje
ahogy jöttél oly gyorsan vitt el
a felkelő nap sugara magához hívott

Maradj egyszer velem a nap sugarában
simogatásod legyen vetett ágyam
ölelj úgy ahogy ezt éjjel tetted
nappal és éj egybe vesszen.

Veled a réten

Emlékszel kedves,- kezed a kezemben
réten sétálva szívünk teli volt örömmel,
tarka virágból fontunk fejedre pántot
pajkos szél hajad fodrában játszott,

Az ifjúság elszállt,- a fiú felnőtté vált
mégsem tudtam feledni a rét illatát,
amely egyet jelent nekem,- veled
szívem trónusán maradtál örökre,

Kérlek! e pár sort fogadd tőlem
mikor már a tavaszból ősz lett
az élet nagy rétvén fogtam kezedet
ha netán vétkeztem is,- csakis veled

MOLNÁR SZILVIA BEMUTATKOZÁSA

1973-ban születtem a Szűz jegyében. Hamar ráébredtem, hogy érzékenyebb vagyok a kortársaimnál. A tanulásban sosem tűntem ki, de a szépérzékelem sokkal fejlettebb volt mindig, mint a velem egykorú lányoké, s másra voltam nyitott és fogékony, mint ők akkoriban. Egyszer csak elkezdtem furcsán érezni magam. Az előttem heverő papírral olyasmit műveltem, amit addig csak olvastam másoktól. Kis tinédzserként megszülettem első irományaimat. Akkor még nem tudtam, mi történik velem. Később belebújtam mindenféle verseskötetekbe. Megismertem azokat a magyar költőket, akik nagy hatással vannak rám. Sokat adott: Ladányi Mihály édessége-búja, Baka István kesernyéssége, Reményik Sándor és Sík Sándor tisztasága és istenessége, Weöres Sándor spiritualitása és játékossága, Beney Zsuzsa érzékenysége, Fodor Ákos keletiessége és filozofikussága. Weöres és Fodor hatására (is) érdeklődésem a haikuk felé fordult: ebbe a versformába azonnal beleszerettem. Igazi énem ez a csattanósság, a jól irányzottság és tömör lelkiesség. Közel áll hozzám a természeti képek használata, a képeken keresztül az emberi természet megszemélyesítése, az emberi érzelmek belecsempészése a sorokba – a természet-ábrázoláson keresztül. Éppen ezért csupán az a néhány szótag sokkal többet kifejez, sokkal mélyebb, mint azt első olvasásra mutatja a költemény.

Molnár Szilvia: Örömdal

lennék:

marékban sarjadó mag –
szélben lebegés
testmeleg ölemben emberszag –
szájban nevetés
vágy itt a szavakban kereső –
rézsútos remegés
fény élen táncoló kegyelem –
templomban rebegés
lázaktól duzzadó vérerek –
örök szeretés.

Erdőn

ritkul az éjszaka csöndje
nesz puha láb hova lép
bölcstuja porhava csábít
őzsuta vár odanéz

szörny veti rém teli arcát
szájsarkon csordul a vér
üstököt ráz szeme kábít
megveti száz csodalény

selymes már fényteli erdő
pusztul a rossz pora kék
felkapja fordul a szélvész
messzire hányja ma még

Pillanatképek

örökké tavasz:
nyírfa zsenge ágával
bölcstagoly szemez

mindenütt darázs
döngicsél az odvasság
öreg víz partján

kártyázik a szél
zöldet kiüt rőt vörös
halni kész dión

egyedül hegyes
fenyő nem néz csupaszon
dermedt reggelre

falomb-vacogás:
dolgozni kezd jég fújta
permetrepkedés

bármilyen ténfereg
ön-mélyükre húzódnak
őstermészetek.

Egymáskeresős (külön hangok – balladahangulat)

A nő egyedül:
ahogy ágról a fény
belemosódom a tájba
múltcsepp siklású
vékony csend kísér
s kibontom hajam az égnek

A férfi egyedül:
amott kanyarodik szürkéje az égnek
nappal-opált váltja sötétvizű éjjel
ahol csavarogtam ahol bandukoltam
szívem lángját vártam magamban titokban
csillag-puha dombon álmom hajtogatom
deszka pallos ingre fejemet lehajtom

Közös magány

Nő:

nem tudom hogy ki vagy
nem tudom hogy hol vagy
azt hiszem ismerlek
azt hiszem meghallak

Férfi:

ahogy emelkedik a Holdnak karéja
égi kebelbimbó kerekedik rajta

Egy vágy

Nő:

lelkem vadvirága
csak kertedben bomlik

Férfi:

felleleg úszik Holdra
nyílik sarlócombja
s vágy-sötét hajfürjét
végighúzza rajta

Nő:

álmom hozza kertkapud
hogyan lelkedhez lépjek

Férfi:

álmom hozza alakod
lágy comboddal érsz el

Mindketten:

végtelen Buddha-ülésben
ölelj magadhoz
s maradj így amíg lehet

Homokvihar

„Bár a homokban lábnyomuk lehetnék...”
(Weöres Sándor)

porban lábnyomságra
vágyó talp él játszik
homokszembe rúg
visszalátszik
a kaján rajzás
s felhővé nehezül

Elhagyó álmom

és elhagynak
tóarcú tegnapok
és kihunynak
éjem fonta
fények
és fakulnak
sokszájú
csillag-harapások
és tompulnak
kútmély kongta
titok-érzések

Variációk 2. – Kifordult Hold (haiku)

szemcse-látomás:
tűzvörös érc ezüstöz:
éjfél-út poroz

karcolt szembogár:
lecsorgó köd fátyláról
torzult arc hörög

lassan lépne láb
árnynélküli nyomokba
vérré cseppen vér

ringató szavak
nincs mi védné utadat:
harapásfogoly

farkasordítón
rőt haragot lövellve
hajnalba kóstol...

Élsz megint (haiku-lánc)

vajúdik a Föld:
megszületni láttalak
szemed tengerén

vajúdik a Föld:
ősz öreg érzésekben
lappangó tavasz

vajúdik a Föld:
ültem édes ugyanígy
öröm-halálban

vajúdik a Föld:
mostoha-soha húzza
remény-magzatát

vajúdik a Föld:
berzenkedő tegnapok
véred keverik

vajúdik a Föld:
felöklendi szétrágott
mégis szeretést

vajúdik a Föld:
te-felsírás felszakad
élsz megint miért.

Ódon titokvágy (japán hangulat)

holdarcú fény –
csillagszem játszik
szobám falán

szövetszín kékség
hűvösen omló
foltja utad

néma pillantás
sóhaja tör fel –
háborgó tenger

rét hömpölygő
fehér nárciszillata:
hajló szép kezed

percvaró angyalok
suhogó Szárnyakkal
nevet rajzanak.

Délibáb

Kiszáradt kezek közt
forró homok a vágy -
vízért síró kutak
torokhangja tikkad;
csendben csillapodik
a láz-álmodás
lecsapott szavakon.

Három lépés - három fájdalom (haikuk)

elfújt porszemmel
kibékülne a lépés
ferdült lábnyomban

pillanatra szép
megmerevedett nyomban
serceg a semmi

hullám nyaldosta
ág rajzolta nyomokban
elvesztett idő

Hullámozás (hangulat-haikuk)

Letargia

szürke reggelen
apró szavak szétszórva:
fecnisors-magány

Vándor

szóalagútban
tudod-titokba nézel
fénykeresően

Szerelem

egymásra néző
két tétova titokban
alagút a csend

Szenvedély

Fém pallos szavak:
tűzgyűrűben vibráló
paripa-vörös

Hideg reggel

fülelek, ahogy mosod
tudott magad,
tudod, az óra ketyeg,
a falevél kint duruzsol,
összeszikkadt markában
fogcsikorgató
meleget lehel,
egyszerűen
szép a táj,
ahogy
téli ordas
hideg nyalja
a fákat,
ordít rájuk
zúzmara-hallgatást,
szavak színe
fehéren ég
minden
befagyott tócsa
komor vágyában,
feszengő utcalámpák
tövén kutyavíz
sárgult repedés-erezete
reccsen,
tekintetsillám
sötét szempillantások
ütközésében;
bódultan zenél
a toronykakukk.

Elsírt dalok – lezárt fejezet (haikuk)

felgyűlt napjaim
vágy-halott temetőben
fájdalmatlanok

volt-nincs szeretők
bennem bújó démonok:
ködkoponyában

lehet-ölelés
egyszer szüretelt ködben:
néhány fájdalom

képeslapmagány
énre húzott érzékek:
sanda félhomály

(leheletvékony
tegnapomtól köd szítál
ős visszafelé)

Szeretős dél

zsebkendőn
lengeti
csókját
az éjjel

ebéded
merész
szemében
harapáscsillám

levesben
heves tejfog
combját
emeli

s fűszerek
csípős
mámora ég
bibe-nyelvre

Esni kezd

hamuszín fellegekben
térdepel a nap
megnyugvásért

arcára borított
kezei közül
igazgyöngyöt vezekel.

Vadászat

vadra leső
szemek közt
szikra ténfereg
lebeg az ősi
szenvedély –
a hús, a vér...
villantja zápfogát
az ugrani kész
emberállat
csörgedez neszező
lelkiismeretlenség.

Fáj

az ég a tenyerembe esett
húzza magával szívem:
feketén pulzál a remény

kialudt csillagok mentén
bágyadt szikracsírákból
koromsötéten füstöl a kétség

Villanások – egymástól független gondolatok

izzó csendet járunk
meztelen mozdulattal
néma a szökevény vágy

bimbózó nyári tüzek
fésülnek hajadba-hajamba
vágyott meztelen mozdulatot

elkorcsosul bennünk a csend
bújtatjuk szökevény
ágyék-melegünk

izzó mosttal ölelkezünk
egymás hangjában törölközünk
ébred a szenvedély

harmónialázban
sárga tűz táncol
meztelen bimbóhevületben

ugyanúgy vágy
oroszlánkörmök barázdálnak
mélyítő vájat-tüzeket

soha-feledés úton járunk
csendet csengünk
hangunk közös mélyvágy

Szívörvény

parazsat loptam
szikrát szórtam
szikracsokrom
kibontottam

parazsam kékem
lángom vérem
zsibongásból
zsibongásba

parazsat fogtam
lángot hoztam
titkos szívből
titkos szívbe

parazsam öntöm
lángom öltöm
szívverésből
szívverésbe.

Két gondolat vonzalomra

arcodnak titka
pattogó kovaszikra –
távol látszó fény

(arcodnak titka
bőrredőidbe zártan
érhetetlen fény)

végtelen kék
szemgödredbe zártan
remeg a holdvilág.

Taktusok (inspirációk haikura)

1.(madárként)
vívódó szárnyam
holnapba fordulással
tavaszhoz érne

2.(virágból)
bennem vöröslő
várakozásteljes éj
rózsaillata

3.(tavaszgondolat)
virágillattól
laposat tántorodom:
hasonuló vágy

4.(csalfa)
bundájába hív
csaholó öleléssel –
hitetlen hűség

5.(tartalmatlanság)
hitetlen izzás
ólomfecske szárnyalása –
tűnni kéne már

6.(kába haiku)
tegnapi szennyből
rád virít a hógyönyör
angyalarcnak néz

7.(szabad harc)
pajzsát kitartja
farkasforma vágyálom:
ráordít a nyíl

Varázstánc

szikrát loptam
táncot roptam
boszorkányok
silbakoltak
sarkam fordult
hajnal perdült
az ég húzza
világ tolja
égből napba
így jutottam
csak forogtam
csak forogtam
szoknyarojtban
folt a foltban
szembogárban
papucsorrbán
ott titokban
és mosolyban
ködként úszó
ifjú csókban
csak suhantam
csak illantam
érezsmúlón
ézésfojtón
tiritarka
tegnapokba –
szikrát loptam
táncot roptam
boszorkányok
rikoltoznak
sarkam fordult
hajnal perdült
boszorkányok
pironkodnak.

Politeizmus

végül legyőzi
a Nap az Éjt
világosság járja át a tereket
az ég egy nagy mosoly
bajsa hegyén ülnek
megelégedett istenségek

évszakok

tülevélzapor
álszavak erdejében:
szúrós sivárság

arccal a földbe
fúródva sorsot kutat
vízvágyó gyökér

kankalinszálon
hím katica szédeleg
az illat felé

Tavaszbba hajolva

Fátyolok fodra
ég peremére vetül
habos felhőtánc

*

Nárcisz sárga fény
húséges pillangóként
körülettünk zsong

*

Tört üvegablak
szerte szilánkjaiból
virágok nyílnak

*

Hasadt tenyérből
csepp pipacsszirom-hullás
te nem is tudod

*

Csipke-fehéren
öltöget majd az élet
deret hajunkba.

November eleje

ismerem ezt a hajnalt
madár képében
száll felém
piros-sárgát
foltoz az égre
majd belém olvad –
lefekszem;
némán vegyülök
vöröslő krizantémfejek
közé simulok
befogadásra várón
hajolok
emlékeket csókolva
óvón
végtelenül.

Szakad

Az Ég
testéből
a gyermek-
korú Isten
kipottyant –
bennünk nő
a tócsa.

Vér

futottam át a városon
de nem mondtad meg
merre menjek
tekinteted kutattam
ajtózárak réseiben
pergő hó
kacsintott csupán
én mégis éreztelek –
azóta ködként szitálsz
és búcsút intesz
a naplementében
sárgán vagy kéken
mindegy talán
mert ősfájdalmaid
felsejlik és
elborít egészen
minden éjjel
minden kezdeti éjjel.

Menedékkereső

próbáltam illatba
citromosba fojtani
mégis megmaradt
próbáltam tulipánfejbe
gyömöszölni
szuggerálva
szép bibéjét
mégis megmaradt
próbáltam szomorúfűz
ágán lóbálni
mégis megmaradt
próbáltam pillangó
szárnyán elküldeni

mégis megmaradt
próbáltam korhadt
faág odvába dugva
termeszek étkének adni
mégis megmaradt
és száguld velem
véremben lüktet
belém ivódva
szememből szól
felfelé olthatatlanul:
engedj Magadhoz.

Hontalan 1.

Miért
e
kevély
sors?
A
kenyér
közt
bevérzik
a
ledér
éhség.

Monoton

Fáj a csönd
szelíd szükségből
fonom viselkedésem –
húsom árva
dögkeselyűjét várja
a kereszten.

Alattomos

ketrecben
mégis szabadon
nyugalomba bújt
unalom;
sarokról sarokra
fojtogat
tigris alakú
indulat

Személytelenül

szutykos szövedéken
száraz szájon
szűz szótlanságú
szellem száguldása
szoprán szűköléssel;
szem itta szó
szó szögletében
szabad szavak szédülése
szenvedélyes
szamba pózban
személytelenül

Ünnep

öntörvényű
magány
csilingel
karácsony
éjszakán
fadíszben,
alatta
az emlékek

ajándéka;
a sarki
kis asztalon
porcelán-
tányérban
egy marék
sütemény
fakó-
penészben
elfeledte
életét

Hóesés

meredt szemű
rémület
kacsintása folyik
megszerkesztett
hópehely
pillérei közül
fehér masszivitás

Kedvenc grafikámról

az arcok
egymásba csúsznak
hiányukkal
kiegészítik egymást
látom egy grafikán
ami a szerelemről szól
milyen igaza van
molnárcépnak

P. BORBÉLY KATALIN BEMUTATKOZÁSA

Pálmai Miklósnénak hívnak. Debrecenben születtem, jelenleg Hosszúpályiban élek a családommal. Eredetileg vegyész-ként végeztem. Hosszú kihagyás és számos tanfolyam elvégzése után most anyagellátóként dolgozom a tiszaujvárosi JABIL-nél. Három kamasz gyermekem van. Kedvenc hobbit az olvasás, az írás és a bélyeggyűjtés.

Írással hat éve foglalkozom komolyabban. P. Borbély Katalin néven jelennek meg írásaim.

Példaképe Szilvási Lajos. Alapító tagja vagyok a Hosszúpályi Irodalmi Alkotó Klubnak, amely kéthetente tartja foglalkozásait, és ahol az alkotásban építő kritikával segítjük egymást. Elsősorban prózát írok. Munkáimat rendszeresen küldöm amatőröknek kiírt pályázatokra. Többször részesültem elismerésben. Novelláim jelentek már meg a Kláris és az Irodalmi Rádió által kiadott antológiákban, kiadványokban, a Barátok Verslista és a HAAB internetes portálokon.

Két kisregényem megjelenésre illetve begépelésre vár. Írásaim megörökítik azokat az embereket, élethelyzeteket, érzéseket, amelyek fontosak számomra. Ihletet adnak számomra az élet nehéz küzdelmei és örömteli megható eseményi egyaránt.

P. Borbély Katalin: Egy életen át

Talán hároméves lehetett. Ott állt az ajtóban, s megszeppenten nézett apjára. Véletlenül tévedt a tisztaszobába, ahol az öreg számadó épp az elszámolást készítette a grófnak. Csak egy pillanatra nézett fel, ahogy meglátta az árnyékot. Arcán barázdát vetett az élet, busa szemöldöke és kackiás bajusza őszbe hajlott. A pillantásától még a hideg is kilelte. Apja nem szólt, csak mártott egyet a tollon, aztán tovább szántotta szálkás betűivel a kockás füzet lapjait. Ez a kép maradt meg benne, no meg néhány elsárgult füzetlap az öreg írásával és a hófehér lúdtollakból egy, melyet kincsként őrzött. Apja a következő évben meghalt. Szélütést kapott szántás közben. Így neki, a nyolcadik gyereknek nem sok emlék maradt. De a szálkás betűk és a tinta illata már gyerekkorában rabul ejtette.

Tízéves volt, amikor először mehetett iskolába, addig egy tanyán laktak, ahol anyja cselédséget vállalt, hogy eltartsa őket. Földöntúli boldogság volt átlépni a két tantermes falusi iskola ajtaján. A tanító úr végigmérte, majd a hátsó padba küldte. Szíve a torkában dobogott, amikor kinyitotta az ábécéskönyvet. Barátkozása a betűkkel nem sikerült zökkenőmentesen. A mártós toll hegyéről a tinta minduntalan lecseppent, és alaktalan pacát ejtett a füzet hófehér lapján. Pedig otthon, a porban már rajzolt néha nagybetűket, melyeket anyja mutatott, még a nevét is le tudta írni, és erre büszke is volt. Aztán

lassan kerekedni kezdtek a jelek a csíkos füzetlapon. Nemsokára már csak az bosszantotta, hogy nem szálkásodtak, mint hajdan apjáéi, hanem kereken gömbölyödtek. csak jóval később jött rá, hogy ez a fajta írás a megkérgesedett, munkában fáradó ember sajátja. Mire kijárta az elemi, igazi töltőtollat kapott jó eredményéért ajándékba.

De a sokat szorongatott mártós toll bekerült a kincsek közé, apja régi írószerei mellé. A tanulás továbbra is jól ment, pedig ahogy a testvérek kirepültek, egyre több dolog maradt rá. Anyja elfáradt, megtört az évek során. Mire végleg megpihent, már egyetemista fiára lehetett büszke. Mai napig sem tudta, miért emelték ki, de ösztöndíjjal tanulhatott agronómusnak.

Másodéves volt, amikor kitört a második világháború. Egyből a frontra került. A lövészárkok poklában is szakított magának pár pillanatot az írásra. Gyakran egymásnak adták a tintaceruzát, melynek hegye tövig kopott, hiába nyálazta, akkor is alig fogott. A tábori lapot Boriskának küldte vissza a kis faluba, a kis noteszba pedig, melyet a zubbony zsebében hordott, néhány megrázó eseményt jegyzett fel. Amikor hazakerült, megpróbálta folytatni az életét, de már semmi nem volt ugyanaz.

A háború után befejezte az egyetemet, és agronómus lett a frissen megalakult termelőszövetkezetben. A munka szervezésekor valahonnan a tudatalattija legmélyéről felderengett valami a múltból, mintha apja figyelné minden mozdu-

latát, s ellátná tanácsokkal, mint valami-
kor ott a tanyán. S ettől a gondolattól
gyorsabban futott a vadonatúj golyóstoll a
kockás papíron, amelyen a beszámoló
piszkozatát írta a félévi záróértekezletre.
Aztán gondolt egyet, felállt, és a vitrinhez
lépett. A polcon ott állt a díszes fadoboz
üvegtetővel, melyet a minap csináltatott
az asztalos fiúkkal a réges-régi, viharvert
lúdtollnak. A mester furcsállta ugyan a
dolgot, de nem szólt semmit. Neki már
hatalma volt. Fáradhatatlanul dogozott
egy életen át, felnevelt három gyereket, és
mindig hűséges volt Boriskához. Neki írt
először verset is.

Amikor nyugdíjba ment, úgy érezte,
mintha kiszabadult volna a lelke. Megbé-
kélve vonult vissza, hogy végre azt tegye,
amit mindig is szeretett volna. Írni kez-
dett. Hirtelen millió gondolat tolt fel
agyában, és mind helyet kért magának a
hófehér papíron. Először csak a versek
jöttek sorban. Hol az erdőről, hol az álla-
tokról, hol a csillagokról. Később verset
írt az unokáknak. Majd elkezdte írni élete
történetet.

Egyre többször vonult be a belső, csen-
des szobába, s lassan már csak ez érdekelt.
A mama beletörődéssel tűrte és szol-
gálta ki ezt a „bolondságát” is. Hetvene-
dik születésnapjára a gyerekek nagy-nagy
ajándékkal lepték meg, kiadatták a verseit
egy kötetben, s mellé készítették egy lúd-
toll alakú golyóstollat, hogy a hosszú be-
tét elég legyen, míg be nem fejezi új
könyvét.

Egy nap, ahogy ott ült ismét az asztalnál, és egyforma szálkás betűkkel fáradhatatlanul rózta a fehér papírt, egyszer csak mégis kifogyott a toll. Ingerülten kelt fel, hogy másikat keressen. De bizony már minden íróeszközt kiírt, ami a házban található volt. Bosszús volt, azt hitte, ma már befejezi végre, s utána pihenhet, lecsillapodik a benne égő tűz, mely azóta perzseli, amióta apját írni látta. Aztán lassan a komódhoz lépett, s elhúzta az üvegtetőt a díszes dobozon. Hosszan nézte az elsárgult, csapzott libatollat, mielőtt elővette volna. Megremegett a keze, mielőtt a tintás üvegbe mártotta. Ez is régi volt, mint a toll. Már nem emlékezett rá, kitől kapta, de mindig is ott volt a helye a komódon. Ahogy írt, egyre fáradtabb lett, mintha az életereje a tollon keresztül a papírba szállt volna. Amikor végre leírta az utolsó szavakat, végképp kimerült. Aztán amikor aláírta a nevét, hirtelen alig hallható reccsenéssel kettétört a toll hegye. Szinte nem is hallotta, lefektette társát a papírra, lekapcsolta a lámpát, és csöndesen kicsoszogott. A konyhában Boriskának feltűnt, milyen szótlan és fáradt.

– Mi a baj, Papa?

– Befejeztem Mama – mondta alig hallhatóan. – Megyek, lepihenek.

Azzal tovább csoszogott a hálószoza felé.

Békés álmában apja mosolygott az íróasztal mögött, és ő már nem félt annyira sem tőle, sem az élettől. Reggel Boriska hiába keltegette: ajkán mosollyal, csöndesen eltávozott.

Egyedül

Ahogy kinyitotta a szemét, rögtön tiszta volt a tudata is. Körülvette a sötétség és a csend, melyet csak a kakukkos óra ketyegése tört meg.

„A kakas előtt egy fél perccel” – mosolyodott el, ahogy eszébe jutott anyja mondása.

Kisgyerek korától mindig korán kelt. Csakugyan: anyja már a kendőnél járt az öltözködésben, amikor megszólalt a kakas.

A hideg víz az álom utolsó morzsáit is elűzte. Ma mégis kicsit fáradtabb volt, mint máskor.

A szakajtó a tengerivel ott várta az ajtó mellett, felvette és indult a tyúkudvar felé. Kint még csak kezdett derengeni a hajnal. Kiszórta a tengerit, a kútból friss vizet hozott, csak ezután engedte ki jószágot. Aztán visszament a házba. Itt is elvégezte a reggeli teendőket. Mire mindennel végzett, eléggé elfáradt.

Ahogy leült a lócára, tekintetét a házi oltárra emelte, keze önkéntelenül imára kulcsolódott. A Miatyánkat még hangosan mondta, aztán saját fohászát már hangtalanul, csak magának.

— Tudom, hogy sokszor kértem már tőled, Uram, főleg erőt. S adtál is, lásd: kibírtam, még most is itt vagyok. Hozzád imádkoztam, amikor gyermekként, szigorú apai tekintettől kísérve dolgoztam a földeken. Te segítettél, amikor anyám beteg lett. Volt erőm gondozni, testvéreket nevelni. Erő kellett, hogy el tudjam temetni. Adtál segítséget is: időt a szere-

lemre, boldogságra is. Csak Pistámat ne vette volna el a háború. Nélküled nem tudtam volna felnevelni Ádámkámat. Erőt adtál, amikor el kellett engedni a főiskolára, pedig tudtam, hogy nem jön többé vissza. Igaz, hogy minden este telefonál, de ez mégsem ugyanaz. A jó szomszédok is mind elmentek.

Nyolcvannégy év... (s közben nagyot sóhajt)

Nem kell már az erő, hiszen már az unokám is férjhez ment. Csak Pistámhoz mennék.

A kisangyal

Amikor az ember a szülőágyon fekszik igazán csak magával van elfoglalva, nem csak az újra rátörő fájdalom miatt, hanem azért is, mert elérkezett az a pillanat, amelyre kilenc hónapon keresztül várt. Végre megtörténik a találkozás a kis emberrel, aki ezentúl az élet értelmét jelenti majd. Ilyenkor csak futólag érzékeljük, hogy a világ nem áll meg körülöttünk. Én is csak napok múlva kezdtem összerakni a mozaik kockáit.

A harmadik gyermekünket vártuk éppen. Kétségbeeséssel és fájdalommal kezdődött, mert túlhordtam, és meg kellett indítani a szülést. Aztán órákig feküdtem, vártam az újabb fájást, mérve az idejét, hallgatva a szívhangot.

Az ágyam mellett egy másik helyiségben is boldog babavárás eseményei zajlottak.

A húsz év körüli, szép hosszú hajú nő arcát is eltorzította a fájdalom, de két fájás között boldogan mosolygott, és fogta a férje kezét. Ennyit láttam, mielőtt behúzták a paravánt. A pár ismerősnek tűnt, mintha találkoztunk volna a rutin- vizsgálatoknál. Harmóniát sugároztak, végtelen szeretetet, amelynek immár majd a baba is részese lesz.

Aztán hirtelen sürgés-forgás támadt, izgatott kiabálás... ennyit láttam. A többi a fájdalom ködébe merült. Mire ismét eszméltem, a döbbent arcú fiatalembert egy szülésznő gyorsan kitessékelt. Az arcán látó kétségbeesésből tudtuk, hogy baj van.

Aztán egy újabb fájdalomhullám mindent eltörölt, és már csak az én gyönyörű kisfiam létezett. Igazi vasgyúró, egészséges és tündéri!

A szőke, fiatal nőt a kórteremben láttam viszont. Szomorúan feküdt az ajtó melletti ágyon. Amikor a babákat hozták, ő vette a csipkeköntösét, és kivonult a társalgóba, hogy ne lássa a mi boldogságunkat. A másik ágyon fekvő asszony mesélte el, hogy mi történt. A baba belegabalyodott a köldökzsinórba és megfojtotta saját magát. Amikor észrevették, azonnal császározták mégsem lehetett megmenteni.

Jaj, Istenem! – gondoltam mélységes megrendüléssel, s szinte menekültem volna el innen minél messzebbre, nehogy valami baj érje az én gyermekemet!

Délután, amikor lekísértem a családomat, láttam őket a társalgóban, csendesen beszélgettek egymás kezét fogva, s közben pergett a könnyük.

Másnap mi hazajöhettünk, miközben elpakoltam a dolgaimat, hallottam a közben bejövő ápolónő szavait. Csendesen beszélt, közben fogta a lány kezét.

– Engedje a könnyeit, kedves. Ilyenkor csak az segít. Higgye el, tudom, mit érez.

– Honnan tudná? – nézett rá szinte sértődötten.

– Vesztettem el babát én is – törölgette a szemét az ápolónő. – Amikor az édesanyám leült az ágyam szélére, s látta a reménytelen fájdalmamat, csak ennyit mondott:

„Kisangyalka született.”

Munka után

Az őszi nap pirosuló sugarai még egyszer beragyogtak a terembe, elnyújtva az árnyakat, majd lassan elvonultak. Ahogy hősünk ott feküdt az asztalon, zsibbadtságként tört rá a fáradtság. Ilyen kimerültnek még sohasem érezte magát. Olyan érzés volt, mintha ledarálták volna. Ajtócsapódást hallott, majd lábak léptek, megint ajtó csapódott, aztán csend lett.

Először csak kusza képek jelentek meg a lelkében, majd úgy duzzadt az egész egy történetté, mint ahogy egy folyó hömpölyög a tenger felé.

Emlékezett rá, hogy milyen volt a polcon feküdni és várni, hogy megvegyék. Aztán jött az izgalom, amikor elindult az ismeretlenbe dolgozni. Nem tudta, hogy hová megy, és hogy mit fog ott csinálni, de nagyon jó akart lenni.

Aztán jött a munka: az elején élvezte, hogy nap mint nap más és más anyaggal találta magát szembe a vakítóan fehér asztalon, s úgy szelte a bordák végtelen sorát, mint kés a vajot. Az emberi kéz felvette, letette, hol erősen szorította, hol csak apró mozdulatokkal irányította a fehér vonal mellett.

Voltak kellemes színű anyagok, finom tapintásúak, vékonyak, mint a pókháló. Ezeket nagyon szerette. Az ember már kevésbé. Voltak fémesen csillogók és vastagok, amelyekkel nehezen boldogult, de az emberrel közösen előbb-utóbb kitalálták, hogyan vegyék az újabb akadályt. A napok teltek a megszokott rendszerességgel: amikor kivilágosodott, jött az ember és az újabb munka, amikor alkonyodni kezdett, letette, és elment.

A kezdeti lelkesedés monoton megszokássá szelídült, de a nap végén mindig azal a tudattal pihent meg, hogy hasznos segítője volt az embernek. Volt, hogy elfáradt, és volt, hogy a csapszeg eltömődött szösszel, krétaporral, ilyenkor segítségért sikoltott, hogy vegyék már észre, milyen nehezen mozog. Az ember megtisztogatta, bekente finom műszerolajjal. Ilyenkor jóleső, finom simogatás járta át, és új erőt öntött belé a folytatáshoz.

A többiektől hallott róla, hogy vannak olyan helyek, ahol mindig csak selymes puha anyagok vannak, de nem bánta. A munka az munka, amit el kell végezni.

Aztán eljött a mai nap, ami igazán nehézre sikeredett. Az anyag iszonyúan vastag volt. Bár a vonalak és a bordák jól látszot-

tak, sehogyan sem „boldogult.” Ilyen lehet drótvágónak lenni – gondolta, és nyögve indult egy újabb bordán felfelé. Az ember olyan erővel fogta, hogy az már fájt. nem telt az idő, nem haladt a munka. Valahogyan túljutott az elsőn, a másodikon és még egy pár darabon, de addigra mindene fájt. Nem tudta, hogyan érték meg az estét, de már éppen ideje volt, mert addigra olyan zsibbadtság öntötte el, hogy már az ember kezének erejét is alig érezte.

Az olló lassan mély sötétségbe zuhant, közben arról álmodott, hogy holnap talán selyemben és bársonyban siklik majd.

Emlékezés

Valamikor a 60-as évek végén a belvárosi egyszobás tanácsi lakásban kis család éldegélt. Egyszerű emberek, dolgos fiatalok, akik próbálnak felépíteni egy szebb jövőt a kislánynak, aki ott tipeg immár közöttük.

Nagy nap a mai, vendégek jönnek. A készülődés, a kölcsönös üdvözlés egyszeriben vidámságot hoz a kis lakásba.

A nagynéniék messziről jöttek, hogy lásák a kislányt. Régen találkoztak, s csakhamar hangos beszélgetésbe merülnek, közben megfeledkezve a gyerekről, aki ezt sírásával jelzi is. Hirtelen ráfigyelnek, s a nagynéni énekelni kezd.

– Haja-haja, haj-haj, sose halunk meg! – s közben, mintha mulatna, kezével imitálja

a mozdulatot. Hangja élesen csengő, nevetéssel kíséri a dalt. A gyerek meglepődik, abbahagyja a sírást, s nagy, kerek szemekkel néz a felnőttre.

Talán két év is eltelt az előző találkozás óta. A helyzet mit sem változott, csak a kislány nőtt meg: már nem marad a kiságyban a vendégek láttán, ő is részese akar lenni a beszélgetésnek. S ha nem figyelnek rá, hát felhívja magára a figyelmet. A nagynénihez ténfereg, majd meghúzogatja a ruhája szélét:

– Mondd, hogy sose halunk meg! – kéri. A felnőttek meglepődnek. A pillanatnyi csend után a néninek eszébe jut a dal, s újra felcsendül a hangja, ugyanolyan élesen és vidáman, mint annak idején.

Sok év telt el, felnőttem azóta. A történet végigkísérte az életemet. A nagynéném, tündéri, idős asszony, sokszor elmesélte, ha együtt voltunk különböző társaságokban.

Most a nyáron nagyon beteg lett. Kétségbeesve vártam a híreket heteken át. Valahogy sohasem gondoltam, hogy bármi baja lehet. Aztán végre elmehettem meglátogatni. Ott az intenzív osztályon, ahogy fogtam a kezét, s könnyeimen keresztül figyeltem a monitorokat, a szívemet szorította a fájdalom, a zokogástól nem tudtam szólni hozzá, csak a lelkem szállt felé, a kétségbeesett sóhaj:

– De hiszen azt mondtad, hogy sose halunk meg! –

Nem segített sem fohászkodás sem az orvostudomány, de a nevetése mindörökre itt él a lelkemben.

Régimódi bolt

Az idősödő férfi fáradtan ért haza bevásárló körútjáról. Szatyrát letette a konyhában. Úgy gondolta, majd egy kicsit később pakol el, ha már kipihente magát. A mozdulattól megzizzent a papírzacskó a csomag tetején. Elmosolyodott, majd kivette, és bevitte magával a szobába. Elhelyezkedett a fotelben, és kivett egy szem vajkaramellát. Ahogy az édesség íze szétáradt a szájában, mintha visszarepült volna a múltba, s egyszerre lett a múlt – jelen. Láta magát kisgyermekként a nagymamája mellett sündörögni. Nyolc-tízéves éves lehetett, és otthon nyaralt falun. Sajátos, fűszeres illata volt a kis boltnak, ahol mindent lehetett kapni. Az asszonyok, miközben kicserélték információikat, szinte észrevétlenül megvettek mindent, ami a háztartásban kellett. Volt itt konyharuha, törölköző, edény, kerti szerszám, ennivaló, kimérős és lecsomagolt fűszer, édesség és még annyi minden, hogy végiggondolni is nehéz. A pult mögött ott állt nagymami, mindig frissen vasalt, hófehér kötényben. Soha nem maradt el a „miben segíthetek?” és a „köszönöm szépen” még akkor sem, ha a szomszéd Juli néni lepakoltatta az összes otthonka anyagot, és végül nem vett, csak egy fél kiló cukrot. Ő már akkor elhatározta, hogy boltos lesz, egy ugyanilyen kis boltban.

De az idők változnak. Két év múlva megnyitott a nagy ABC, és a kis bolt forgalma egyre csökkent. Már csak a szomszédok jártak át, ők is inkább csak beszél-

getni, mint vásárolni. Ő azonban kitartott az elhatározása mellett, hogy kereskedő lesz. Amikor eljött az ideje, fel is vették a városba, a kereskedelmi szakiskolába. Jól tanult, úgy érezte, megtalálta a helyét. Aztán második után egy szupermarketbe került gyakorlatra. Az egész munka abból állt, hogy termékekkel töltsse fel a polcokat. Egész nap lótot-futott, cipekedett, a vevőkre sem ideje, sem ereje nem maradt. Ott valami kettétört benne. Mélységes csalódottságában elhatározta, hogy abbahagyja. Ha ez a jövő, ő – köszöni – nem kér belőle. A szülei nem értették igazán, de ráhagyták. A mama nem szólt semmit, de szeméből peregtek a könnyek. Sokáig mardosta a lelkiismeret. Csak akkor enyhült egy kicsit, amikor a gimnáziumban leérettségizett, és felvették a Közgazdasági Egyetemre.

A mama még megérte, hogy másoddiplomaként megszerezze a pedagógia szakot is, és visszament a régi iskolájába tanítani.

Az első óráján azzal kezdte a bemutatkozást, hogy mesélt a gyerekeknek arról a régi vegyesboltról, ahol mindig a „kedves vevő” volt az első. Később is évről évre, ha új osztályba ment, mindig elmesélte régi emlékeit, mint meg nem valósult álmot.

Pár év múlva már csak úgy emlegették, hogy „kedves tanár úr”. Csak mosolygott őszülő bajusza alatt, ha a folyosón elhaladva meghallotta a háta mögött. A mama régen elment, ő pedig élte a hétköznapok szürke életét, belesüppedve az egyhangúságba. Nem volt családja. Szülei halála

után csak a tanítás maradt. Amikor nyugdíjba ment, teljesen egyedül maradt. Elmélyült a könyveiben, bennük kereste elveszett álmait, mindazt a szépet és jót, amit a rohanó világ bekebelezett.

A mai nap is úgy indult, mint a többi. Csütörtök lévén a piacra indult. Fájt egy kicsit a dereka, ezért villamosra szállt. Gondolataiba mélyedve elvétette a megállót, és tovább ment. Bosszankodva indult visszafelé. Akkor akadt meg a szeme egy bolt feliratán. Mintha mézeskalácsból lett volna. A feliraton ez állt: RÉGIMÓDI BOLT.

Hirtelen támadt kíváncsisággal nyitott be. Érkezését kis csengettyű jelezte. Ámulata határtalan volt. A plafonig érő polcokon rendben sorakoztak a különböző feliratú dobozok. A levegőben fahéjillat szállt, összekeveredve valami édes sütemény, kávé és egyéb fűszerek illatával. A pult mögött fiatal, szőke nő kérdezte, hogy „mit tetszik parancsolni?” – arcán kedves mosollyal. Szinte szorította a torkát a meghiúsultság. A raktárból egy vékony fiatalember hátrált kifelé megfordulva a pultra tette az a vég anyagot, amit az előtte álló vevőnek hozott. Ahogy felismerte, rámosolygott:

– Így gondolta, tanár úr?!

Nem tudott megszólalni, csak bólintott.

– Mit adhatok?

– Tíz deka vajkaramellát, ha van.

– Persze. Máris adom.

A pénzt kedves mosollyal utasította vissza.

– Fogadja el ajándékba.

– Köszönöm – tette el a papírzacskót. – Úgy látom, megértette, hogy miről beszéltem.

– Örülök, ha tetszik! –

Akart még valami dicséretfélét mondani, de észrevette, hogy feltartja a sort.

– Majd máskor is benézek – köszönt el, és az ajtó felé indult.

– Mindig szívesen látjuk – hallotta még Krizsán Béla hangját. Emlékezett rá: a második osztályában végzett, jó eredménnyel.

Ahogy ott ült a fotelban, és gyerekkora kedvenc csemegéjét eszegette, megelégedéssel gondolt a mamára: „látod, mama, mégis sikerült!”

Legendák

Langyos tavaszi nap volt. Az idős ember elgondolkozva ült a parkban egy padon. Körülötte a természet ébredését jelezte a fákon frissen kihajtó levelek zöldje, egy-egy vadcseresznye talpig kibomlott „mirtusza” – mint egy menyasszonyé. A hangos madárdal is örömszeneként hangzott. De az öreg igen keveset érzékelt ebből a csodából. Fáradt, barna szemei valahova a messzeségbe néztek. Ruhája, kalapja kicsit régimódi, de tiszta; cipőjén megcsillan a napsugár.

Gondolatai a tér körül forognak: „Valahol itt kezdődött minden” – mélyen a lelkében látja a hároméves kisfiút, aki egy millpengőt kap kackiás bajszú nagyapjától a boltból hazafelé jövet.

– Játszani talán még jó lesz – dörmögte az öreg. Ő akkor még nem tudta, miért. Azt sem értette, anyja miért legyintett csak, amikor később egyszer csokit szeretett volna venni. akkor is a parkon jöttek keresztül, és őt nagyon bosszantotta a dolog. Otthon aztán beletette az egyik könyvébe a pénzt, és ettől úgy érezte, hogy a nagypapa ott van vele. Már iskolás volt, amikor apjával ült egy padon, itt a parkban, ő fagyaltot evett, az apja újságot olvasott, aztán – mielőtt elindultak volna – adott neki egy húszfillérest. – A holnapi fagyira – mondta, és megsimogatta szőke haját. De másnap és harmadnap is esett az eső, így nem lehetett fagyizni. A pénz egy kis ládikába került, és ő érezte, hogy sohasem fogja elkölteni. Mire felnőtt, egyre több mindent látott a világból, valahogy úgy érezte, hogy az évek során kialakult gyűjtőszendély köti a múlthoz, a történelemhez, az ősökhöz. Mert valahányszor új kiadású vagy éppen kivonandó pénz került a kezébe, mindig igyekezett eltenni belőle egyet-egyet. Aztán amikor a kisfia először kíváncsiskodott bele a fadobozba, minden érmének és papírpénznek elmesélte a történetét.

A doboz akkor merült némileg feledésbe, amikor az életük és a világ körülöttük lecsendesedett. Az állandóságban nem születnek legendák. A pénzek formája is és értéke is viszonylag állandónak volt mondható. Mégis, a világ őt igazolta, hiszen jött újabb társadalmi változás, magával hozva a bizonytalan, a követhetetlen inflációt.

Az unokája pár hónapja felfedezte a dobozt. Ahogy az összehajtogatott papírlapokat aprólékosan széthajtogatta, tágra nyílt szemében kíváncsiság villant. Ő pedig mesélhetett megint azokról a régvolt békeidőkről.

Aztán a minap a gyerek kitörő örömmel állított be az iskolából hazafelé jövet.

– Nézd mit hoztam neked! – ugrott a nyakába, és már vette is elő zsebéből a pénztárcáját. Abból pedig egy ropogós ötszázforintos került elő; egyik sarkában a magyar zászló és „az 1956-os forradalom emlékére” felirat volt látható.

– Ilyened még nincs ugye? – nézett rá türelmetlen izgalommal.

– Nincs – válaszolta, és elhomályosodó szeméből előtörték a könnyek.

– De azért tudsz róla mesét?

– Persze – simogatta meg a gyerek fejét, aztán halkán mesélni kezdte kamaszkora emlékeit a forradalomról.

Felkavarta az emlékezés. Régen nem beszélt már ezekről a dolgokról senkinek. Nem tudta, mennyit ért belőle a gyerek, de egyszerre úgy érezte: azzal, hogy őszintén beszél, végre méltó emléket állít halott barátjának. Mintha az ő emlékét őrizné az a pénz, amit a gyerektől kapott.

Aztán eljött a mai nap, és most itt ül ezen a padon. Nem tudta, miért érinti ez a dolog ilyen mélyen. Óráknak tűnt az a pár perc, amíg végiggondolta az életét, és azt, hogy miért fáj annyira az, amire készül. Sójában benne volt minden bánata. Ha most elkölti ezt a pénzt, megszakad az a

sorozat, amely végigkísérte az életét. A változó világ elsodorja ezt is.

Az ötszázas mintha sütötte volna a tenyerét, de már két napja nem evett.

Gyerekbánat

Izgatottan ébredt. Fent volt, még mielőtt az óra csörögni kezdett volna. Ma volt a nagy nap, ma végre hazajön anyu. Mintha egy örökkévalóságig lett volna oda.

Ahogy a busz kigördült Ungvárról, máris fellélegzett. Alig várta, hogy otthon legyen az ő kicsi lányánál. Szeme előtt összefutottak az országút melletti fák, egyre csak a gyerek arcát látta. Vajon hogyan telt számára ez a két nap?

Az iskolában az órák borzasztó lassan vándorogtak. A harmadik óra, a matek, éppen nem akart eltelni. – Vajon otthon lesz, mire az iskolából hazaérek? – gondolta izgatottan. – Hozza-e az ajándékomat? Persze, hogy hozza, hiszen megígérte!” –

– Holnap lesz nyolcéves, vajon fog-e örülni a babának? Hogy mondjam meg neki, hogy már nem volt pénzem megvenni az órát, amit megígértem?” – töprengett, miközben a busz átlépte a magyar határt.

Az ebédhez már végképp nem volt türelme. Evett egy pár kanál levest, aztán visszavitte a tálcát a mosogatóhoz. – Még a

leckék is! Hát ennek már soha sem lesz vége? – gondolta, miközben bánatos képpel hajolt a könyvei fölé.

A táj lassan ismerősre váltott, a busz elhagyta Debrecen határát. Mindenki izgatott készülődésbe kezdett. Összepakolták a dolgaikat, hogy semmi ne maradjon a buszon.

A parkolóban aztán mosolyogva búcsút intettek egymásnak, s hazaindultak.

– Még csak fél négy! Előtte hazaérek – gondolta, és ismét elmosolyodott.

– Na, végre négy óra! – Sietve elpakolta a könyveit, s már száguldott is ki a napköziből, még a többieknek is csak alig köszönt; már kint volt az utcán, végig a Jókain, majd a Bethlenen. A sarkon egy pillanatra megtorpant, felnézett az ablakra: ég a villany!

A csengetésre azonnal nyílt az ajtó.

– Anyukám! – kiáltott a gyerek, és sírva fakadt.

– Itt vagyok már kis szívem! – ölelte meg anyja, miközben eleredtek a könnyei.

– Mondtam, hogy csak két nap. Ugye nem is volt olyan szörnyű?

A gyerek csak hüppögött, szorosán ölelte.

– Na, megnézed, mit hoztam neked? – próbálta oldani a feszültséget.

Ahogy beléptek a szobába, az ágyon ott ült a nagy hajas baba, égszínkék szeme rá mosolygott.

– De szép! – sóhajtott, s a mozdulat, amellyel a babáért nyúlt, megállt félúton.

Kérdőn nézett anyára. Nem kellett ki-
mondania, az asszony a pillantásából kita-
lálta, mire gondol.

Lassan leült, az ölébe vonta a gyereket.

– Tudod, nem láttam igazán szép órákat,
olyat, ami igazán neked való lett volna.
Ezért arra gondoltam, hogy most megka-
pod a babát, hiszen erre is régóta vágytál,
és ha eladom a ruhákat, amiket hoztam,
akkor elmegyünk együtt, és olyat ve-
szünk, ami neked tetszik...jó lesz így? –
fordította maga felé a gyerek arcát, s
könnyein keresztül próbált mosolyogni.

– Jó ...– mondta a gyermek, s a baba után
nyúlt. De az anyja látta arcán a csalódott-
ságot, s tudta azt is, hogy a gyereket nem
tudja becsapni. Megmutatta, hogyan jár és
hogyan sír a Katinak elnevezett baba, az-
tán gondolt egy nagyot, és lecsatolta a sa-
ját óráját.

– Neked adom, amíg nem tudunk venni
egy másikat.

A gyerek boldogsága nem ismert határt.
Sokáig ölelte anyját, aztán önfeledt játék-
ba kezdett Kati babával. Fél nyolc körül
aztán megegyezetek abban, hogy a baba
igencsak elfáradhatott a hosszú úton: ideje
lenne lefektetni. A kislány mögött becsu-
kódott a fürdőszobaajtó. Anya megágya-
zott, majd a mozdulatot félbehagyva ugrott
a kilincshez. Aztán csak ennyit mondott:

– Az órát – nem fejezte be.

A gyerek kezén az óra már ázott a csap
alatt.

– Most mi lesz? – nézett fel a felnőttre, és
szemében ismét megjelentek a könnyek.

TARTALOM

TÍZEK 3

Bodó Csiba Gizella bemutatkozása 4

Csontos Márta bemutatkozása 25

Dobler Anita bemutatkozása 46

Geisz László bemutatkozása 67

Hajdu Mária bemutatkozása 88

Jeles Erzsébet bemutatkozása 109

M. Simon Katalin bemutatkozása 132

Maszong József bemutatkozása 153

Molnár Szilvia bemutatkozása 174

P. Borbély Katalin bemutatkozása 195

Tartalom 216

Megrendelési cím:

Barátok Verslista

8263. Badacsonytördemic, Római út 84.

E-mail: megrendeles@verslista.hu

(<http://www.verslista.hu>)

*Ön a Barátok Verslista
2009 évi Költészet napi
kötetét tartja a kezében .*

*Ebben az antológiában
tíz tagunk válogatott
írásait találhatja az
érdeklődő.*

*Reméljük, hogy a Tízek
élménnyel és értékkel
ajándékozzák meg a
Kedves Olvasót.*

*Olvasásához kellemes
időtöltést kíván a kötet
szerkesztője:*

Baranyai Attila